

Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”

Aequo animo

Str. Gh. Lazăr Nr. 1 – 3
Sibiu 550165
Tel:(+40) 269 212 896
Fax:(+40) 269 215 352
cnglazar@gmail.com
www.cngl.eu

<http://cdicngl.pcinfosibiu.ro/>

Referenți:

prof. dr. Gabriel Octavian Negrea – director
prof. Gabriela Săndulescu – director adjunct

Echipa de redacție:

Redactor-șef:

Sara Frățilă, clasa a VIII-a B

Redactor-șef adjunct:

Sebastian Olosutean, clasa a VIII-a B
Cristiana Damian, clasa a VIII-a B

Redactor de rubrică:

Alexandra Bărbuș, clasa a VI-a A
Alexia Neiciu, clasa a VI-a A
Raluca Angelescu, clasa a VI-a A
Simina Muntean, clasa a VI-a A

Preluare imagini:

Tudor Purcar, clasa a VIII-a B

Coordonatori:

prof. Gabriela Săndulescu
prof. dr. Anamaria Coroian

Lector de revistă

prof. dr. Anamaria Coroian

Ilustrator copertă:

prof. Raluca Filip

Caseta tehnică:

Laborant Monica Marin
Contabil Simona Solescu
Informatician Gabriel Cojocaru

*Laboratorul de idei.
Revista elevilor de gimnaziu din Colegiul
Național „Gheorghe Lazăr”*

Nr. 27/2024

Editura Armanis
Sibiu

ISSN 2068-4258

Cuprins

CUVÂNT ÎNAINTE

SECȚIUNEA ATELIER DE LECTURĂ ȘI SCRIERE CREATIVĂ

(Coordonatori secțiune: prof. dr. Marcela Ciobănuș, prof. dr. Daniela Pânăzan Lorinczi, prof. dr. Anamaria Coroian)

<i>Prima carte – prima dragoste. Note de jurnal</i>	8
<i>Recenzie de carte</i>	11
<i>La ce sunt bune cărțile?</i>	12
<i>POETS in Transylvania</i>	14
<i>Impresii despre Concursul de creație literară „Caleidoscop Goga”</i>	15
<i>Tabăra de creație Arthur „Locuiește în poveste!”</i>	16
<i>Creații în oglindă. Povestea scrisului</i>	18
<i>Narațiuni</i>	22
<i>Dialogo-recenzii prin ochi de adolescenți</i>	26
<i>Întâlniri cu scriitori</i>	29
<i>Concursul Internațional „Ana Blandiana”</i>	30
<i>Scrisori de mai</i>	34
<i>Recenzie de album</i>	36
<i>Scenetă. „Descoperirea Americii”</i>	37
<i>Medalion Cultural</i>	38
<i>Pagina lirică</i>	40
<i>Mărțișoare_cărțișoare_cu_autoare</i>	42

SECȚIUNEA ARTE

(Coordonator secțiune: prof. Raluca Filip)

<i>Arte plastice. Pictură și grafică</i>	50
<i>Ilustrația de carte</i>	54
<i>Banda desenată</i>	60

SECȚIUNEA PROIECTE INTERNAȚIONALE

(Coordonatori secțiune: prof. Daniela Bunea, prof. Raluca Filip)

<i>Programme of the Transnational Meeting at CNGL Sibiu</i>	64
<i>Erasmus+ KA1</i>	67
<i>Programme of the Transnational Meeting in Finland</i>	68

SECȚIUNEA ȘTIINȚE

(Coordonatori secțiune: prof. Cătălin Dumitru, prof. Alexandra Bega, prof. Daniela Rotărescu)

„Patrimoniul Bibliotecii ASTRA pentru toți” _____	72
Romanii. Scurtă incursiune în Roma Antică _____	74
Tabăra de fizică. Venim în viteză și depășim orice obstacol! _____	76
The Reign of Henry VIII: A Tale of Birth, Love, and Power _____	78
Povestea unui vizionar. Leonardo da Vinci _____	80

SECȚIUNEA CONCURSURI ȘI PROIECTE EDUCAȚIONALE

(Coordonatori secțiune: prof. Daniela Săcelean, prof. Marioara Vonica, prof. Daniela Bunea, prof. Alexandra Bega, prof. Raluca Filip, prof. dr. Daniela Pănăzan Lorinczi, prof. Ramona Szasz, prof. Iuliana Pop, prof. Ramona Săftescu, prof. Steliana Mărginean, prof. dr. Anamaria Coroian, prof. Marinela Onițiu, prof. Arina Ormenișan, prof. Anca Munteanu, prof. Delia Căzilă, bibliotecar Marinela Rusu, prof. Claudia Fugaru, prof. Gabriela Săndulescu, prof. dr. Gabriel Octavian Negrea, prof. Nicolae Suci)

Consiliul elevilor din CNGL - CȘE Junior _____	84
Istoria migrării fructelor și legumelor _____	86
Cum arată Școala noastră Ideală? _____	88
Tradiții de Crăciun _____	89
Timpul ca dar care îmbogățește și schimbă vieți _____	90
Muzica este felul în care sună viața _____	92
Pe calea cunoașterii. Noaptea Cercetătorilor 2023 _____	94
Să punem moara pe hartă _____	96
Cum ne petrecem timpul liber? _____	98
Ce este patrimoniul cultural? _____	100
Explorând lumea magică a filmului. Astra Film Junior _____	102
Scenariu de învățare „Europeana” _____	105
Premii și mențiuni la Olimpiadele Naționale pentru elevii de gimnaziu _____	108
Lumea prin obiectivul aparatului foto. Interviu _____	111
Olimpicii noștri. Performanța înseamnă muncă _____	112
PUBLIC SPEAKING - County Heat _____	118
Pagina umoristică. Muncind din greu, greu cu munca _____	121
Începutul tuturor lucrurilor. Biblia repovestită de copii _____	122
Competiția Națională de ȘAH _____	124
DAVID CANTOR - Cu „Fabrica de teatru” din Sibiu la un eveniment special... _____	126
În spatele cortinei (cu Băilă Cristian-Andrei) _____	127
The strange and beautiful land of Australia _____	128
Pași spre cunoaștere. „Metamorfoze” _____	130
Concursul Interdisciplinar Mate-Bio-Fizică „Aurel Vlaicu” _____	134
COLOSSEUM - o experiență inedită _____	138
Elevi premiați la olimpiade școlare _____	139
Autorii revistei „Laboratorul de idei”, nr. 27/2024 _____	142

CUVÂNT ÎNAINTE

Dorința și curiozitatea elevilor școlii noastre de a descoperi lucruri noi și interesante, în acord cu profesionalismul, seriozitatea și dăruirea cadrelor didactice, fac din Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu o școală respectabilă, care își merită prestigiul câștigat în rândul instituțiilor de învățământ de elită. Pentru că școala este locul potrivit unde, cu mult talent și răbdare, profesorul modelează tinerele valori care i-au fost încredințate, transmitem colegilor implicați în actul educațional și, în mod special, celor care în timpul liber se angajează în activități cu caracter extrașcolar, cele mai bune gânduri. Ne dorim să aibă și în continuare energia necesară pentru a realiza noi proiecte, la fel de frumoase!

Cu prilejul lansării revistei „Laboratorul de idei” a Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu, anul 2024, conducerea unității apreciază munca și efortul depuse de elevii și cadrele didactice implicate în elaborarea materialelor care au fost publicate în acest număr. Remarcăm în mod deosebit activitatea elevilor din clasele de gimnaziu, care sub îndrumarea cadrelor didactice au elaborat materialele atractive ce se regăsesc în paginile revistei.

Pe aceasta cale, aducem mulțumiri elevilor și cadrelor didactice implicate în acest proiect și ne dorim ca în continuare să avem parte de multe alte apariții interesante ale revistei școlii noastre.

Director,
prof. dr. Gabriel Octavian Negrea

Director adjunct,
prof. Gabriela Săndulescu

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo”

Secțiunea *Atelier de lectură și scriere* *creativă*

Grafică: Ioana Bercean

Prima carte – prima dragoste

*Când citești, te îndrăgostești.
Mai întâi, de prinți și de
prințese. Mai apoi, de lumi
imaginare care te lasă să crezi
că pot deveni parte din
realitatea ta. Lecturile ne
definesc personalitatea, ne
ajută să ne înțelegem mai bine
pe noi înșine, dar și lumea din
jur. Cum e lumea?*

Note de jurnal

Coordonator: prof. dr.

Maria-Daniela Pănăzan Lőrinczi

Dintotdeauna mi-a plăcut să citesc. Am învățat la cinci ani și, de atunci, citesc întruna. Prima carte pe care îmi aminesc să o fi citit singură a fost „Pânza lui Charlottede” de E.B. White, la vârsta de șase ani. Apoi, a urmat „Stuart Little” scrisă de același autor. Însă, prima carte care a reușit să mă captiveze în totalitate, care a reușit să mă transporte în lumea sa, care a făcut ca lumea din jur să se oprească a fost seria „Cronicile din Narnia”, de C. S. Lewis. Era o ediție foarte frumoasă, cu ilustrații frumos colorate pe fiecare pagină și foarte grea. Cuprindea toate cele șapte volume și cu toate că era destul de înaltă și lată, avea cam patru sute de pagini. La vârsta de opt ani, când am primit-o, îmi ajungea până la genunchi! Cred că și faptul că era așa de frumos ilustrată m-a ajutat să o înțeleg mai bine, iar desenele făceau ca povestea să mi se formeze mai clar în minte, la o vârstă unde culorile atrag atenția mai mult decât literele. Volumele mele preferate au fost „Leul, Vrăjitoarea și dulapul” și „Prințul Caspian”.

De fapt, mă mir și acum că nu am recitat această carte minunăta, lucru pe care îl fac, de obicei, cu cărțile care mi-au plăcut în mod deosebit. Dar cu ocazia unui proiect de lectură de la Limba și Literatura Română voi avea prilejul de a face acest lucru.

Greavu Sofia, clasa a VI-a B

Dragă jurnalule,

Astăzi aș vrea să îți scriu despre un subiect foarte drag mie. Cred că are legătură și cu faptul că scriu cu plăcere acest jurnal. Aș vrea să-ți povestesc despre prima carte citită și felul în care m-a marcat.

Eram destul de mic, când m-am hotărât să citesc cartea „Micul Prinț” scrisă de Antoine de Saint-Exupéry, după ce fusesem cu clasa la teatru. Inițial, mi s-a părut greu de citit și eram pe punctul de a renunța. Totuși, am încercat să urmăresc cu atenție povestea și întâmplările prin care a trecut Micul Prinț împreună cu celelalte personaje ale cărții și, în final, am fost bucuros, dar și trist în același timp pentru că am terminat cartea. Am învățat de la Micul Prinț să prețuiesc lucrurile simple, mărunte, să-mi pun întrebări, să iubesc florile, animalele și să prețuiesc planeta în care trăiesc. Am recomandat cartea fratelui meu mai mic, am făcut-o cadou și unor prieteni, iar anul trecut am recitat-o, la proiectele de lectură de la școală, cu aceeași plăcere.

Mă bucur că am putut să aștern câteva idei despre prima mea carte citită singur și cred că voi mai reveni și cu alte impresii.

Ciobanu Ștefan, clasa a VI-a B

Chiar dacă suntem în anul 2023, m-am gândit să scriu azi despre o memorabilă întâmplare petrecută cu șase ani în urmă. Este vorba despre prima carte pe care am citit-o singură. A trecut mult timp de atunci, iar eu nu îmi mai amintesc titlul cărții, însă știu că pe atunci încă locuiam la bloc. Ca în fiecare seară, petrecem timp cu mama. Eram în pat și era o liniște deplină. Uitându-mă la biblioteca de la capătul coridorului și văzând-o atât de colorată și atât de atrăgătoare, m-am apropiat de ea. Pentru mine nu mai era nimic în jur care să îmi capteze atenția. Niciun alt gând nu îmi trecea prin minte, ci acela că voi face cunoștință, pentru prima dată, cu un tărâm fermecat, plin de basme și

povești la care poți lua parte la orice întâmplare dorești și în care propriile tale visuri pot deveni realitate, mununata lume a cărților.

Atunci mi-am dat seama cât de mult îmi place să petrec timpul citind.

Am rămas fascinată de acea lume și citesc cu plăcere cărțile de literatură.

Adam Clara, clasa a VI-a B

NOTE
de
jurnal

Dragă jurnalule,

În urmă cu câteva zile am fost în vizită la bunicii mei. Stăteam așezată pe un șezlong, în mijlocul livezii, cu o cană cu ceai în mână și mă bucuram de vremea plăcută de afară. Avusesem o zi plină de realizări și eram fericită că tot restul zilei era dedicat cititului în natură cu un ceai aromat de fructe.

Când ajung la cea mai interesantă parte din carte, aud niște voci pițigăiate venind de lângă gard. Din moment ce vocile se auzeau din ce în ce mai tare și nu mai puteam să îmi savurez cartea liniștită, am decis, chiar dacă știam că nu era frumos, să merg să trag cu urechea la discuția care îmi întrerupea relaxarea. Când ajung în fața gardului, mă ridic pe vârfuri și văd niște copii care discutau cu zâmbetul pe buze despre prima lor carte citită. O secundă mai târziu, gândul îmi fuge la una dintre cele mai frumoase amintiri petrecute pe parcursul copilăriei mele, numită Pippi Șosețica. Săteam la umbra unui copac, întinsă pe iarba proaspăt tăiată! Soarele strălucea pe cer, păsărelele cântau, brizele vântului îmi mângâiau mica față, iar eu râdeam cu cea mai mare poftă la năzdrăvăniile pe care le făcea micuța fetiță din carte. Timpul trecea, iar eu stăteam acolo ore în șir, neavând nicio grijă, savurând fiecare frază. Îmi amintesc cât de curioasă eram la fiecare capitol, punându-mi mereu întrebarea „Ce se va întâmpla în continuare?”. Mare a fost dezamăgirea când am terminat cartea. Cu ajutorul surorii mele mai mari, cu timpul am descoperit că toate cărțile erau frumoase și că meritau să fie citite măcar odată în viață.

Începând cu acea zi, am început să văd lectura ca fiind cea mai frumoasă modalitate de-a scăpa de realitate, în fiecare zi deschizând ușa imaginației și a magiei, unde orice este posibil și unde cele mai frumoase creaturi și vise prind viață.

Sarealbă Ana, clasa a VI-a B

Prima carte – prima dragoste

Note de jurnal

➡ Azi îți împărtășesc amintirile mele despre prima carte citită. A fost o carte dăruită de tata: „Micul Prinț”... nu se poate să nu fi auzit de ea... a fost declarată cea mai bună carte a secolului al XX-lea, tradusă în peste trei sute de limbi, cu un total de peste 140 de milioane de exemplare, deci, cea mai bine vândută carte în toată lumea. Este scrisă de către un pilot care a luptat în război și a trecut prin momente dificile, văzând moartea cu ochii. El a făcut și ilustrațiile în acuarelă. Povestea propriu-zisă m-a plimbat prin locuri fantastice, am cunoscut personaje în situații interesante și neobișnuite. La început, nu am înțeles exact toate mesajele cărții, dar mi-au mai explicat părinții câte ceva. Și... da... mama... nu a înțeles pictura cu elefantul... A avut dreptate Micul Prinț: „adulții sunt ciudați”, spunea el.

Cred că e o carte pe care ar trebui să o recitesc și când voi fi adult și atunci o să notez iar în jurnal câteva dintre impresiile mele „de om mare”. Sigur și atunci, dar și acum, e o carte din care ai multe de învățat și care nu trebuie să lipsească din bibliotecă.

Bratu Paul, clasa a VI-a B

➡ Îmi aduc aminte de primii ani de școală, când am învățat să citesc și, din dorința de a-mi exersa abilitățile, am luat o carte în mâini. Era vorba de „Cele mai frumoase basme” culese de Petre Ispirescu, carte pe care o cunoșteam deja în mare parte din lecturile părinților.

Aveam impresia că plec într-o călătorie și abia așteptam să descopăr cu ochii mei tainele cititului. Primele pagini au fost mai greu de parcurs. Părea că prima parte a călătoriei era destul de anevoioasă. Cu perseverență, am continuat și după câteva zile am reușit să termin prima poveste: „Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte”. Au urmat apoi „Pârșlea cel voinic și merele de aur” și „Sarea în bucate”, iar poveștile mă fermecau din ce în ce mai mult. Când am ajuns la ultima poveste „Aleodor împărat”, m-am simțit pe de o parte mândră de realizarea asta, pe de altă parte, am avut senzația că mi-am făcut un nou prieten și că am o nouă preocupare.

Și cartea a rămas o amintire de la mine, desenele schițate pe aproape fiecare pagină, pentru că cititul se acompania la început pentru mine cu desenatul. De fapt, și acum îmi creionez personajele, însă doar în gând.

➡ Este greu să-ți amintești prima carte pe care ți-a citit-o cineva, dar prima pe care ai citit-o singur singurel, ei bine ... nu prea cred. Totuși, vă rog să nu o luați ca pe o minciună, în caz că mă înșel, fiindcă eu sunt o persoană sinceră, dar cred că prima mea carte pe care am citit-o singurică a fost „Pisicuța fermecată. Mica vedetă” de Sue Bentley.

Eram la bunicii mei de la țară care stau în comuna Schitu Golești, aproape de orașul Câmpulung din județul Argeș. Era vacanța de vară sau, cum îi mai spun alții, vacanța mare. Eu obișnuiam, și încă obișnuiesc, ca fiecare vacanță mare să o petrec acolo la bunici. Așadar, ca să fim mai exacti eram în vara dintre clasa I și clasa a II-a. În clasa I am învățat să citesc. Astfel, pentru acea vară, promisem o colecție întreagă de douăsprezece cărți începând cu „Pisicuța fermecată. Mica vedetă” de Sue Bentley. În fiecare zi, după-amiaza, mă așezam pe patul bunicului singură în cameră și citeam. Citeam cu voce tare, clar, încât toată odaia se cutremura de vocea mea. Cu multă perseverență am terminat-o într-o săptămână. Atât de harnică eram...

Adevărul e că, pe lângă determinarea mea, m-a fascinat mult povestea. Și azi îmi amintesc de acea pisicuță, care o ajută pe fetiță să își depășească provocările de zi cu zi, având totuși un scop. Îmi mai spun uneori cu haz bunicii că atunci când se uitau pe geam la mine cum citesc, vedeau cum eram confuză, furioasă, bucuroasă, uimită, făcând mereu niște fețe foarte expresive. Mi-au zis cum, odată, chiar am început să plâng de nu mă mai puteam opri, doar din cauza cărții. Însă, când am citit finalul fericit, m-am liniștit și am continuat să mă joc.

Cum să închei? O voi face zicând că prima carte pe care am citit-o singură m-a făcut să aflu gustul lecturii și farmecul cititului, de nici astăzi nu mă pot opri din savuratul poveștilor.

Suciu Eliza, clasa a VI-a B

RECENZIE –
Robert Ersten, „Cum să spui te iubesc”

„Încotro? Oare să mai ținem poteca asta sau să schimbăm direcția?” „Ce faci când ești distrus?” „Sper că nu-l place. Ce să fac?” Câteva dintre întrebările adolescentului prins în idila vârstei zbuciumate, radiografiate, în cadrele translucide din „Cum să spui te iubesc”, scris de către Robert Ersten (a cărui forță creatoare nu ar fi putut exista fără Ioana Nicolaie).

Romanul, continuarea volumului „Cum am supraviețuit clasei a VIII-a”, prezintă aventurile prin care trec cei cinci protagoniști, Dora, Filip, Luca, Clara și Raul, în timpul unei tabere de opt zile la Haleș, surprinzând câteva ipostaze tragicomice ale căutării iubirii (sau a culegerii de matematică). Cele mai savuroase și, totuși, cele mai chinuitoare capitole, sunt cele în care sunt înșirate încercările Sisif-style ale lui Luca de a-i spune Dorei că o iubește, de a-i spune ce are pe suflet... că o are pe ea pe suflet; în mod absurd și, totodată, de înțeles, ceea ce poate cauza o scindare emoțională în cititorul adolescent. Luca pare să facă rezultatele tentativelor sale să fie din ce în ce mai dramatice cu fiecare încercare, „suferințele” celor doi „aproape îndrăgostiți” determinând așa-zisa mică „neînțelegere” dintre ei să escaladeze într-o înșiruire de peripeții catastrofale și amuzante în același timp. Aceste secvențe se ciocnesc apoi de cugetările mature și ample ale Clarei, care încălzesc arterele și topesc inimile, de

descrierile amănunțite ale electronicelor vechi realizate de Filip și de odiseea hilară a lui Raul, care își caută culegerea pierdută. Însă, pe parcursul cărții, cu toții ajung să fie absorbiți de vârtejul iubirii, trezindu-se față în față cu această treaptă copleșitoare, dar nespus de frumoasă, poate chiar zguduitoare de frumoasă, a vieții. Cu alte cuvinte, cartea „gustă” din plin vacarmul de stări al adolescenței, creând un echilibru între scenele comice și cele care îmbarcă cititorul într-un roller coaster al emoțiilor.

Așadar, recomand cu căldură acest volum tuturor celor care vor să „simuleze” (sau să retrăiască) puțin din dragostea dulce-amăruie a adolescentului rătăcit, în mijlocul unei sesiuni de jogging, pe poteca vieții... Credeți-mă, Robert Ersten/Ioana Nicolaie este ghidul perfect pentru drumeții de acest fel (și nu numai)... Ce mai așteptați, viitori marinari ce se vor avânta pe crestele valurilor involburate ale vârstei cu o mie de fețe? Îmbarcați-vă!... Călătoria începe în momentul în care terminați de citit recenzia și dați fuga la librărie, să cumpărați cartea (și volumul care a precedat-o).

Dar înainte să ridicați ancora... permiteți-mi să vă mai fac o propunere. Prima oară când am văzut coperta acestei cărți, m-am întrebat și eu: „Da’ chiar... Cum să spui te iubesc?” Vă sugerez să vă antrenați puțin înainte de plecare, să vă gândiți ce veți spune când veți ajunge, în sfârșit, pe insula comorii, unde veți întâlni acea persoană... Voi cum ați spune „te iubesc”? ...Și, ca să dați frâu liber cuvintelor mai ușor, mă ofer să încep eu...

Cum să spui „te iubesc”? După cum îți dictează inima...

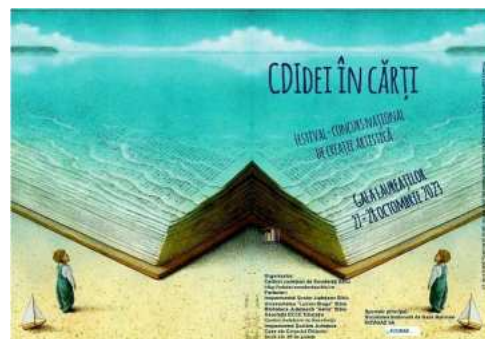
Cristian-Andrei Băilă, clasa a VIII-a A

LA CE SUNT BUNE CĂRȚILE?

Credem că universul pe care-l deschid cărțile ne ajută, înainte de toate, să vedem lumea mai frumoasă și mai bună. Suntem ceea ce citim. Ne formăm și ne cunoaștem pe noi înșine altfel decât în situații obișnuite de viață. De pildă, mai mulți elevi din școala noastră au participat la Concursul Național de creație artistică „CIDIei în cărți”, festival organizat în anul 2023 de către Centrul Județean de Excelență Sibiu, în colaborare cu ISJ Sibiu și cu Casa Corpului Didactic Sibiu, precum și cu instituțiile similare din 25 de județe și municipiul București.

Acest concurs de lectură a ajuns la ediția a VIII-a și este inclus deja în Calendarul Activităților Educative Naționale, cu finanțare de la Ministerul Educației Naționale. De la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu au participat trei echipe, coordonate de către doamna profesor Maria-Daniela Pânăzan Lőrinczi.

„CĂRȚILE NE AJUTĂ, ÎNAINTE DE TOATE, SĂ VEDEM LUMEA MAI FRUMOASĂ ȘI MAI BUNĂ. SUNTEM CEEA CE CITIM.”

La prima categorie, adresată elevilor din clasele V-VI, au participat două echipe, astfel: Suciș Eliza-Maria, Măgirescu Ema, Adam Clara (care au prezentat „Cărțile cu Apolodor” ale scriitorului Gelu Naum), Boriceanu Geanina, Daria Butnaru și Lazăr Mihai-Alexandru (care au pregătit o prezentare a celebrei cărți scrise de Antoine de Saint-Exupéry, „Micul Prinț”). La categoria elevilor din clasele VII-VIII am participat trei elevi din clasa a VIII-a A și anume: subsemnatele (Lórințzi Francesca-Anamaria, Stoica Diana) și Băilă Cristian-Andrei, cunoscut deja prin scrierile sale și prin participările reușite la diferite concursuri de creație. Noi am ales să prezentăm romanul Ioanei Pârvulescu, „Inocenții”, care a fost citit în cadrul atelierului de lectură și de scriere creativă „Și cărțile au suflet”. Nu a fost un concurs ușor, pentru că am avut de trecut mai multe etape: mai întâi, etapa pe școală, apoi etapa județeană – foarte grea pentru noi și cu multe emoții (la Casa Corpului Didactic Sibiu) și, într-un final, dar nu ultima, etapa națională. De ce nu a fost ultima etapă cea națională? Pentru că, pentru prima dată, a fost organizată Gala Laureatilor, la Biblioteca Județeană ASTRA din Sibiu (în 27-28 octombrie 2023), iar câștigătorii premiilor I la etapa națională au avut emoțiile prezentării proiectelor de lectură în fața unei săli arhipline. Am avut emoții mari, dar au trecut...

Ne-am numărat și noi, cei din clasa a VIII-a, printre laureații cu Premiul I, distincție care ne-a onorat și ne-a bucurat. De notat neapărat că echipa Apolodor, din clasa a VI-a B, a obținut Premiul al II-lea la etapa națională, ceea ce dovedește o certă valoare. Competiția a avut parte de o participare record din punct de vedere al elevilor, peste 6000 de copii fiind înscriși din 28 de județe. Experiența a fost una frumoasă, atmosfera a fost plăcută și multe echipe au prezentat proiectele lor de succes. Când a venit momentul prezentării noastre, am avut mari emoții, deoarece am fost primii care au prezentat. Li felicităm pe toți participanții și sperăm că voi mai avea ocazia să mai participăm la aceste concursuri!

Diana Stoica și Francesca-Anamaria Lórințzi,
clasa a VIII-a A

Coordonator:
prof. dr. Maria-Daniela Pănăzan Lórințzi

POETS IN TRANSYLVANIA

IMPRESII

FRANCESCA-ANAMARIA LORINCZI, CLASA VIII A

A fost o întâlnire foarte frumoasă, plină de surprize, mi-a făcut plăcere să-i ascult pe poeții prezenți vorbind despre experiențele lor în poezie. Au fost prezenți poeți din trei țări diferite, respectiv, România, Marea Britanie și Ucraina, coordonator al întâlnirii, gazdă bună, fiind doamna profesoară Rita Federeac, de la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”, Sibiu.

Poeta Ruxandra Cesereanu a relatat evenimente inedite din adolescență, insistând asupra faptului că severitatea tatălui său a ambiționat-o să scrie mai mult și a ajutat-o. A vorbit mult despre cum acesta a susținut-o în a-și împlini visul de a scrie, dar și despre soțul ei, sibian de loc, profesorul universitar Corin Braga, care a încurajat-o să creeze.

Poetul din Marea Britanie a evocat faptul că atunci când a fost copil, tatăl său și bunica sa iubeau poezia, iar toți ceilalți din familia lui o urau. Acesta crede că între consumul social media și citit este un adevărat val („wave”), care marchează existența unui creator. Poeta din Ucraina afirmă că este stranie, dar și fascinantă întrebarea dacă „voi mai fi mâine sau nu”, din cauza războiului, aducând astfel în atenția tânărilor public lăzărist problema libertății, a demnității umane, a hazardului, a nedreptăților umane.

Elevisii au fost provocați în a adresa întrebări, iar pentru încurajare s-a propus un joc prin care li s-a cerut să recite în cor un poem din Z9 (adică, zona nouă de poezie!). Altfel spus: mi-a plăcut pur și simplu! Un moment de poezie și de mărturisire pe placul lăzăriștilor și care ar trebui repetat! Mulțumim pentru pătrunderea în lumea reveriei poetice și a sincerității!

În ziua de vineri, 13 octombrie 2023, începând cu ora 11, în Sala Festivă „Emil Cioran” a CNGL Sibiu, a avut loc o întâlnire din cadrul ediției a X-a a Festivalului Poets in Transylvania, cu poeții Matthew James Appleby din Marea Britanie, Ruxandra Cesereanu și Marin Mălaicu-Hundrari din România și Liudmyla Diadchenko din Ucraina, împreună cu Vlad Pojoga.

Și astfel, într-un cadru liber, lipsit de orice fel de îngrădiri, am ajuns să zburăm în ținuturile poeziei și în răspunsurile poezilor la întrebările adresate de colegi și profesori deopotrivă, răspunsuri pline de tâlc depus în straturi pe bila de aur a metaforei... Poeții ne-au împărtășit și unele experiențe personale, oferindu-ne sfaturi pe baza lor, pătrunzând astfel mai adânc în tainele vieții printre rânduri... Timpul parcă a zburat, s-a topit și s-a scurs, rămânând auriu și înghețat precum chihlimbarul brut, și parcă totul s-a terminat mult prea repede... Dar amprenta poeziei abia acum se dezmoștește, și începe să ne dea târcoale... A fost o experiență deschizătoare de orizonturi noi și extraordinare, fantasmagorice...

Mi-au rămas în minte câteva versuri minunate împărtășite de poetul Marin Mălaicu-Hundrari...

*Singur pe un câmp,
Îmi văd fața tristă;
Însă ea îmi spune
Că eu nu există...*

CRISTIAN-ANDREI BĂILĂ, CLASA VIII A

IMPRESII DESPRE CONCURSUL DE CREAȚIE LITERARĂ „CALEIDOSCOP GOGA”, 2023

Începând chiar din acest moment, vă voi spune impresia mea. Pentru a nu mă lungi, voi începe a povesti. Sper că veți fi încântați! Nu vă plictisiți cumva? Că eu mult voi recita, dar mai bine aș tăcea. Impresia fără rime o voi continua... Să începem, uite-așa!

Poeziile sunt minunate, farmece frumoase, adevărate. Ele sunt una dintre cele mai frumoase părți ale unei limbi, mai ales a limbii române. Cu toții putem scrie niște versuri, dar nu tuturor ne reușesc. Poate că unii dintre voi vor spune că versurile sunt ușor de compus, alții vor zice că este extrem de greu să le creezi. Desigur, eu țin cu amândouă părerile. Da, nu este foarte greu să scrii niște versuri, pui acolo niște rime, expresii frumoase, chestii și chestii. Însă, sper că realizați că este mai mult de-atât. Nu poți pune acolo niște cuvinte care rimează și gata, ai creat o capodoperă. Poeziile nu sunt numai rime, iar o poezie nu devine poezie dacă are câteva rime. Aceasta trebuie să stârnească emoții, sentimente, trăiri, care să pună cititorul pe gânduri și care să-l poarte într-un univers nemaivăzut, Universul Poeziei, din care nu poți să scapi decât atunci când termini de citit. Abia când are toate acestea și multe alte calități care nu se pot exprima în cuvinte, ceea ce ai scris se poate numi poezie. Dar credeți-mă pe cuvânt, că și copiii pot scrie poezii, poate chiar mai bune decât cele scrise de adulți. Spre deosebire de ei, noi încă ne mai putem bucura de copilărie, de frumusețea vârstei noastre, având o cale lungă în viață drept înainte. Putem face tot ce ne dorim, putem fi cine vrem să fim, ne putem exprima emoțiile așa cum vrem și știm. Din acest motiv, unii dintre noi vor să vorbească prin poezie. Și, pentru că avem nevoie să ne exprimăm prin versuri, s-au inventat tot felul de concursuri dedicate poeziilor, precum creațiile literare, ca acesta, Concursul de creație literară, ediția a XVI-a, componentă a proiectului „Caleidoscop Goga”.

SUCIU ELIZA,

CLASA A VI-A

Eu am participat la acest concurs și chiar am obținut Premiul I cu poezia mea. Am compus o poezie frumoasă, numită „Un ținut nemaivăzut”. Să vă zic sincer, mi-a luat ceva timp să o scriu. Ca oricărui „compozitor”, nu mi-a ieșit din prima încercare. Am mai șters, am mai refăcut, până când, gata, am terminat-o. Contează foarte mult inspirația pe care o ai în acele momente. Norocul meu că am avut ceva ceva atunci, de am putut să scriu o asemenea poezie. După cum am învățat și după cum veți învăța unii dintre voi, fiecare avem momente și momente. Odată putem fi locul I, altădată nu obținem nimic. Uneori depinde și de starea de spirit ca să-ți vină inspirația. De aceea, nu trebuie să ne supărăm de cât am obținut, ci trebuie să mai încercăm, ca data viitoare să fie și mai bine. Revenind la subiect, am avut multă inspirație când am scris poezia, aceasta ajutându-mă să mă plasez pe locul I la Concursul de creație literară.

În încheiere, vă spun că sunt încântată de premiul obținut. Această lume puteți să o schimbați așa cum vă doriți voi numai prin puterea de a persevera și de a ține piept situațiilor dificile din viață!

TABĂRA DE CREAȚIE ARTHUR „LOCUIEȘTE ÎN POVEȘTE!”

EDIȚIA A XI-A, 27-31 AUGUST 2023

SAU

„GÂNDURI POST- POVEȘTE”

„Locuiește în poveste!” este un proiect special pentru copiii foarte talentați, un concurs de creație, organizat de Editura Arthur, care a avut ca temă: „Cum să inventezi o lume?” Cerința ediției 2023 a fost: „Imaginați-vă că vă treziți într-o bună dimineață într-o lume cu totul diferită de cea în care trăiți: o lume „anapoda”, o lume fantasy, una distopică sau chiar una S.F. Ce personaje ați putea întâlni acolo, ce peisaje, în ce limbă ați vorbi? Dați un nume acestei lumi și povestiți ce vă imaginați că vi s-ar putea întâmpla: cu ce personaje v-ați putea întâlni, ce provocări v-ar aștepta și ce locuri ați putea descoperi. Ca un adevărat erou, veți avea de trecut niște probe ca să vă puteți întoarce acasă.”

Tabăra de la Alma Vii: printre participanți, elevii premiați de Editura Arthur și renumiții scriitori Mircea Cărtărescu, Ioana Nicolaie, Ioana Both, Florin Bican, Adina Popescu, organizatori și gazde.

*ȘI TU POȚI INVENTA O LUME!
(CRISTIAN-ANDREI BĂILĂ)*

Coordonator:
prof. dr. Maria-Daniela Pănăzan Lórincki

Cristian, împreună cu scriitoarea IOANA NICOLAIE, care i-a oferit autografe....

„GÂNDURI POST-POVESTE”

Alma Vii a fost o revelație... De asemenea, a fost cel mai frumos (și mai neașteptat, ceea ce poate că a contribuit la frumusețea sa) lucru care mi s-a întâmplat. E incredibil câtă forță, câte semnificații pot avea aceste două cuvinte, acest substantiv propriu – Alma Vii... Seamănă cu începutul unui cântec, un cântec ce va dăinui, poate, o viață-ntreagă. Dar am să încerc să nu mai bat câmpii și să-mi transform reveria în impresii...

Am învățat enorm de multe lucruri la Alma Vii, mai multe chiar decât îmi vin în minte acum, așa spune, despre scris și despre oameni, în general – și ceea ce nu am învățat sau nu am aflat atunci pentru prima dată, am redescoperit sau mi-am reamintit. Am învățat să vorbesc (adică nu doar să vorbesc, ci să VORBESC) în trei feluri: cu gura, prin vorbe rostite, cu mâna, prin vorbe scrise, și cu inima, prin vorbe ce nu sunt nici rostite, nici scrise, ci se citesc numai printre rânduri. Am învățat că, atunci când ai în față oameni mari care au realizat lucruri mari în viață, trebuie să îndrăznești că mergi cu pași mari pentru a te apropia, măcar cât de cât, de ei.

Am învățat că cerneala nu vine doar din pix, că cerneala scrisului e pompată direct de inimă, și că cerneala aceea e tulbure și nu se poate citi ușor; cerneala aceea m-a învățat că literatura și vorbele mari ale ei se ascultă în trei feluri; auzind, privind și simțind. Am învățat cât de prețioase sunt amintirile, precum cărțile cu adevărat bune, cum trebuie să te bucuri de clipă chiar și atunci când plângi cel mai amar; asta ca să știi că în fiecare clipă din acele patru zile unice ale vieții mele am inspirat, m-am hrănit cu și am strâns la piept senzațiile extraordinare și inegalabile ale momentului, ale tuturor acelor momente minunate în care am fost, cumva, mai fericit ca niciodată, pentru ca acum, când doar melancolia mă mai îmbrățișează, să știi că tot ce a contat cu adevărat, fiecare „Hei” pe care l-am absorbit cu mirare și încântare pură, fiecare vorbă bună, fiecare sămânță a unui suflet cald din această experiență la superlativ va rămâne acolo, sădită adânc în sinele meu. Și, mai presus de toate, am învățat că, printre multe altele, literatura este un pahar pe fundul căruia stă cel care o scrie, că cel care scrie însoțește apa pe măsură ce aceasta curge lin în pahar, până când acesta se umple; și atunci trebuie vărsat, iar cel de pe fundul paharului se răstoarnă și cade odată cu apa din el... Depinde de el dacă mai ajunge înapoi în pahar sau nu, căci nu contează cantitatea în literatură, ci calitatea, iar calitatea unei scrieri depinde de emoția transmisă de ea și transpusă în ea... Iar dacă această emoție transmisă de scriere devine un sentiment, atunci scrierea aceea este cu adevărat bună – și doar cei mai buni pot face asta...

Și așa vrea să le mulțumesc, pe această cale, celor de la Editura Arthur, celor care au organizat tabăra și celor care s-au ocupat de ea și, mai ales, scriitorilor, care ne-au dăruit vorbe de suflet și ateliere minunate pe care n-am să le pot uita niciodată... cu mulțumiri speciale adresate doamnei Ioana Nicoaie, care m-a ajutat să sparg gheața acestui lac doar în aparență glacial fără să mă scufund... Aceasta a fost experiența care m-a ajutat să mă redescopăr și să mă văd altfel, mai bine ca niciodată; și, o spun încă o dată, a fost cea mai frumoasă experiență pe care mi-a fost dat să o trăiesc... Tabăra de creație de la Alma Vii are, cu siguranță, o cameră rezervată în inima mea.

Aș dori să închei aceste impresii atipice cu un ultim tribut adresat atelierelor de creație care m-au ajutat să încep să și înot în apa tulbure din acel pahar al scrisului, nu doar să stau neputincios pe fundul paharului, în special cel al atelierului de poezie... Aceasta este încercarea mea de a-mi „traduce” impresiile în limbajul euforic al poeziei: peștele dezolat / a ajuns pe fundul / unei mări tulburi / numită poveste / înotă în cerneala ei / printre alți pești / care nu îi înțeleg / limba / condeiul a înviat / pe fundul mării / nu îl știe nimeni / dar îl va afla / când peștele / va ieși la suprafață / cu el în spate / și cântecul / continuă / ...

Cristian-Andrei Băilă, împreună cu familia scriitorului Mircea Cărtărescu

Atelier de lectură și scriere creativă

Creații în oglindă

Coordonator:

prof. dr. Anamaria Coroian

Ce-ar fi dacă... am lua o temă din „borcanul cu inspirație”, am adăuga două pasionate în ale scrisului și am învăța totul într-un vârtej al pasiunii? Rezultatul este în rândurile ce urmează...

Povestea scrisului

Pe fundalul ficțional al vremurilor, în nemăsurate nuanțe variate, este pictată mirifica poveste a scrisului, redată prin rafinamentul și eleganța cu care oamenii, încă din timpurile străvechi, au reușit să-și transforme semnificativ, prin intermediul scrierilor, percepția cu care priveau lumea.

Stăteam în fața unei clădiri impunătoare cu scări din marmură. Fațada sa emana o aură a epocii în care arhitectura gotică se găsea la fiecare pas. Coloanele ancestrale, păreau sculptate cu timpul însuși, înconjurând clădirea cu aura unui palat din perioada barocului. Așteptam cu mare nerăbdare clipa în care porțile muzeului aveau să se deschidă larg și eu aveam să intru în universul timpului, locul înconjurat de istorie și cultură. În imediata apropiere, se adunaseră o mulțime de oameni, iar bucuria lor era asemănătoare curcubeului de după furtună. Toți erau bine dispuși și nerăbdători să urce pe o navă care vedea pentru prima oară oceanul.

Mi-a captat atenția un bărbat stingher și retras, dar de o eleganță ieșită din comun. Ceva m-a atras atât de tare, încât am intrat în vorbă cu el. Am fost curioasă să aflu mai multe despre obiectul pe care îl avea în mână. Tocul era un instrument arhaic, arareori folosit, chiar și pentru semnături, iar el își procurase unul în secret și cu o oarecare dificultate, pur și simplu, pentru că i se părea că minunata hârtie de culoarea smântânii merită să fie scrisă cu o peniță adevărată, în loc să fie scrijelită cu un pix.

În cele din urmă, clipa mult așteptată se ivi brusc și porțile imense ale muzeului se deschiseră larg, iar lumina pătrunse înăuntru, formând un contrast angelic cu frescele, ce spuneau povestea timpului.

M-am plimbat printre raioanele cu exponate vechi aflate în spatele unor vitrine cristaline, pătrunzând pentru o vreme în felurite perioade. Expoziția cu titlul „Arta Scrisului” adusesse pe meleagurile noastre, o varietate de dovezi ale unor tradiții mai vechi, aparținând mai multor civilizații, precum cea sumeriană, a Mesopotamiei, dovadă fiind tăblițele de argilă dreptunghiulare pe care erau gravate pictograme și diverse semne abstracte. Apoi, pe măsură ce mi-am îndreptat atenția spre vitrinele din sticlă colorată, mi s-au dezvăluit tăblițe străvechi din lut, pe care erau scrijelite hieroglife egiptene. Înfruntând fiecare val al mării timpului, ceva mi-a atras atenția, un obiect bizar care strălucea în lumina soarelui precum un luceafăr. M-am îndreptat spre el, clătinându-mă. Simțeam cum ameteșc și cu mâna tremurândă am atins vitrina, reușind să citesc denumirea obiectului. Era primul stilou existent, inventat de Petrache Poenaru.

Brusc, mi-am pierdut echilibrul și am căzut la pământ. Totul fu înundat de o ceață tăciunie, stranie. Nu mai puteam vedea sau auzi nimic, simțeam în mine o efervescentă inefabilă, o flacără ce ardea împrăștiind în emoție în jur.

Totul a revenit, după ceva vreme, la normal. Acum eram într-o odăiță cu aer nevinovat de celulă monahală, ce emana o atmosferă asemănătoare celei din cartea „*Inocenții*” scrisă de Ioana Pârvulescu. Gândul mi-a zburat imediat la pixul artizanal inventat de bătrânul anticar. Fusesem prinsă în colivia timpului, trecutul și prezentul fiind amestecate.

Eram terifiată, oare aveam să rămân aici? M-am plimbat prin camera aceea ca într-o buclă a timpului. Am observat ceva bizar. Pe masa din lemn de stejar, din centrul odăii, era așezat pe un stativ din metal, același obiect care era expus și la muzeu. Oare fusesem transpusă în timp, în perioada inventarii stiloului?

Dintr-odată, ușa camerei se deschise cu un scârțâit asurzitor, iar înăuntru pătrunse o siluetă scundă și suplă, alături de un val orbitor de lumină. Am încercat să-i vorbesc, neștiind unde sunt, dar nu mă putea auzi sau vedea. Eram terifiată. I-am putut recunoaște însă chipul. Ochii lui limpezi în care se răsfrângea o lumină castanie mă duceau cu gândul la Petrache Poenaru, care, luând obiectul în mână, a plecat din nou. De data aceasta, l-am urmărit cu pași repezi.

Am ajuns în fața unei clădiri vechi de când lumea. Nu știam unde eram și îmi era teamă, dar și cu o oarecare curiozitate, îl urmăream în continuare, pe cel care-și petrecuse viața în armata de panduri a lui Tudor Vladimirescu. Am realizat, în cele din urmă, că eram la Paris în primăvara anului 1827 pe 25 mai, și Petrache Poenaru avea să-i prezinte lumii tocul cu rezervor de cerneală „Poenaru”, cel care elimina zgârieturile de pe hârtie și scurgerile nedorite de cerneală, cel care revoluționa lumea scrisului. Inteligența și agerimea acestui tânăr, care a pus bazele primuluiziar românesc și care a creat tricolorul, i-au dat lumii o sclipire ce le trezește și în ziua de azi, tuturor flacăra care tinde să pălească a scrisului. pasiunea pentru scris.

Acela a fost momentul în care am simțit o chemare subtilă, un fir de lumină în interiorul gândurilor mele, descoperind că doar prin intermediul scrisului, voi putea păstra această călătorie în timp, hârtia devenind un loc sacru unde amintirea acestor clipe avea să rămână pe vecie în sufletul meu.

Deodată, am simțit privirea tăioasă sau cel puțin așa-mi părea, a unui alt călător în timp, era bărbatul misterios, care-mi atrăsese privirea la începutul zilei, el purta un frac și niște pantaloni scurți, parcă desprins din opera „*Mizerabilii*” a lui Victor Hugo. Se pare că era singurul care mă vedea și mă țintuia cu privirea.

M-am retras subtil din sala unde Poenaru își prezenta invenția și am luat-o la goană speriată, pe holurile întuneacoase, foaia pe care îmi scrisesem gândurile pierzându-se în urma mea.

- Oprește-te! am auzit o voce sobră și amenințătoare care m-a făcut să mă împiedic și să cad.

Deasupra mea, stătea impunător bărbatul acela care părea să-mi vrea răul.

- Am fost trimis să te găesc. Lumea trecutului se dezvăluie doar celor care au contribuit la formarea istoriei. S-a produs o încurcătură, iar tu nu trebuia să fii aici, a grăit el serios. Dacă nu plecăm, de îndată, vei rămâne blocată aici, pe vecie și nu vei mai putea reveni în prezentul tău. Întoarce-te exact în același loc!

M-am speriat, oare chiar aveam să rămân aici, blocată la granița dintre prezent și trecut? Un nod de foc îmi ardea în piept, pâlپând neîncetat, asemeni timpului, în acel moment de tensiune. Aceeași ceață ca la început mi-a inundat simțurile, învăluindu-mă întru totul. Sângele îmi curgea prin vene, asemeni unor torente de lavă și am crezut că acesta este sfârșitul.

Am deschis ochii și eram, din nou, în sala muzeului ținând strâns în mână hârtia, care revenise odată cu mine, dovadă că fusesem martoră unui eveniment din trecut.

Acela fusese pentru mine un moment de iluminare, o revelație, care a deschis uși către universul trecutului. Am descoperit astfel, că așa cum un explorator se aventurează în necunoscut, pentru a descoperi comori, așa și un scriitor explorează lumea sa interioară, pentru a aduce la suprafață comori de idei și sentimente, pentru a avea idei revoluționare, pe care să le aștearnă pe hârtie, asemeni lui Poenaru în ziarul de pe vremea lui Tudor Vladimirescu, care devenise o armă împotriva dușmanilor țării. Povestea scrisului nu se rezumă doar la cuvinte, ea stabilește o conexiune între trecut, prezent și viitor. Astfel, mi-am descoperit pasiunea pentru scris, fiecare om fiind autorul propriilor povești, scrierea devenind un act de învățare continuă, o călătorie în lumea ideilor și a emoțiilor, condeiul făcând cuvintele să devină imaginea unor tablouri pe care le pictăm prin intermediul minții.

Carla Lăzăroaie, clasa a VII-a A

Povestea scrisului

Liniștea nopții învăluisese casa, doar trosnetul focului din șemineu mai colinda pe la urechile băiatului, mângâindu-i simțurile. Focul oferea adevărate concerte de culoare, dans, sunete și arome. Uneori, flăcările mici cântau de-a lungul unui buștean, alteori râdeau, țâșneau în sus ca niște buchete de lumină, iar jos, jarul devenea incandescent, pâlpâind ca un ochi mânios sau clipind cu o neașteptată blândețe, somnoros, când era aproape de stingere.

Albert stătea confortabil în fotoliul său, gândindu-se la o poveste pe care să o scrie. Îi plăcea să stea noaptea, când toată casa era adormită, și să aștearnă pe hârtie întâmplările unor personaje create de el sau cunoscute din cărțile pe care le citise cu atâta pasiune. Însă, Albert adora cel mai mult să scrie singur, la lumina focului, deoarece își putea folosi în liniște tocul pentru care muncise foarte mult ca să îl poată cumpăra de la librărie, cu toate că părinții îi spusese că nu ar trebui să își cheltuiască toți banii doar pentru un instrument de scris. Tocul era un instrument arhaic, arareori folosit chiar și pentru semnături, iar el își procurase unul, în secret și cu oarecare dificultate, pur și simplu pentru că i se părea că minunata hârtie de culoarea smântânii merita să fie scrisă cu o peniță adevărată, în loc să fie scrijelită cu un pix. Așa că, în acea seară de decembrie, Albert a pictat cu tocul său primele cuvinte ce aveau să dea naștere unei noi povești - A fost odată ca niciodată...

Brusc, focul din șemineu s-a stins, de parcă cineva l-ar fi stropit cu apă printr-o putere magică și s-a făcut întuneric. Albert a tresărit, căci un fum înecăcios învăluisese întreaga încăpere. S-a ridicat din fotoliu să vadă ce se întâmplă, însă, în acel moment, tocul i-a căzut din mână, rostogolindu-se încet către gura șemineului ce îi părea acum ca o poartă incandescentă care ducea spre o altă lume. Speriat, s-a aplecat să îl ridice, însă, atunci, o flăcără roșiatică s-a reaprins în fața lui, chemându-l parcă să i se alăture dansului său. Albert a închis ochii, orbit de strălucirea acesteia, însă când i-a deschis, nu se mai afla în camera sa, ci într-o peșteră întunecoasă ce părea fără sfârșit.

Bulversat și cu inima bătându-i ca o tobă în pereții pieptului, Albert a privit în jurul său. Stalactite și stalagmite conturau umbre fâșnețe și înfricoșătoare pe pereții reci ai peșterii la lumina unor torțe ce pâlpâiau încet la fiecare pas pe care îl făcea. Confuz, Albert nu înțelegea ce i se întâmpla. Oare să fi călătorit în trecut, într-o epocă preistorică, sfîndând timpul? Sau era doar imaginația lui, jucându-i feste?

La un moment dat, în timp ce explora, uimit, locul în care ajunsese, a auzit niște zgomote asurzitoare venind din spatele său. Când s-a întors, a văzut un bărbat înalt, cu părul lung și barba căruntă, ce ținea în mâini mai multe bețe și pietre. Avea o îmbrăcăminte din blană și ochii precum doi cărbuni încinși în întunericul peșterii. Când l-a văzut pe băiat, acesta s-a speriat și l-a întrebat cu o voce răgușită:

- Cine ești tu și ce faci aici? Cum ai ajuns în peștera mea?

- Nu știu cum am ajuns aici, cred că am călătorit în timp! O astfel de peșteră nu am întâlnit niciodată, poate doar în cărți! a spus Albert cu vocea ușor tremurândă.

- Cărți? Ce înseamnă cărți? A rostit bărbatul, neînțelegând ce vrea să spună băiatul.

- Cărțile sunt un loc unde ne putem așeza toate poveștile, gândurile și întâmplările din viața noastră, un loc magic, prin care oamenii pot deveni nemuritori.

La auzul acestor vorbe, bărbatul a devenit interesat și l-a chemat pe băiat să se așeze lângă el, în timp ce a aprins focul cu câteva bețe și pietre mai mici. Apoi, la lumina flăcărilor, acesta a spus:

- Tot încerc, de ceva timp, să găsesc o cale prin care urmașii noștri să nu ne uite, să cunoască ceea ce ni se întâmplă și să învețe din experiența noastră. Însă timpul, orice am face, aduce cu el și uitarea, iar acest lucru este foarte dureros pentru mine și semenii mei!

Motto:

„A înțeles puterea poveștilor. Abilitatea magică a acestora de a vindeca fragmentele rănite ale persoanei care le citește.” - Kate Morton, „Grădina uitată”

Albert l-a privit pe bărbat printre scânteile jucăușe ale focului dintre ei și a văzut cum o umbră de tristețe îi acoperise fața brăzdată de timp. Atunci, i-a venit o idee și a spus:

- Cred că te pot ajuta! Povestește-mi despre tot ceea ce vrei să transmiți urmașilor tăi și vei vedea că vorbele tale vor deveni nemuritoare!

Apoi, Albert și-a scos din buzunarul cămășii tocul și câteva hârtii pe care le avea tot timpul acolo și i le-a arătat bărbatului din peșteră. Acesta l-a privit confuz, nestiind ce avea de gând să facă. Albert i-a explicat bărbatului cum va scrie povestea sa, iar apoi o va citi și celorlalți, pentru ca aceasta să devină cunoscută.

După o vreme, cerneala tocului s-a terminat și Albert și-a dat seama că oamenii din acele vremuri nu aveau hârtie și instrumente de scris. Așa că, băiatul l-a învățat pe omul misterios cum ar putea să scrie pe pereții din peșteră sau chiar pe piatră, sculptând litere și diverse semne cu ceea ce aveau atunci la îndemână. Astfel, poveștile lor aveau să rămână cunoscute de-a lungul timpului. Bărbatul din peșteră a fost surprins de această idee, căci nu mai cunoscuse arta scrisului până atunci. Acesta i-a povestit lui Albert despre cum își petreceau zilele, cum vâneau animale și cum se foloseau de puterea magică a focului pentru a-și încălzi corpul și sufletul. Între timp, peștera se umpluse de oameni care nu mai conțineau cu poveștile lor. Albert părea fascinat de viața acestora și, în scurt timp, pereții peșterii s-au umplut de cuvinte ce aveau să devină nemuritoare. Cu toții i-au mulțumit băiatului pentru că i-a învățat cum să scrie.

În timp ce privea ultima flăcărui ce pâlpâia ușor în peștera întunecoasă, Albert și-a amintit că tocul său rămăsese fără cerneală și brusc flacăra roșiatică și-a schimbat culoarea, devenind violet, apoi albastră, apoi s-a transformat într-o pată de cerneală întinsă pe o foaie albă de hârtie. Nedumerit, Albert și-a ridicat privirea și și-a dat seama că se afla din nou, cu o mulțime de foi albe în mână, pe care erau înșiruite cuvinte ce creionau o poveste fabuloasă: povestea scrisului.

Bulversat de ceea ce i se întâmplase, Albert și-a ațintit privirea spre focul care încă mai ardea în șemineu. Pentru o clipă, i s-a părut că zărește fața bărbatului din peșteră printre flăcările încovoiate, însă acestea s-au transformat repede în alte forme tănuite în nuanțe roșiatică, portocalii și vineții, ce mângâiau și îmbrățișau marginile șemineului și sufletul băiatului. Apoi, un zâmbet suav i-a înseninat fața și de atunci, Albert și-a dat seama că nici focul, nici timpul nu îi pot fura gândurile și poveștile atât timp cât tocul și dorința de a scrie îl vor însoți pe cărările vieții.

Sursă imagini:

<https://www.google.com/search?q=clip+art+carte>

<https://www.google.com/search?q=grafica>

Mădălina Țimonea, clasa a VII-a A

Atelier de lectură și scriere creativă

„Narațiuni”

Joaca de-a timpul

Carla Lăzăroaie, clasa a VII-a A

Călătoria mea prin labirintul temporal a început într-o dimineață de primăvară, pe când mă aflam într-un loc în care umbrele trecutului se împleteau cu mrejele viitorului, făcând ca fiecare clipă să pară un cadru unic, pictat cu nuanțele felurite ale vieții. Mă aflam în Portugalia, la Librăria Lello, în Porto. Venisem aici special pentru prezentarea de carte a unui celebru scriitor, fost deținut la Auschwitz, care avea să povestească despre perioada petrecută în Lagăr și despre eliberarea sa. Lumina soarelui pătrundea cu tandrețe prin frescele librăriei, învăluind totul într-un contrast cromatic și pictând pe șevaletul timpului o atmosferă inimaginabilă. Copertele manuscriselor atinse de patina timpurilor erau acoperite de un strat mare de praf, dezvăluind o scipire ascunsă numai de cititori cunoscuți.

M-am așezat într-o sală imensă, în centrul căreia era un scaun dedicat autorului. Inima îmi bătea cu putere, contractându-se asemenea timpului în acel moment divin, în care așteptam cu nerăbdare să-l văd pe scriitor.

Brusc, ușa ce despărțea sala de lectură de hol se deschise cu un scârțâit asurzitor și înăuntru pătrunse o siluetă înaltă și suplă, cu părul cărunt, rămas mărturie unuia cândva blond și cu ochii sugerând blândețe în care se răsfrângea o lumină azurie. Statura sa părea înclinată, cărând în cârcă întreaga povară a vremurilor.

- Am venit aici, încep eu, pentru a vă ilustra adevărata poveste a Lagărului de concentrare de la Auschwitz, locul sumbru unde am fost forțat să muncesc încă de la o vârstă fragedă. Totul a început într-o zi de mai, a anului 1935, aveam doar cinci anișori.

Observam ceva straniu, părinții mei erau terifiți, nu știam de ce și nici nu dădusem atenție acestui lucru până să-i văd uitându-se continuu pe fereastră. Am întreat cu o voce înecată în lacrimi, crezând, în naivitatea copilăriei mele, că voi păți eu ceva, că voi fi luat de lângă ai mei, ce se întâmplă, iar mama mi-a făcut semn să nu vorbesc. Eram, la rândul meu îngrozit. Brusc, soneria de la intrare a sunat, sperându-ne pe toți. Mama s-a îndreptat spre ușă și a atins clanța cu mâna-i tremurândă. Dincolo de prag, trei ofițeri SS -nu știusese denumirea aceea până atunci- au înaintat și ne-au înșfăcat, ducându-ne într-o dubiță de culoare verde, asemeni uniformei lor. Mama era cu ochii în lacrimi, iar eu eram nedumerit. Pe drum, am aflat că viața mea avea să se dea cu totul peste cap.

Dintr-o dată, ascultând povestea tristă a bătrânului scriitor, am închis ochii și o lacrimă cristalină mi se prelinse pe obrazul îmbujorat. Totul deveni negru în jurul meu. M-am speriat, ce era să fac? M-am zbatut pentru o vreme, până ce totul se luminează din nou.

Se întâmplase ceva bizar, căci acum mă aflam într-o curte imensă, în mijlocul căreia se înălța o clădire impunătoare, cu drapelul nazismului în vârful ei.

- Bruno, Bruno, Bruno unde ești? am auzit eu vocea disperată a unei mame.

Mi-am dat seama destul de repede de ceea ce se întâmplase cu mine: reușisese să călătoresc în timp și totodată într-o carte, care mi-a frânt inima într-o mie de bucăți. Călătorisese, prin intermediul discursului scriitorului în trecut, jucându-mă cu timpul într-un vârtej al călătoriei și speranței, devenind compozitorul propriei serenade temporale.

Știam finalul sfâșietor al cărții, modul în care se va termina și probabil fusesem trimisă aici pentru a schimba ceva. Brusc, o porțiță din lemn brun de artar mi-a atras atenția, am luat-o la fugă deschizând-o și am parcurs drumul spre lagăr, pe care îl știam perfect din carte. Am ajuns, mai apoi, într-o pădurice cu copaci ancestrali, care reușiseră să transceadă și ei timpul. Dincolo de granițele pădurii, se înălța dezolantul lagăr de concentrare. Pereții imprimați cu suferință ai baracelor, erau mărturii mute ale ororilor trăite. Într-o simfonie stridentă a disperării, zidurile crăpate țineau închiși pe cei ce căutau un izvor al libertății, persoane care trăiseră în suferință, asemeni scriitorului.

L-am observat de îndată pe Bruno, săpând un șanț adânc sub gardul din sârmă ghimpată. Am alergat spre el, speriată.

- Gretel, ajută-mă să intru înăuntru, trebuie să-l găsim pe tatăl prietenului meu, a dispărut, a strigat el, făcându-mă să-mi dau seama că transpunerea în această perioadă încurcase ghearele timpului, făcându-mă acum să arăt exact ca sora lui mai mare, deși rolul tot același îmi rămăsese.

- Bruno, oprește-te, e greșit ceea ce faci, vei avea parte suferință, lagărul e diferit din câte îți imaginezi tu, nu vei găsi fericirea alături de prietenul tău acolo. Putem merge toți trei, el poate veni cu noi, la noua noastră casă, nu va mai fi nevoie să suferiți împreună acolo, am grăit eu și am izbucnit în lacrimi.

Spre uimirea mea, Bruno nu a încetat să sape, dar nu pentru el săpa, ci ca să plece împreună cu prietenul lui de acolo, reușisem să îi conving. L-am ajutat multă vreme, până ce, brusc, aceeași ceață ca la început mă cuprinsese.

Inima îmi bubuia, contractându-se și relaxându-se exact asemenea timpului în acel moment de tensiune. Oare Bruno avea să scape sau aveau să fie prinși și omorâți? Nu știam ce să fac, dacă să mă opun timpului și să mă asigur că cei doi erau în siguranță sau să aștept să văd ce urma să se întâmple. Eram terifiată.

Totul reveni la normal, eram acum în sala de lectură, din nou, iar scriitorul mă privea cu blândețe. Am mai petrecut acolo clipe de neuitat, în care bătrânul mi-a răspuns la mai multe întrebări, făcându-mă să realizez cât de curajos s-a dovedit pe parcursul călătoriei sale sumbre prin viață, care în final s-a terminat cu bine.

Curajul este o virtute sublimă, care răzbate timpul reușind să ne înalțe pe fiecare dintre noi pe scara succesului și a supraviețuirii intelectuale și reale. Acea călătorie pe oceanul vremurilor a schimbat ceva în mine, a trezit o flacără demult stinsă, a curajului, făcându-mă să le împărtășesc mai departe și altora povestea în care m-am transpus. Această valoare a fiecărui om, curajul, este o lumină ce strălucește în sufletele celor determinați să facă față unor provocări numai de jocul timpului știute. Exact cum spunea și Mircea Eliade: „Sunt vremuri în care poți înainta, doar înotând împotriva curentului”, înfruntând timpul pentru a supraviețui.

Grafică:
Sarealbă Ana, clasa a VI-a B

Puterea copilăriei

Tudor Giurca, clasa a VII-a A

I-am auzit adesea pe bunici spunând că era mai bine în comunism, când copiii nu stăteau ore-n șir cu nasul în calculator, ci se jucau „pe afară”.

Prima dată când am dat de această afirmație mi s-a părut de-a dreptul scandalosă. Cum e posibil să consideri acele vremuri superioare zilelor noastre? Din câte am citit, în „Epoca de Aur”, mâncarea era „pe cartelă”, căldura și apa caldă cu program, seara se lua curentul, iar cărțile bune se procurau „pe sub mână”. Din toate acestea, înțeleg că era foarte greu să fii copil în acele timpuri.

Încercând să-mi susțin părerea, am decis să apelez la tatăl meu, care, prin anii 80, fusese de aceeași vârstă ca mine. Cu prima ocazie, l-am rugat să-mi spună cât de grea a fost copilăria lui. Auzindu-mi întrebarea, tata a zâmbit. Și-a scos ochelarii și pe un ton blând mi-a spus: „Copilăria e frumoasă indiferent de dorințele conducătorilor”. Surprins de răspunsul său, am vrut să aflu cum își petreceau copiii timpul liber pe vremea aceea. El a spus că se jucau diferite jocuri, printre care de-a v-ați ascunselea, rațele și vânătorii și alte invenții de-ale lor. Cu toate acestea, mi-a mărturisit că el și prietenii lui jucau cel mai des fotbal. Se jucau în pauză în curtea școlii, când ajungeau acasă, în fața blocului și de fiecare dată când erau lăsați de părinți „pe afară”.

Astfel, tata a ajuns să-mi povestească o întâmplare din copilăria lui. În urmă cu mulți ani, el și colegii lui au luat, în pauza mare, o minge „confiscată” din dulapul tovarăsei învățătoare. Mai făcuseră astfel și înainte, important era să o pună înapoi înainte de a se întoarce „tova”. Totuși, în acea zi, Cosmin, care se credea jucător profesionist, a șutat mingea peste gard, în grădina vecinului. Dacă ar fi căzut în stradă, nu ar fi fost vreo problemă. Strigau doar „Mingea! Mingea!” și se găsea un trecător să o înapoieze. De această dată era grav.

Tata, fiind mai sprinten, a fost săltat peste gard de doi colegi. Nu i-a luat mult să găsească mingea în stratul de ceapă. S-a aplecat să o ia, însă chiar atunci a simțit o arsură la urechea stângă. Babu, nesuferitul vecin, îl prinsese la locul faptei. Ținându-l strâns de ureche, acesta începu să strige. „Depravaților! Bateți mingea toată ziua! Știți voi ce greu se sapă grădina? Ia să vedem ce zice tovarășul director despre purtarea voastră!”. În final, tata a fost dus la direcțiune.

Odată ajuns băiatul acolo, tovarășul director a luat o postură gravă și a început să-l critice, folosind expresiile tipice acelor vremuri. I-a atras atenția că și-a încălcat jurământul de pionier, că a avut un comportament care nu face cinste școlii și că trebuie să suporte consecințele. Tata a fost însoțit de director în clasă, unde tovarășa își ținea lecția, fără să aibă idee de cele întâmplate, că doar nu avea el prieteni turnători. Învățătoarea a fost foarte uimită de cele aflate, fiind vorba de un elev silitor, cu rezultate foarte bune la învățătură și purtare.

A urmat critica din partea tovarăsei, a comandantei de detașament și autocritica pe care a trebuit să și-o facă în fața clasei și să promită că va face tot ce îi stă în putere pentru a-și îndrepta conduita și a deveni „fiu de nădejde al patriei sale, Republica Socialistă România”. În final, i s-a luat cravata, simbolul angajamentului pionieresc și a fost amenințat cu scăderea notei la purtare.

Tata se simțea rușinat și nespus de vinovat. Știa că părinții lui aveau să fie foarte dezamăgiți și să-l pedepsească aspru, ceea ce s-a și întâmplat. Timp de două săptămâni nu a mai fost lăsat la joacă. A fost pus să lucreze suplimentar la matematică, să citească „Cireșarii” de Constantin Chiriță și să facă curat în pivniță.

După ispășirea pedepsei, s-a revăzut cu tovarășii lui de joacă și, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, au început din nou să „bată mingea”.

Consecința temelor suplimentare a fost că tata rezolva mai ușor problemele de matematică, iar compunerile lui erau mai inspirate. Urmând aceste schimbări, tovarășa l-a iertat și i-a redat cravata roșie cu tricolor, uitând de scăderea notei la purtare.

Cu toate că regimul comunist a încercat să îndoctrineze elevii, să-i educe în „spiritul patriotismului socialist, al dragostei și devotamentului nemărginit față de popor și de Partid”, copiii au reușit și atunci să se bucure de inocența vârstei, să se joace, să râdă, să facă boacăne și să-și creeze amintiri frumoase.

Atunci am înțeles. Copilăria nu este ceva ce poți influența. Ea este de neînvinș și, cât timp omul va fi, ea va birui mereu.

Stea adusă de vânt

Mădălina Țimonea, clasa a VII-a A

Stelele se conturau strălucitor pe cerul învăluit de negura nopții. Razele protectoare ale Lunii îmbrățișau cu tandrețe oceanul de vise pământeste, marea, deasupra căreia Universul se cumpănea cu miile-i de astre. Ca în fiecare seară de vară, vâsleam pe apa cristalină a mării în vechea mea barcă, unde lumina scânteietoare a stelelor mă inspira să scriu povești și poezii.

Deodată, un fulger necruțător a străpuns cerul, iar stelele au început să cadă precum niște picături de ploaie. Un întuneric deplin a pus stăpânire peste lume, iar briza caldă a mării ce adineauri îmi mângâia simțurile, fusese înlocuită de o suflare puternică. Vuietul vântului încrețea fața zbârcită a mării, în timp ce eu mă simțeam tot mai neliniștită, căci nu știam ce se întâmpla. Un zgomot puternic s-a auzit în spatele meu, iar barca a început să se clatine. M-am întors și am văzut cum o scântie de lumină poposise pe barcă, chiar lângă mine. M-am gândit atunci că era, probabil, o stea adusă de vânt, însă aceasta a început să-mi vorbească:

- Nu te teme, căci nu poți vedea stelele fără întuneric! Am venit la tine să-ți fiu călăuză în această noapte întunecată, până când norii grei ai furtunii se vor risipi.
- O stea vorbitoare? am spus, uluită de ceea ce mi se întâmpla.

- Poate chiar mai mult decât o stea, a rostit ființa de sclipire. Poate sunt un Luceafăr sau un Soare sau un întreg Univers! Sunt orice vrei tu, depinde de cum îmi vei folosi lumina!

Vrăjită de vorbele stelei, am întins mâna să o ating și am ridicat-o ușor. Picături de lumină mi se scurgeau printre degete, încălzindu-mi sufletul. Apoi, la îndemnul stelei, degetele mele au prins creionul, care nu s-a mai oprit din a scrie. Zeci de povești și poezii s-au născut în acea noapte, la lumina stelei misterioase, în timp ce barca ne-a purtat ușor printre valurile mării. Curând, un somn dulce mi-a curpins toată ființa. Bulgărele de întuneric al nopții începuse să se spargă în mii de fărâme incandescente, anunțând o nouă zi.

M-am trezit speriată, căci am simțit cum steaua de lumină mi-a alunecat din mână și a căzut în apă. M-am aplecat să o iau, însă, în locul stelei, mi-am zărit propriul chip, oglindindu-se în apa mării. Apoi, privirea mi-a alunecat peste toate creațiile mele din acea noapte.

Între timp, marea se umpluse de sclipirile dimineții, iar barca ajunsese la mal, în timp ce mintea mea încerca să găsească un răspuns pentru ceea ce se întâmplase. Să fi fost chiar eu acea stea? Sau poate să fi fost totul o iluzie, o prelungire a imaginației mele în realitate? Încă nu am aflat acest răspuns, dar mi-am dat seama că pot fi o stea nu doar pe cer, ci și aici, pe Pământ, prin ceea ce fac și prin lumina pe care o dăruiesc acestei lumi.

De atunci, strălucirea acelei stele mă însoțește mereu și sper ca într-o bună zi să o transform într-un univers nemărginit de poezii și povești...

Grafică:

Mara Giura, clasa a V-a A

Dialogo-recenzii prin ochi de adolescenți

„Colegul cel nou” de Jerry Craft

Tudor Giurca, Carla Lăzăroaie, Sara Teașcu, Mădălina Țimonea, Oana Vecerdea
clasa a VII-a A

Oana: Vă vom prezenta impresiile noastre despre romanul grafic „Colegul cel nou” scris de Jerry Craft. Mi-a plăcut foarte mult această carte, deoarece am putut să descopăr lumea lui Jordan. M-a impresionat că băiatul a reușit să-și facă mulți prieteni până la sfârșitul anului, chiar dacă nu părea să fie unul dintre copiii-grup țintă ai instituției. Sara, tu ce crezi despre rolul prieteniei în această carte?

Sara: Consider că prietenia are un rol important în această carte. Ea este modul principal prin care neînțelegerile pot fi evitate și abordate. De exemplu, atunci când Drew a fost acuzat pe nedrept că l-a împins pe Andy, Jordan i-a luat apărarea. Tudor, tu ce crezi despre acest aspect?

Tudor: Eu sunt complet de acord cu tine. În această carte, relațiile dintre Jordan și celelalte persoane din noua sa școală îi îngăduie băiatului să se dezvolte și să se exprime liber. Chiar dacă nu ajunge la o școală de arte, precum își dorește, datorită oamenilor întâlniți, el ajunge să își poată exprima talentul și să accepte traiul la școala Riverdale. Mădă, consideri că școala Riverdale este un loc mai bun decât o școală de arte?

Mădă: Dimpotrivă, eu consider că o școală de arte ar fi fost mai bună pentru Jordan, pentru ca acesta să își dezvolte talentul la desen. Pe de altă parte, m-a surprins faptul că Riverdale Academy l-a transformat pe Jordan, dintr-un copil timid și retras în supereroul care și-a dorit mereu să fie. Carla, poți încheia această prezentare pentru noi?

Carla: Cartea este o incursiune atât în universul fictiv al personajelor, cât și în propria noastră oglindă, provocându-ne la reflecție și introspecție. În paginile captivante ale acestei opere literare, autorul explorează universul relațiilor umane și a interacțiunilor sociale, a relațiilor dintre colegi.

Unul dintre aspectele remarcabile ale cărții este abordarea inteligentă a temelor universale precum prietenia, rivalitatea și acceptarea într-un mediu social variat, confruntându-se cu rasismul. Autorul mi-a oferit prilejul de a reflecta asupra propriei mele interacțiuni sociale.

Vă invităm la lectură!

„Vacanța lui Nor” de Ileana și Maria Surducan

Ștefania Oltean, clasa a VII-a A

Această carte mi-a plăcut în mod deosebit datorită schimbării de personalitate a lui Nor. La începutul cărții, el era leneș și antisociabil, dar pe parcursul povestirii a devenit activ și a reușit să-și facă prieteni. Această transformare nu este artificială și respectă principiul cauză-efect la nivel textual.

Mi-a plăcut personalitatea jucăușă și dornică de aventură a lui Skai, dar și ceea ce numim șiretenia lui Laci. Faptul că fiecare copil avea o superputere mi s-a părut o idee ingenioasă a cărții.

Episodul meu preferat a fost atunci când cei patru copii, Nor, Skai, Laci și Amnar, l-au învins pe zmeul care dorea să mănânce soarele, deci am avut și clasică confruntare bine-rău. Apoi, Nor a reușit să țină legătura cu prietenii săi și după ce a plecat de la bunici.

Nu mi-a plăcut însă faptul că părinții lui Nor l-au mințit pe băiat spunându-i că va sta la bunici doar câteva zile, nu patru săptămâni. Totuși, în final, această „minciunică” s-a dovedit a fi benefică băiatului.

„Războiul care mi-a salvat viața” de Kimberly Brubaker Bradley

Tudor Giurca, Carla Lăzăroaie, Sara Teașcu, Mădălina Țimonea, Oana Vecerdea, clasa a VII-a A

Oana: O să vă prezentăm impresiile noastre despre cartea „Războiul care mi-a salvat viața” de Kimberly Brubaker Bradley. Mi-a plăcut foarte mult dinamica relației care se dezvoltă între copii și Susan. Deși la început, nu i-a dorit pe copii în casa sa, Susan a învățat să-i înțeleagă și să-i învăluie în iubire. Tudor, ești de acord cu mine?

Tudor: Da, însă nu în totalitate. Deși femeia a încercat să le ofere un spațiu sigur, în care să se dezvolte, circumstanțele în care se aflau nu le permiteau o stare dănuitoare de pace sufletească. Războiul afectează grav întreaga umanitate și cât timp acesta nu este eradicat, nimeni nu poate să se bucure pe deplin de darurile acestei lumi. Mădă, tu ai aceeași opinie?

Mădă: Dimpotrivă, consider că ar trebui să căutăm fericire în orice situație și să nu ne lăsăm purtați de gândurile negative care vin odată cu războiul. Într-o altă ordine de idei, ceea ce mi-a plăcut în mod deosebit la această carte a fost iubirea dintre cei doi frați, dar și faptul că Susan are același nume de familie cu Ada și Jamie. Aceasta coincidență exprimă ideea că cei trei erau sortiți să trăiască împreună, precum o familie. Sara, tu ce crezi despre acest fapt?

Sara: Da și pe mine m-a uimit această povestire. Domnișoara Smith este cu siguranță, un părinte mult mai bun pentru cei doi copii decât mama lor. Nu mi-a plăcut deloc comportamentul acesteia și indiferența pe care aceasta o arată față de Ada, considerând-o mai mult ca pe o servitoare decât ca pe o fiică. Piciorul olog al Adei nu ar fi trebuit să împiedice iubirea mamei pentru ea. Carla, poți încheia această prezentare pentru noi?

Carla: Această carte m-a transpus într-o lume de care nu mai auzisem vreodată, o lume nesigură. Lupta pentru supraviețuire din anii întunecați ai celui De-al Doilea Război Mondial, pe care o duce Ada, protagonista, este surprinzătoare. Însoțindu-mă în gând toată vara, cartea lui Kimberly Brubaker Bradley mi-a oferit cunoaștere și înțelepciune, exact așa cum spune și Ernest Hemingway: „Nu există prieteni mai loiali decât cărțile”. Mulțumim de atenție și să trăim într-o lectură!

„Inocenții” de Ioana Pârvulescu

Duță Bianca-Maria, Enache Sofia-Gențiana, State Mara, Tomescu Ilinca, clasa a VII-a A

Bia: Astăzi vă vom prezenta impresiile noastre despre cartea „Inocenții” de Ioana Pârvulescu. Este interesant felul în care Ana este martoră la evenimentele istorice care au loc în copilăria ei: invadarea Cehoslovaciei și deschiderea față de America. Ea, împreună cu fratele și verișorii, ei trec cu ușurință prin aceste evenimente, datorită inocenței lor. M-a impresionat că, deși copiii nu aveau posibilitățile de astăzi, cu toate acestea, ei găseau modalități de a se juca și relaxa, fără calculator sau alte mijloace moderne.

Sophie: Într-adevăr, acțiunea se petrece în Brașov și urmărește destinul unei familii care locuiește în aceeași casă. Autoarea urmărește să scoată în evidență legăturile strâse dintre casă, văzută ca o ființă vie, și locuitorii din ea. Casa devine și ea un personaj, se însuflețește și urmărește evoluția copiilor care locuiesc acolo. Este surprinzătoare armonia profundă care îi unește pe toți membrii familiei, care își sar în ajutor și sunt pregătiți oricând să se sprijine unul pe altul.

Ilinca: Sunt de acord cu tine. Personajele au o legătură interesantă între ele. Mie mi-a plăcut societatea SIL din care acestea făceau parte. Nu numai că acestea încercau să facă lumea un loc mai bun, venind cu idei pentru nereguli, dar și încercând să le rezolve. De exemplu, în România nu exista reciclarea. Râurile, drumurile, munții și satele se umpleau de gunoarie și distrugau frumusețea acestei țări.

„Fiecare carte pare că închide în ea un suflet. Și, cum o atingi cu ochii și mintea, sufletul ți se deschide ca un prieten bun.” - Maxim Gorki

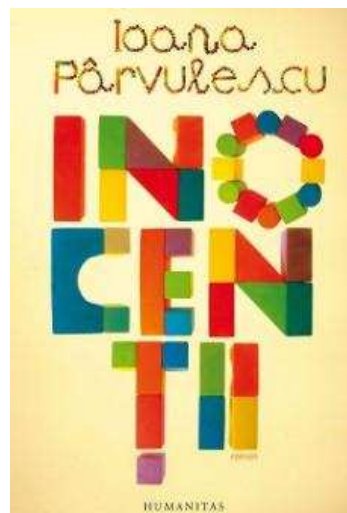
Mara: Iar mie mi-a plăcut de Ana, care vede viața cu ochii inocenți ai copilăriei. De asemenea, unul dintre cele mai interesante aspecte ale romanului „Inocenții” de Ioana Pârvulescu, este observarea modului în care protagonista, copil fiind, privește probleme complicate precum moartea sau dragostea. Cel mai trist capitol al cărții este cel care surprinde sentimentele Anei în legătură cu moartea tatălui ei. Acesta a murit tânăr, iar nefericitul eveniment a fost neașteptat. Am citit această carte vara asta, atunci când citeam capitolul în care Nenea Ionel l-a salvat pe Miticuțu din mâinile stăpânei lui crude și rele, la noi pe stradă s-a aciuit un cățeluș, care a fugit de acasă din cauza cruzimii stăpânilor lui. Am salvat acest câine, l-am luat la mine acasă și mă bucur de loialitatea lui fără margini și astăzi. Deși la început, cartea mi s-a părut greu de citit, a ajuns să-mi placă, deoarece am aflat cam cum a fost copilăria în alte vremuri, din trecut, adică din comunism.

„Inocenții” de Ioana Pârvulescu

Tudor Giurca, Carla Lăzăroaie, Sara Teășcu, Mădălina Țimonea, Oana Vecerdea

Oana: Romanul „Inocenții” scris de Ioana Pârvulescu mi-a plăcut foarte mult și mi-a adus aminte de poveștile pe care obișnuiau să mi le spună părinții despre copilăria lor. Citind paginile acestei opere literare, am simțit bucurie, curiozitate, dar și tristețe, de exemplu, atunci când tatăl Anei a murit. Sara, tu ce crezi despre această carte?

Sara: Sunt complet de acord cu opinia ta. Consider că acest text ne oferă informații valoroase despre viața copiilor din trecut. De-a lungul cărții, am comparat copilăria de atunci cu cea de astăzi, și, deși am observat multe deosebiri, am ajuns la această concluzie: copilul rămâne copil, indiferent de circumstanțele în care se găsește.

Tudor: Eu nu îți împărtășesc opinia. Sunt de părere că situația în care se aflau personajele le-a influențat radical comportamentul. Regimul comunist, instaurat în perioada respectivă, nu le îngăduia copiilor să se bucure de toate „oferțele” acelor zile. Spre exemplu, spațiile în care aceștia se distrau au ajuns să fie retrocedate, cărțile pe care le citeau erau numai cele aprobate de stat, iar țările pe care le puteau vizita erau puține la număr. Mădă, tu ești de aceeași părere?

Mădă: Dimpotrivă, creativitatea copiilor m-a impresionat, deoarece reușeau de fiecare dată să găsească o poveste interesantă despre personajele pe care le întâlneau, care se împleteau adesea cu descoperirile pe care le făcea Ana. Spre exemplu, cei doi frați și-au închipuit că Michel era un spion misterios, nu doar un turist rătăcit, iar astfel i-au croit o nouă viață, ceea ce mi s-a părut fascinant. Consider că putem inventa astfel de povești și în viața noastră, dacă avem imaginație, fără să depindem de grijile cotidiene. Carla, ai putea încheia această prezentare pentru noi?

Carla: Cartea Ioanei Pârvulescu atinge sufletele celor maturi, ea se întoarce și ne întoarce în timp, lăsând să curgă pe hârtie amintirile din anii copilăriei ei, prin intermediul căreia încearcă să se înțeleagă mai bine pe ea și pe cei din jurul său, subliniind cu căldură inocența cu care cei mici privesc viața, inocența cu care aceștia trăiesc fericiți prin prisma imaginației lor, după cum povestește și naratoarea în roman, că trăia prin intermediul cărților. Mulțumim de atenție!

Întâlniri cu scriitori.

În dialog cu Radu Vancu și Simona Antonescu.

Lansarea de carte a lui Cristian Andrei Băilă

În data de 29 februarie 2024, cu ocazia lansării cărții „*Chiajna din Casa Mușatinilor*”, am avut șansa de a asista, împreună cu colegii mei, la un dialog între Simona Antonescu, autoarea operei literare și scriitorul sibian Radu Vancu.

Evenimentul a început cu o discuție între cei doi prezentatori, care au vorbit despre carte și despre protagonistă a acesteia, Chiajna. Făcând referire la diferite aspecte prezente în text, aceștia au reușit să ne transmită o imagine clară privind atmosfera romanului istoric. Alături de ei, am călătorit prin timp, ajungând într-o lume cu un farmec aparte, un îndepărtat tărâm al voievozilor, al sultanilor și al femeilor care i-au asistat neconținut pe aceștia.

Încă din primele momente m-a fermecat relația dintre autoarea cărții și Chiajna, între cele două făurindu-se un fel de legătură maternă. Simona Antonescu ne-a vorbit cu drag despre creația sa, pictând cu măiestrie portretul unei personalități nespuse de complexe. Pasiunea cu care aceasta a vorbit despre protagonistă a fost principalul aspect care m-a convins să citesc cartea prezentată.

Urmând dialogul dintre cei doi scriitori, am avut ocazia de a-i pune întrebări autoarei. Astfel, am ajuns să aflu mult mai multe despre procesul creativ implicat în scrierea cărții, despre dificultățile întâlnite de autoare pe durata redactării textului, cât și diverse curiozități privind opera literară.

Sintetizând, apreciez că a fost o seară fenomenală, petrecută împreună cu niște oameni minunați. Sunt veșnic recunoscător pentru că am putut participa la acest eveniment, făcând astfel cunoștință cu Simona Antonescu și cu cartea sa deosebită.

Tudor Giurca, clasa a VII-a A

În urmă cu câteva săptămâni, am fost plăcut surprins să primesc invitația la o lansare de carte ce avea loc la Cercul Militar din Sibiu. Însă, cel mai mult m-a impresionat faptul că romanul era scris chiar de colegul meu, Cristian, cel care m-a însoțit în călătoria încântătoare de la Olimpiada Națională de Limba și Literatura Română. Așa că, am pornit spre sala festivă, cu mult interes și emoție în suflet. Acolo, o mulțime de oameni, de la prieteni și colegi la stimați profesori, așteptau începerea lansării de carte. Doamna profesoară Lorinczi, împreună cu alți scriitori, au prezentat în câteva cuvinte inedite munca și talentul din spatele acestei cărți, ca după aceea Cristian să își exprime ideile și sentimentele despre cartea de proză scurtă pe care a conceput-o. Povestirile și zâmbetele de pe chipurile oamenilor au fost acompaniate de un moment muzical magnific. Notele muzicale răsunau în toată sala, în timp ce eu abia așteptam să pătrund în lumea deosebită a cărții „*Umbre fade*”. După ce lansarea de carte s-a încheiat, am plecat acasă, nerăbdătoare să răsfoiesc cartea lui Cristi. Pot spune că povestirile scrise cu mult har, dar și presărate cu note umoristice, mi-au adus aminte de cuvintele lui Tudor Arghezi: „*Un scriitor are un început, fără îndoială, care începe în fiecare zi!*”. Îi urez lui Cristi să înceapă fiecare zi plin de inspirație, fie că se află în gară așteptând trenul sau privește marea nemărginită și sper ca prin puterea cuvintelor sale să schimbe lumea în mai bine!

Mădălina Țimonea, clasa a VII-a A

Concursul Internațional „Ana Blandiana”

– FAB – este organizat, anual, la Brăila, și valorifică tineri creatori din spațiul românesc. Dedicat mării poete, pe care o admirăm necondiționat, Festivalul este o mare provocare pentru elevii de gimnaziu. La secțiunea de critică literară, elevii au avut de scris o analiză, în paralel, a două poeme scrise de Ana Blandiana și Aurel Dumitrașcu.

LÖRINCZI FRANCESCA-ANAMARIA
Premiul al III-lea la Concursul Internațional „Ana Blandiana”
2023, secțiunea critică literară

Cerul copt al poeziei

„Eu cred că veșnicia s-a născut la sat” spunea Lucian Blaga în „Sufletul satului”. Ana Blandiana crede că veșnicia se regăsește în „satul întreg” care „adormise / și poate visa că nici nu e”, în timp ce Aurel Dumitrașcu pare convins că veșnicia înseamnă „satul în care se vede mama”. Pornind de la acest mesaj poetic, aș îndrăzni să spun că satul este spațiul care face posibilă asocierea celor două texte. Prin ce se aseamănă? Înainte de toate, prin temă: natura în complexitatea ei dă sens universului ficțional. În poezia „Satul întreg”, poeta Ana Blandiana personifică spațiul și-l transformă într-un vis, reluarea celor trei versuri din prima strofă în finalul poeziei accentuând reveria lirică și, în același timp, conferind muzicalitate versurilor în acord cu „ploile dulci de prune ucise”. În poezia „Satul în care se vede mama”, tema naturii este în acord cu „orbirea” toamnei care îl determină pe visător să fie melancolic, nostalgic, poate chiar trist, dezamăgit. „Icoana” face legătura cu trecutul, cu „primăvara” vieții, în care „stai cu ea” până când „la urmă îmi spui: E o fotografie cu satul din munți”. Cuvântul-cheie din titlurile celor două poezii, satul, este o anticipare a unui spațiu care amintește de un timp al bucuriei, al credinței, al existenței care se umple de dorul acestuia. Satul naște dorința de a evoca imaginea părinților, a bunicilor, a mamei. Icoana în care se vede cum „un oraș împarte inima omului peste tot” este cea pe care omului nu-i este dat s-o arate „nimănu”, fiindcă în oraș „nu o ia aproape nimeni în seamă”. Este icoana satului, a mamei, a credinței.

Poezia Anei Blandiana este diafană. Coboară precum o ploaie „dulce” și crește progresiv în reveria parfumului de gutui și al astrelor „dulci de iubire”. Grădina cea roditoare pare a trăi, în vis, „satul întreg”. Imaginarul poetic este marcat de „adormirea” acestuia. Metafora somnului, care sugerează, din punctul meu de vedere, trecerea de la un plan poetic exterior (grădina, gutuile, fructele, clondirele) la un plan interior, deturneză imaginarul prin relații de opoziție care ne provoacă la meditație: stelele sunt „grele și moi”, astrele sunt „prea dulci de iubire”, pe când fructele sunt „stricate de dor”, iar „ploile dulci” sunt „de prune ucise”. Toate aceste imagini poetice, structuri de tip epitet (fie personificator, fie metaforic) anticipează fiorul, neliniștea creatorului în fața cerului care este „copt” și „tras spre pământ” de o forță nevăzută. Comparația „ca și cum ziua de apoi / s-ar fi pregătit fermentând” sugerează, bănuiesc, unirea cerului cu pământul, amestecul celor două lumi care anunță ...apocalipsa. Această imagine, reluată în strofa a treia, pare „îndulcită” de prelungirea în „clondire” ce pare a face „sfârșitul lumii ușor”.

Mi se pare că această imagine ar putea induce ideea de captivitate a lumii, de închidere într-un vas cu gâtul strâmt care lasă, încet-încet, să se prelingă răul final, un sfârșit continuu care macină sau fermentează, cum spune poeta Ana Blandiana, întregul univers. Ultima strofă, care reia trei versuri din prima strofă, reușește să fixeze imaginarul poetic pe un element cheie: gutuia. Insistența pe „*mirosu-nțelept*” al acesteia mă trimite cu gândul la un galben pur, simbol al vieții, al căldurii, al luminii, dar și la semnificația soarelui, pe care l-am putea numi un simbol al înțelepciunii. Să fie gutuia o imagine a soarelui? O lumină în noaptea sfârșitului de lume? Culoarea, puterea, parfumul gutuilor în ploaia de toamnă bogată, în care cerul s-a copt și s-a pregătit pentru visare, toate acestea să fie „*satul întreg*”?

Satul este un simbol al liniștii, al bucuriei, al comuniunii, al legăturilor cu tradiții, cu obiceiuri și oameni înțelepți. Iar Omul cel mai frumos din acest univers este, fără nicio îndoială, Mama. „*Satul în care se vede mama*” este un enunț propozițional care anticipează dorul de o lume parcă uitată, îndepărtată, dar care nu se mai poate întoarce: lumea copilăriei care se suprapune cu lumea părinților, a Mamei cu chipul ei asemănător cu al unei icoane a Maicii Domnului. Fotografia cu „*satul din munți*” se suprapune peste imaginea Mamei. Poezia lui Aurel Dumitrașcu se reflectă parcă în imaginarul poetic al Anei Blandiana din „*Satul întreg*”. Imaginea apocaliptică a sfârșitului de lume este reluată într-un spațiu exterior, al orașului pustiit, care îl însingurează pe om și-l anulează ca personalitate (devenind un nimeni), și un spațiu interior, care sugerează izolarea, solitudinea („*nu ești singur te prefaci că ești singur*”). Comparația picăturilor de rouă cu „*miresele bete care umblă prin cartiere*” mă duce cu gândul la un loc al pierii, al sfârșitului sentimentelor, al umanității. „*Beția*” cu care seamănă roua este o soluție la nefericirea și falsitatea lumii deduse din jocul de cuvinte de la începutul poeziei. Afirmările și negațiile sunt, poate, un joc al oamenilor maturi, care nu mai știu cine sunt cu adevărat, sugerând astfel și tema condiției umane sau cea a cunoașterii: „*Nu vorbești / te prefaci că vorbești nu îți te prefaci că îți / nu ești singur te prefaci că ești singur*”.

Cu toate acestea, „*sunt lucruri care ne leagă – un măr o pădure un râu / amintirea unei alte vieți*”. Ce sunt aceste lucruri? Și de ce ne leagă? Mă gândesc că ele au în comun valorile lumii în care trăim: mărul simbolizează omul dintâi care s-a înfruptat din acest fruct paradisiac, pădurea este labirintul, lumea în care trăim cu cărările ei necunoscute și infinite, râul are un amalgam de semnificații, așa cum afirmă Doina Ruști: „*apare ca element care abolește sau atenuează păcatele lumii; abluțiunile, botezul, potopul, descântecul cu „apa neîncepută” au acest sens*” (a se vedea „*Dicționar de teme și de simboluri din literatura română*”, Editura Univers Enciclopedic, București, 2002, p. 26). Amintirea unei alte vieți? Poetul Aurel Dumitrașcu se referă, poate, la o altă vârstă, cea a Mamei, a copilăriei trăite „*sub munți*”. Acest simbol al munților, asemănător cu cel al soarelui / al gutuiei în poezia Anei Blandiana, sugerează aspirații înalte, țeluri, meditație, creație, inspirație: „*univers al contemplației, muntele înaltă ființa, îi oferă singurătate și peisaj variat; înalt, vertical, apropiat de cer, muntele se înscrie în simbolismul transcendenței*” (cf. Doina Ruști, „*Dicționar de teme și de simboluri din literatura română*”, Editura Univers Enciclopedic, București, 2002, p. 253). Finalul poeziei lui Aurel Dumitrașcu este o invitație la a vedea „*cărarea de colo*” (de la munte) pe care „*se vede mama umblând*”. Nu știu de ce, dar mi se pare o imagine biblică: „*umblând*”.... Iisus pe mare? Iisus în Galileea? Nu știu. E Mama. E visul. E nevoia de sens.

Așadar, cele două poezii au un mesaj comun: spațiul satului este sacru, el este legat de creație, de părinți, de visare, de „*cerul copt*” sau de „*muntele*” care se unește cu pământul, pe orizontală și pe verticală, de grădina terestră și de grădina sufletului care își găsește satul lui, sau cum spunea Lucian Blaga, își află locul unde se naște veșnicia.

Cabana de la malul mării

Breask se trezi în răcoarea dimineții. Apartamentul lui mic era o oază de liniște în orașul suprapopulat și îmbâcsit de noxe. Bâjbâi pe noptieră și își găsi ochelarii vechi, cu rame aurii. Nu vedea mai bine cu ei, dar măcar simțea ceva pe nas. Cumva, senzația aceea i se părea liniștitoare. Se ridică cu greu din pat și se întinse, căscând de-i trosniră fălcile. Se culcase târziu, ca de obicei. Nici nu observa trecerea timpului când stătea ore în șir și se uita pe fereastră, la apa mării... Ieși pe terasă și fu orbit de razele necruțătoare ale soarelui, care încingeau pavajul și umpleau aerul de un miros fierbinte de ciment topit. Breask se trânti pe scaunul din colț, căznindu-se să tragă prelata care oprea razele soarelui, deși făcea terasa să fie și mai fierbinte.

Închise ochii. În fiecare zi, începea cu o pauză. Mereu avea nevoie de o pauză. Pășaniile lui îl închiseseră în apartamentul mic și îmbâcsit al minții sale, într-un delir monoton care se manifesta încet, dar sigur. Își plimbă prin gură limba uscată și bleagă, atât de puțin folosită în ultima vreme. Deși era cald, ieșea în fiecare zi afară, plimbându-se fără țintă pe străzile orașului, dar nu dădea de nimeni, în afară de câțiva vecini și, ocazional, vechi cunoștințe, murmurând atunci câte un „Bună ziua” imperceptibil și mergând mai departe, nepăsător ca marea...

Trăise în apele agitate ale unei mări disperate și hămesite, care amenința să-l înghită cu totul. Viața lui fusese o furtună aprigă pentru un marinar neexperimentat în domeniul apelor tulburi ale vieții, ca el. Valurile turbate ale distorsionării sufletești, stârnite de cei din jurul lui, îl împinseseră pe terasa apartamentului său îmbâcsit, cu mințile duse de refluxul acesta de un calm neobișnuit, la marginea mării... Apoi, lumea uitase de el, îl lăsase singur. Prietenii lui plecaseră, rând pe rând, în urma decăderii sale.

Ultimul lui prieten îl lăsase singur într-un bar dintr-un cartier mărginaș, cu paharul plin de amar în mână. Și cea pentru care făcuse totul nu îi aruncase nici măcar o privire iubitoare, sinceră... Dar nu mai conta. Avea nevoie de o pauză. În fața lui se întindea marea, spărgându-și valurile pe țărnul liniștit, cu aer curat și cu adieri plăcute de vânt, de sub terasa lui...

Breask se lăsă pe spate și închise ochii, oftând mulțumit. Mașinile nu se mai auzeau scârțâind pe pavaj, grămezile de oameni de pe trotuarul fierț se opriseră din flecărit, nu mai tușea din cauza aerului încins de soare și de fum... Era pe terasa lui, întins pe șezlongul lui, pe o plajă liniștită. Valurile erau de un calm ecuatorial, soarele strălucea ușor pe cer, briza îi mângâia lin obraji... Se ridică în capul oaselor și se uită la plântuța de un verde cenușiu ghemuită în colțul terasei, singura supraviețuitoare din apartament a hărmălaiei orașului, care devora totul în cale... Singurele surse de apă pură, cristalină, din oceanul de beton care se întindea în jur, erau în picăturile acelea de rouă, liniștite și aurii, care tremurau pe frunze asemenea unei mări bătrâne și liniștite, asemenea mării din inima lui Breask...

El își scoase ochelarii și îi lăsă să cadă ușor, scoțând un clinchet pe podeaua terasei. Vedea mai bine cu ochii sufletului... Vedea marea care se întindea în fața lui, de pe terasa vioaie a cabanei lui de lemn, tăcută și intimă, de pe plajă, de pe marginea acelei mări încărcate cu speranțe demult pierdute, demult regăsite, și demult aruncate în oceanul turbure al unei vieți cuprinse de un delir monoton, ușor și constant ca valurile line ale mării albastre într-o zi frumoasă și liniștită de august...

Zâmbi ușor, eliberat parcă, dintr-odată, de griji și cuprins de o neputință dulce, care îl îmbrățișa și care nu-l mai durea... Se ridică și se duse să se uite la anomaliile junglei urbane în care își trăia liniștea de după furtună, cu mâinile odihnindu-i-se pe balustrada joasă a micuței sale terase, pe care nu mai răzbeau razele soarelui necruțător...

Și văzu în fața lui marea, frumoasă și liniștită ca o fată care se uită în ochii îndrăgostitului, cu valurile sale azurii și liniștite deschizându-se încet... Văzu marea din picătura de rouă curată ca o lacrimă de pe frunza plantei sale cenușii, singura supraviețuitoare a mării din inima lui... O văzu întinzându-se sub el, pe plaja liniștită care se vedea de pe terasa cabanei lui de la marginea mării, acoperind definitiv torentul orașului nebun... Marea îl chema foșnind ușor, îl privea cu luciul ei alb de pe valuri, îl aștepta cu brațele-i albastre și calde deschise... Marea inimii lui, născută din picătura de rouă pe care o privise atâtea dimineți, venise la el...

Breask se uita fermecat la valurile azurii și calme ale mării de sub terasa lui. Apoi, dintr-odată, ceva foșni sub suprafața ei cristalină și strălucitoare. Dintre valuri ieși o fată, o fată cu părul blond-castaniu și ochii de culoarea mierii, cu un zâmbet drăgăstos și sincer pe față cum Breask nu mai văzuse niciodată. Uimit, se dădu un pas în spate, și marea dispăru.

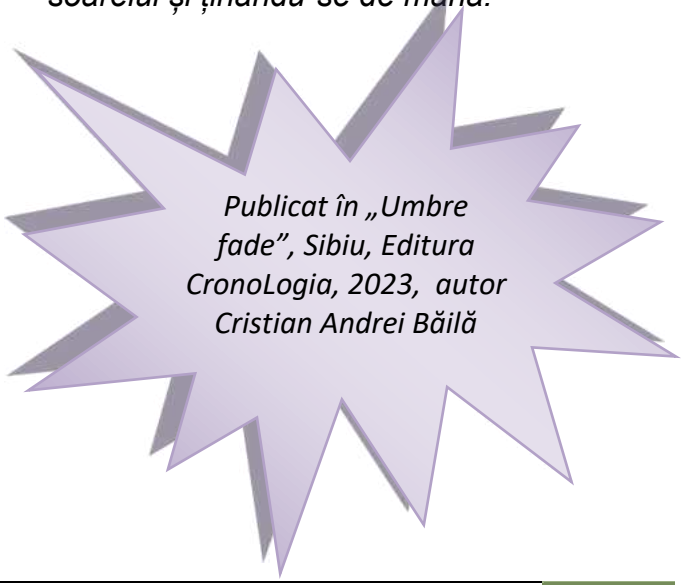
Furios dintr-odată, cu respirația ca un oftat constant, întretăiat și dureros, Breask închise strâns ochii și scrâșni din dinți, vrând să aducă marea înapoi. Dar calmul ei fusese întors pe dos de o veche furtună din inima lui Breask, care acum îl lovise din nou, cu putere... Breask decise să se predea și răsuflă greu și îndurerat, deschizând ochii.

Dar, spre surprinderea lui, deși marea nu mai era sub terasa lui, fata era încă acolo. Râse ușurat, și o lacrimă îi scăpă din colțul ochiului. Îi zâmbi fetei de jos, iar ea își mișcă ușor capul, râzând. Breask nu se mai putea controla.

Mintea lui era încă acolo, făcea ceva, dar Breask habar n-avea ce, nu mai simțea nimic în afară de o atracție puternică, un impuls nefamiliar, care nu mai fusese acolo de multă vreme, și singurul lucru pe care îl simți în timp ce cobora rapid scările erau bătăile puternice ale inimii lui cârpite cu greu în ultimele luni.

Și Breask ajunse jos, oprindu-se, dintr-odată, în fața fetei. Impulsul îl părăsise. O nesiguranță pusese stăpânire pe el, ceva îl împiedica să se mai apropie de fată. Se simțea smuls în bucăți de neputință. Fugise după o singură fată, și își ieșise din mână. Dar fata îl privea încurajator și insistent, zâmbindu-i cu toată gura. Zâmbetul ei ar trebui să fie a opta minune a lumii, se gândi Breask, lăsându-se pradă senzației plăcute care îl învăluia în fericire pură.

Și, apropiindu-se, încet-încet, unul de celălalt, cei doi se luară în brațe. Breask se relaxă, în sfârșit, și zâmbi, întinzându-și la maxim colțurile gurii, amorțite după atâta vreme. Și, încurajat de zâmbetul fetei, încrezător atât în frumusețea ei exterioară, cât și în cea interioară, se aplecă și o sărută, lăsându-și buzele uscate și încremenite să fie udate și conduse de buzele ca niște cireșe coapte ale fetei. Și Breask se așeză apoi pe un șezlong, împreună cu fata, și priviră amândoi marea azurie și liniștită, zâmbind în lumina soarelui și ținându-se de mână.

Publicat în „Umbre
fade”, Sibiu, Editura
CronoLogia, 2023, autor
Cristian Andrei Băilă

SCRISORI DE MAI

Profesor coordonator:
Maria-Daniela Pânăzan Lórinzi

Sibiu, 21 mai 2023

Draga mea prietenă A4,

Sper ca această scrisoare să te găsească fericită. M-am gândit să-ți spun câte ceva despre mine, având în vedere că... nu ne-am cunoscut de multă vreme. Nu te voi plictisi cu aspectul meu fizic, deoarece, deja îl știi. Voi trece direct la partea interesantă, după părerea mea.

Nu cred că mulți oameni știu despre mine că îmi place la nebunie să scriu. Cu ajutorul tău, scriu orice: compuneri, poezii, discursuri, dar nu în ultimul rând... scrisori - după cum probabil că ți-ai dat deja seama. La ora de limba română, sunt cea mai fericită dacă primim temă să scriem creații artistice. Ahh, da, ce zile bune! Când sunt singură acasă simt că toată lumea este a mea. Pot scrie orice îmi dorește inimioara, iar imaginația mea o ia razna, în cel mai bun mod posibil. Ideile îmi zburdă prin cap și totul pare posibil - trebuie doar să le aștern pe o foaie A4. Niciodată nu am avut problema pe care mulți copii din clasa mea o au: pană de idei. Deși la școală nu par genul de fată pasionată de scris, acasă mă transform total. În timpul orelor mai plictisitoare îmi vin câteva idei destul de bune, dar acasă e cu totul altceva. Știi că ți se va părea destul de ciudat, dar la ora de română, deși ai crede că răspund cel mai mult, lucrurile nu stau întocmai așa. În general, la școală sunt foarte sociabilă și îmi place să-mi fac prieteni noi. În afara școlii îmi place să vorbesc cu florile vii colorate, ca și când ar fi prietenele mele și câteodată chiar îmi răspund.

Consider că fiecare floare spune o poveste diferită, fermecătoare care te va duce într-o lume magică, plină de verdețură și ființe mitice ocrotitoare. De asemenea, și norii cei albi, pe cerul senin din luna mai, îmi sunt buni prieteni; deși, dacă mă gândesc de două ori, cred că norii colorați de la apus sunt și mai buni, mai ales la dat sfaturi. Dar ssssssstttt, să nu le spui norilor albi că seamănă cu zăpada proaspăt așternută pe pământul înghețat. Acest secret va rămâne doar între noi sau mai bine zis între patru ochi. Picăturile de ploaie îmi sunt și ele foarte bune prietene. Îmi place să le privesc cum își încep aventura spre pervazurile noastre din norii cenușii sau, câteodată, chiar albastru-închis. Fiecare picătură este diferită în felul ei: fie prin formă, culoare, dimensiune și chiar de Personalitate! Acestea sunt bune ascultătoare și niciodată nu te întrerup când ai de spus ceva, dar mereu te ascultă atente și fascinate de fiecare cuvânt pe care îl spui.

Sper ca nu te-am plictisit cu legendele mele despre natură. Iar acum hai să revenim la ora de română. După cum am spus mai devreme, vei crede că sunt foarte activă și plină de idei, dar te-ai înșela amarnic. La ora de limba română sunt cea mai tăcută, nici măcar nu mă mișc sau nu schițez vreă emoție. Stau cuminte, atât de cuminte încât ai putea uita că sunt acolo - și profesoara chiar uită, deci planul meu dă roade. Nu, nu, nu din cauza profesoarei nu răspund, că doar ea este cea mai drăguță dintre toți profesorii, doar că nu vreau să răspund. Sună FOARTE ciudat, știu, deoarece pare că ador literatura și chiar o ador, dar când vine vorba de ora de română... De fiecare dată când sunt izbită de un avânt de curaj, parcă stomacul mi se întoarce pe dos și, probabil cum ai preconiza și tu, nu mai răspund. Mă simt în patria neliniștii, în ora mea de română...

Cel mai bine mă pot regăsi între peretii camerei mele, plini cu foi încărcate de cele mai frumoase citate pe care le-am putut găsi. Acolo sunt cea mai curajoasă și prind un elan nespus de puternic în a scrie creații artistice. Așa cum am menționat și mai devreme, ideile mele sunt multe,

„În afara școlii îmi place să vorbesc cu florile viu colorate, ca și când ar fi prietenele mele și câteodată chiar îmi răspund.

Consider că fiecare floare spune o poveste diferită, fermecătoare care te va duce într-o lume magică, plină de verdeață și ființe mitice ocrotitoare.”

nesfârșite. Aș putea scrie toată viața mea doar o singură compunere nesfârșită, dar trebuie să avem maxim 150 de cuvinte, ceea ce mă deranjează puțin... bine poate puțin mai mult, sau... hmmm... voi fi sinceră cu tine, bine? Mă deranjează extrem de mult! Dar profesoara nu ne numără cuvintele deci, de obicei sau mai bine zis, mereu scriu mult mai mult de 150 cuvinte. Nu mă pot abține!

Iar acum sigur că te gândești că îmi place să scriu cel mai mult la calculator, dar din nou ai greși amar. De fapt, nu îmi place să scriu la calculator deloc. Mi se pare foarte ciudat să scrii pe o foaie virtuală apăsând pe taste marcate cu diverse litere. Ce ciudățenie! Una dintre prietenele mele cele mai bune ești, tu, foaia A4. Scriu cu tine tot ce îmi trece prin căpșorul meu, deși mic, plin de idei. Niciodată nu m-a lăsat baltă și mereu la nevoie mă ajută și îmi permite să șterg greșelile pe care le fac cu stiloul meu prețios, la care ne vom întoarce în curând, mai ai doar puțină răbdare. Deși foile A4 par unora foarte plictisitoare, crede-mă, nu sunt deloc! Cred că sunt pline de istorie și fiecare foaie scrisă are o nouă poveste, un nou început și un final. Și acum îți voi spune câte ceva despre stiloul meu prețios, așa cum am promis, nu acum mult timp. Consider că scrisul cu stiloul este cel mai elegant mod de a scrie. Eu, personal, prefer cerneala neagră pe care am descoperit-o de curând. Nu mă înțelege greșit, și cerneala albastră este foarte frumoasă, dar cea neagră e mult mai grațioasă și mai elegantă. Și da, probabil că acum te întrebi dacă cerneala neagră se poate șterge. Stai puțin că am răspunsul chiar aici - așteaptă doar să-l scriu. Tic-tac, tic-tac, tic-tac. Hai că nu a durat așa de mult, nu-i așa? Păi, după cum probabil că ai ghicit, cerneala neagră nu se șterge, din păcate, dar ce ușurare că eu pot scrie fără greșeli o creație literară cu mare ușurință (nu că m-aș lauda 😊). De fapt, chiar de curând am fost la o expoziție de stilouri care m-a impresionat total. Acolo, am văzut cel mai vechi stilou din România, din anul 1950, stilouri de pe vremea părinților mei și stiloul personal, cu care a scris ...oare poți ghici? ANA BLANDIANA! Este superb, dar și destul de vechi. Cu siguranță, mă voi întoarce să revăd această expoziție fascinantă. Îți las mai jos o fotografie cu minunatul stilou ca să-ți trezesc interesul pentru minunații tăi prieteni - instrumente de scris. Și creionul este unul dintre cei mai importanți prieteni... Deși unii copii spun că este foarte enervant că trebuie să-l tot ascuți, eu nu sunt de acord cu ei. În schimb, aceștia folosesc creioane mecanice frumos decorate cu modele unice. Am și eu câteva creioane mecanice și

pot să spun că sunt destul de ingenioase, dar prefer creioanele clasice. Guma de șters este foarte importantă pentru mine. Cu ea pot șterge greșelile pe care le-am făcut cu creionul. Radiera mereu mă susține și-mi repară micile greșeli.

Așadar, mă regăsesc în camera mea, cu foi A4, pline de idei creative, cu stiloul meu prețios cu cerneală neagră, cu creionul clasic și cu guma mea de șters. Toate reprezintă patria mea de liniște A4...

Cu mult drag și calde îmbrățișări,

Alexia

RECENZIE DE ALBUM

Cristian Băilă, clasa a VIII-a A

Sursă imagine:

https://ro.wikipedia.org/wiki/The_Doors

Membrii trupei au fost nevoiți să improvizeze, creând piese noi într-un timp relativ scurt și reușind, în cele din urmă, să înregistreze cele 11 piese care alcătuiesc albumul între ianuarie și mai 1968. Albumul păstrează, în oarecare măsură, dinamismul prin experimentarea instrumentelor și a tehnicilor inedite cu ajutorul cărora și-au creat stilul inconfundabil și spontaneitate ce au definit albumele precedente ale trupelor, The Doors (lansat în 4 ianuarie 1967) și Strange Days (apărut în 25 septembrie 1967), albumul considerat a fi cel mai reușit al trupei; în schimb, diversitatea ritmului melodiilor și versurile poetice compuse de solistul Jim Morrison au asigurat succesul albumului, în ciuda nenumăratelor critici formulate la adresa lui, acesta fiind primul album al trupei ce a avut succes și în Marea Britanie și singurul album care a ajuns să fie pe primul loc în topurile americane.

Cele unsprezece melodii se îmbină perfect, pentru a crea o capodoperă a rockului psihedelic, colorată în toate nuanțele auzului. Melodia care deschide albumul, probabil cea mai cunoscută, „Hello, I Love You”, e un cântec dulce-amăruie ce descrie portretul irezistibil al unei „dusky jewel” („bijuterie întunecată”), frânt de mărturia unei frumuseți de neatins, îmbinând instrumentele spre a crea un sunet plin de viață. Următoarea melodie, Love Street, descrie o altă „ea”, dar într-un alt fel, dând o impresie de liniște și resemnare, aceasta însă devenind doar puntea către a treia piesă, Not to Touch the Earth, cea mai electrizantă și îndrăzneată a acestui album, un îndemn disperat și covârșitor la fugă, la fuga de tiparele impuse de viață și de suferința provocată de ele, fiind, probabil, una dintre cele mai reprezentative melodii de acest gen al trupei.

Waiting for the Sun este al treilea album al trupei americane de blues și psychedelic rock The Doors, lansat de Elektra Records în 3 iulie 1968, fiind cunoscut mai ales pentru The Unknown Soldier și hello, I Love You.

Summer's Almost Gone e o declarație melancolică și delicată de dor de vremurile frumoase, care se transformă, încet-încet, în vremuri trecute, iar Wintertime Love este îndemnul oarecum inocent al unui îndrăgostit în anotimpul rece, piesa fiind compusă într-o manieră de vals festiv. The Unknown Soldier este un strigăt de protest sfâșietor, realizat prin intermediul portretului „soldatului necunoscut”, mort în război, pentru care „it's all over”, devenind astfel o piesă ce nu poate trece fără să fie observată sau simțită. Spanish Caravan este o melodie inedită ce combină ritmurile medievale cu noua tehnologie a anilor '60, iar My Wild Love aduce, din cauza lipsei aproape cu desăvârșire a instrumentelor, ce sunt înlocuite de bătăi ritmice din palme și din picioare, cu un soi de marș modern, la care poate participa și ascultătorul. We Could Be So Good Together este o propunere inedită a unui „pețitor” sfătos și neobișnuit, iar în Yes, the River Knows, Jim Morrison îți evidențiază valoarea poetică, versurile de o frumusețe rară construind, alături de pianul cristalin, cea mai emoționantă melodie a albumului. Iar Five to One, melodie care încheie albumul, o revoluție rock în toată regula, constituie dorința de reformă a unui Don Juan neconvențional, mânat de fantezii nocturne și de aspirații înalte, ce împachetează albumul ca pe un cadou măsurat în acorduri, gata de oferit tuturor celor care îl așteaptă.

Așadar, Waiting for the Sun este, în ciuda aparențelor, un triumf total și incontestabil al trupei The Doors, o formă de evadere spre cerul amplificării și al intensității pe care o recomand cu căldură și cu încredere tuturor celor care vor să îți picteze o jumătate de oră în culorile inedite, pline de viață și de emoție, ale rockului anilor '60... Vă aștept cu drag în lumea mea!...

DESCOPERIREA AMERICII

Personaje:

- **Cristofor Columb** – Adam Clara, clasa a VI a B
- **Indianul** – Măgirescu Ema, clasa a VI a B
- **Autorul** – Daria Butnariu, clasa a VI a B

Cristofor Columb

Sunt explorator de seamă
Din Italia mai de grabă.
Din Castilia am plecat,
De la-l Spaniei regat.
Către Indii navighez
Fără să mă-înfricoșez,
Mări, oceane traversez.

Autorul

Vă reamintesc faptul că suntem în anul 1492, secolul al XV-lea. Oamenii nu știau că pământul este rotund, că există teritorii încă nedescoperite. Aceștia erau superstițioși tocmai din cauza faptului că nu aveau cunoștințe suficiente și aveau frica de necunoscut. Spre exemplu, aceștia credeau ca în mări și oceane trăiesc monștri marini. Personajul nostru, însă, curajos și plin de ambiții spunea:

Cristofor Columb

Bogații plec să găsec
Regatul să-l înavușesc.
Mirodenii voi aduce
Pentru rege, pentru duce.
Multe laude voi primi
Dacă voi descoperi,
Pământuri pentru colonii.

Autorul

După mai bine de o lună de călătorie, traversând Oceanul Atlantic, Cristofor Columb ajunge în Marea Sargaselor. Din cauza abundenței algelor acesta crede că a ajuns la destinație, însă îi mai trebuie încă o lună de rătăcire pe mare până când ancorează în Bahamas, America Centrală de astăzi. Cristofor Columb nu va ști niciodată că destinația sa este un nou teritoriu, o descoperire. El se bucură de ceea ce găsește aici și de ceea ce va duce înapoi, în Spania, regelui.

Cristofor Columb

- Salutare! Tu, om bun,
Bine te-am găsit acum.
Nu știi cum altfel să-ți zic
„INDIAN” e potrivit?

Indianul

- Bine ai venit, la noi!
Ia și daruri, ia și flori.
Avem piper, tutun și scorțișoară,
Trestie-de-zahăr, vanilie,
nucșoară.

Cristofor Columb

Doar hainele vă mai lipsesc,
E tot ce pot să îmi doresc.
Și să vă creștinăm pe toți,
Să nu umblați ca niște hoți.
De sunteți indieni adevărați,
Noi vă facem civilizați.

Autorul

Contribuția lui Cristofor Columb este foarte importantă în descoperirea noilor teritorii. Datorită lui, astăzi europenii mănâncă ardei, porumb sau cartofi. Din păcate, Columb nu va descoperi niciodată drumul către Indii.

MEDALION CULTURAL

...o carte buna e ca o tableta de ciocolata pe care o mananci odata in viata, dar a cărui gust te urmărește mult după aceea și noi suntem puși în situația de a povesti. Nu contează că suntem la școală sau că suntem în alte părți, avem dorința aceasta de a ne împărtăși unii altora: o impresie, o părere sau o întâmplare, orice altceva...

(Savu Popa)

Despre Cristi, despre un nou început...

„...descoperiți un coleg de-al vostru care a dat cuvintelor o șansă.”

Am notat cuvintele lui Savu despre cartea lui Cristian și vi le împărtășim:

„N-am venit aici în calitate de profesor, ci în calitate de prieten și de cititor curios, un cititor care s-a bucurat să fie în preajma unor personaje care provin din lumi și timpuri diferite, care au în comun blândețea, bunătatea, prietenia, umorul, dar și dorința de a fi împreună unul cu celălalt. Citind cartea lui Cristian mi-am amintit multe lucruri bune, deoarece o carte bună e ca o tableță de ciocolată pe care o mănânci odată în viață, dar a cărui gust te urmărește mult după aceea și noi suntem puși în situația de a povesti. Nu contează că suntem la școală sau că suntem în alte părți, avem dorința aceasta de a ne împărtăși unii altora: o impresie, o părere sau o întâmplare, orice altceva, dar Cristian a înțeles foarte bine acest lucru și Cristian a fost „un trișor” blând și inteligent, deoarece i-a dat povestirii o destinație. Această destinație este cartea „Umbre fade”.

În această carte veți întâlni personaje care fac parte din categoria zeilor și a semizeilor, veți întâlni persoane care au o naturalețe aparte, sunt oameni buni, scriitori chiar. Mi-a plăcut teribil povestirea în care s-a produs o încurcătură, la Iași, când un scriitor a fost confundat cu un alt scriitor, intrase peste el și oarecum îi luase locul, povestirile cu zei și finalurile acestor povestiri dintre care unele sunt unele neașteptate. Cristian nu dă mai mult, creează un final implacabil, ne lasă să continuăm noi ideile. Povestirile lui Cristian vorbesc despre o tabără de zei, despre un dialog între acești zei, despre oamenii simpli, dar vorbesc în același timp despre familie.

Savu Popa, unul dintre cei mai tineri scriitori din România, s-a născut pe data la 15 februarie 1991 la Ocna Sibiului. Profesor de Limba și literatura română, doctor în filologie, a debutat în revista „Euphorion”, Sibiu, 2004 cu un grupaj de versuri. A publicat mai multe cărți: „Ipostaze”, Editura Paralela 45, Pitești, 2017, „Noaptea mea de isomnie”, Editura Cartea românească, Pitești, 2018, „O cameră fără prize”, Editura Casa de Pariuri Literare, București, 2021, iar cea iar cea mai nouă carte publicată este „Strigorița”, Editura pentru Artă și Literatură, București, 2023.

La întâlnirea cu scriitorul Savu Popa din școala noastră, din 10 noiembrie 2023, ni s-a părut că este un om bun, generos, altruist. Este un model pentru noii scriitori. Mereu are cuvintele la el și descrie foarte frumos cărțile citite. Poate tocmai de aceea a fost de acord să prezinte, la CDI, cartea lui Cristian, elev în clasa a VIII-a, „Umbre fade”.

Dacă doriți o schimbare radicală în viețile voastre, ați ajuns unde trebuie - în lumea tururilor posibilităților! (Cristian Băilă - „Bun venit în Parnas!”)

Literatura fără familie, fără prietenie, fără apropiere, este ca sarea în bucate, dar bucate fără sare, fără gust. Datorită acestor lucruri, Cristian a fost „un trișor” deoarece, noi în timpul liber povestim, dar uităm. Cristian le dă acestor povestiri o înfățișare, le îmbracă în haina unui text și le oferă căldura unei pagini. Această carte se citește, dar se și recitește pe alocuri, sunt texte care vorbesc despre visare, despre copilărie. Amintirea este un subiect interesant al cărții. La începutul textului apare un narator care avertizează cititorii că urmează să intre ca într-un labirint în care te poți pierde dacă nu urmărești un fir care te duce pe drumul spre ieșire, dar dacă ne pierdem nu trebuie să ne speriem, ci acest fapt trebuie să ne bucure. Vă recomand, dragi copii, această carte: să descoperiți un coleg de-al vostru care a dat cuvintelor o șansă.”

Despre a scrie poezie ...

„...o încercare de a face echilibristică în palma lui Dumnezeu.”

Finalul întâlnirii a fost dedicat poeziei. Domnul profesor Savu Popa a realizat o lectură a unor poeme personale, prin care ne-a încântat. Redăm câteva texte:

Cerul atât de aproape
De pământ,
Încât îi pot auzi
Respirația.

Să scrii poezie
Ca și cum
Ai încerca
Să faci echilibristică
Pe liniile din palma
Lui Dumnezeu.

O radiografie

O radiografie
în care să se vadă
cum funcționează memoria.
Să se știe câtă suprafață ocupă
trecutul
și, mai ales, cât gol există.
Iar dacă golul se-ntinde
până acolo unde
pot apărea părți din suflet,
cum de mai apare uitarea
ca o celulă canceroasă?

Despre literatură, despre creație și scris...

„...Inspirația este leneșă, nu vine atunci cand vrei tu să scrii. Vine atunci când nu te aștepți.”

Domnul Savu Popa a citit poeme preferate de el (unul dintre ele inspirat de un eveniment care s-a petrecut în Sibiu și se numește „Puiul de urs”). Apoi, spre finalul întâlnirii, elevii i-au pus mai multe întrebări legate de literatură, de arta de a scrie, despre creație.

- **Când ți-ai dat seama că ai talent și vrei să scrii?**

„Cred că eram de vârsta voastră când mi-am dat seama de plăcerea de a scrie o compunere, de a vedea lumea cu alți ochi, dar și prezența unei biblioteci pentru că fără lectură, scrisul nu va mai fi.”

- **Care loc te inspiră să scrii?**

„Locul care mă inspiră este camera mea, dar nu numai. Îmi mai place să scriu când sunt pe drum, îmi aleg un tren care să mă ducă printr-un peisaj mai special și atunci, fie pe telefon, fie într-un carnetel, îmi notez câteva idei. Inspirația este leneșă, nu vine atunci cand vrei tu să scrii. Vine atunci când nu te aștepți.”

Pentru cititorii noștri fideli,
au consemnat:

Muntean Elena Antonia,
Bunea Carina Ana,
clasa a VI-a A

Coordonator: prof. dr.
Daniela Pănăzan Lőrinczi

PAGINA LIRICĂ

Coordonatori:
Prof. dr. Maria-Daniela Pânăzan Lőrinczi
Prof. dr. Anamaria Coroian

SECRETUL CUVINTELOR

(inspirat din „Inocenții” de Ioana Pârvulescu)

Cuvinte negre, înșirate
Pe foi galbene, vechi, adunate
Din timpuri ce azi sunt fără grai
Pierdute în trecut cu miros de mucegai.

Rafturi multe, un bătrân gârbovit
Ș-un scârțâit de lemn vechi, obosit
Povești, întâmplări din vremuri trecute,
Atâtea necunoscute...

Și toate adunate într-un singur loc,
Pe care l-am descoperit prin joc,
Într-o zi de august, fierbinte,
Dacă îmi aduc bine aminte.

La marginea orașului de soare topit,
Un anticariat vechi am găsit,
Unde m-am pierdut printre povești
Secrete și jocuri copilărești.

Așa l-am cunoscut pe anticar,
Un bătrân blând și cu mult har,
De toată admirația demn,
Inventator al pixului de lemn.

Mereu neobosit, misterios,
Ager la minte, bun, prietenos,
Un anticar cum rar mai întâlnești,
Poate doar printre rânduri și povești.

Și într-o zi l-am întrebat
Când s-a născut, dar n-am aflat,
Decât că ziua lui era ascunsă bine
Printre titluri de cărți și printre file.

De atunci, am căutat,
Zile întregi, neîncetat,
A fost o mare provocare
Când să se fi născut oare?

Însă timpul a zburat ușor
Și l-a dus pe anticar în zbor,
Depart, spre necunoscut,
Iar întrebarea s-a pierdut...

Poate doar într-un colț, ascuns,
Al minții mele, nepătruns,
A mai rămas o amintire,
O întrebare, o povestire...

Și după ani, neașteptat,
Răspunsul mi s-a arătat,
Se ascundea într-un cuvânt,
„Maitreyi”... mi-a trecut prin gând

Maitreyi, nume de poveste
Sau trei mai, ce poate este
Răspunsul ce l-am căutat
Și în sfârșit eu l-am aflat.

Maitreyi, titlul de pe-o carte,
Mi-a purtat gândul înapoi, departe,
În copilărie, la anticariat,
La anticar și ce l-am întrebat.

Trei mai, părea atât de clar,
Ziua nașterii marelui anticar,
Deși printre cuvinte era ascunsă bine,
Dar totuși atât de aproape de mine.

Da, cărțile ascund secrete,
Răspunsuri, idei și portrete,
Să ne lăsăm mintea să zboare
Și vom avea răspuns la orice întrebare!

Țimonea Mădălina,
Clasa a VII-a A

*În locul vuietoadelor mări
Legănate de furtuni
Eu am ales această picătură de rouă
Care, după multe, multe transformări
Poate vedea o lume plină de minuni
Și-o viață nouă.
(Ana Blandiana)*

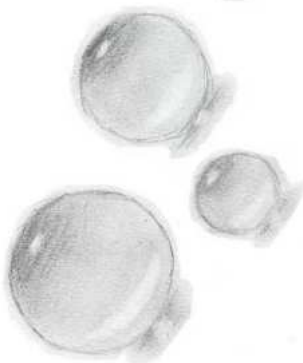
ROUA

Să nu mai fie singurică,
Ea toată viața și-a dorit.
A stat așa, gânditoare,
În casa ei, o rămurică,
Și o sclipire i-a venit:
„Mă voi duce la mare!”.

Ce nu știți e că la mare,
Dacă te uiți mai de-aproape,
Poți vedea picături mici
Care stau în adunare
Și produc valuri, potoape,
De-ți vine să fugi de-aici.

Ajungând roua pe plajă
Și văzându-le alineate
Fără nicio deosebire,
fără nicio-nsemnătate
Se gândi: „Ce-i astă vrajă?!
Toate bine adunate
Muncesc fără libertate!”.

Încheind și povestea
Roua-si spuse cam așa:
Sunt unica și libera
Rouă ce va exista!
Nu mă voi mai întrista,
Pentru c-am splendoarea mea!

UN VIS

Căzând din cer ca o steluță
Pe-o petală de albăstriță
Într-o primăvară peștiță
Se crede cea mai drăguță
Cu fundiță și rochiță
Rouă din câte există.

Domnișoara noastră dragă
Are doar un singur vis
Unul bun, unul vestit
Dorindu-și cu multă vlagă
A fi într-un paradis
Din cerul de unde-a venit.

Și-a stat ore, zile, luni
Rugându-se la soare, nori,
Să o ia și pe ea sus,
Să facă niște minuni,
Să fie iar lângă surori.
Mult și-a mai dorit, nespus.

Nimeni nu s-a nduplecat.
Doar Luna, regina bună,
A transformat-o cu greu,
Pe cerul întunecat,
Într-o stea micuță, brună
Și așa a rămas mereu.

PUTEM AVEA O LUME NOUĂ

De ce există furie, ură,
Eșec, trădări și slăbiciuni?
De ce nu poate fi iubire, armonie,
În orice chip și trăsătură?
Nu, numai minciuni!
Cineva să schimbe această nebunie!

Acel cineva sunt copiii ce vor urma
Căci defapt, a noastră rouă
E unul dintre acei copii
Care vor putea transforma
Acest coșmar într-o lume nouă
Cu ajutor și bucurii.

Vă voi zice acum un sfat,
Pentru ai noștri copilași:
Fiți independenți, luptați
Și-această lume ați schimbat!
C-un gest de pace-n micuți pași
Lumea în bine-o transformați!

(participare la Festivalul
Internațional de Creație „Ana
Blandiana”, 2023)

SUCIU ELIZA,
Clasa a VI-a B

MĂRȚIȘOARE_CĂRȚIȘOARE_CU_AUTOARE

ANA ALFIANU

„ VAL ȘI CETATEA SUFLETELOR ”

MINIPROIECTUL ESTE DEDICAT ZILELOR
DE 1 MARTIE ȘI 8 MARTIE, A CĂROR
SEMNIFICAȚIE ÎI APROPIE PE ELEVII
CLASELOR A V-A DE VALORILE CULTURII
NAȚIONALE, ATÂT DIN SFERA
TRADIȚIILOR, CÂT ȘI PRIN PRISMA
LITERATURII ROMÂNE

PROF. DR. MARCELA CIOBĂNUC

Elena Beatrice Vrînceanu Santai,
clasa a V-a A

După ce Val și Malila s-au pierdut în labirint, cu disperarea de a nu rămâne uitați de lume, Val o prinde pe Malila de lăbuță, își iau avânt, și se aruncă în lacul celei mai adânci tristeți.

Aceștia s-au izbit brusc de ceva rigid, și apoi, când au deschis ochii, s-au trezit într-o piațetă largă, înconjurată de case grandioase și frumos pietruită. Cei doi au privit locul cu încântare, văzându-l ca pe un Rai. Cât timp s-au odihnit, Val observă că piațeta s-a schimbat și că și-a pierdut splendoarea, și mai ales detaliile.

Băiatul își făcu mai mult curaj și înaintă spre un localnic. Dintr-odată, oamenii au început să-l agaseze cu întrebări, dar acesta și-a făcut liniștea dorită în jurul său.

Pe mine m-a impresionat faptul că Val a fost atât de curajos, nu doar în această secvență, ci pe tot parcursul vieții, învingându-și temerile. În schimb, nu mi-a plăcut faptul că a tras-o pe Malila după el. În concluzie, curajul este bun, dar cu limite!

Diță Sofia, clasa a V-a A

Mi-a plăcut cel mai mult secvența din finalul cărții, care ilustrează revederea lui Val cu bunicul său. Visul îi înfățișase un coridor cu mai multe uși, iar băiatul nu a știut pe care dintre ele să o deschidă, în spatele fiecăreia fiind adăpostit un alt vis. Tânărul cunoștea faptul că reîntâlnirea bunicului său va fi trecătoare, că acesta nu va rămâne alături de el când visul avea să se încheie, iar acest gând îl întrista. Val dorea să îl întâlnească pe bunicul său în Cetatea Sufletelor, despre care aflase că este un loc unic, o Cetate a Timpului, nu a Spațiului. În plus, aceasta nu reprezenta un punct pe nicio hartă, ci un moment, o clipă potrivită la care ajunge fiecare dintre noi când îi este sortit. Bunicul îi spune nepotului său că va ajunge în această fortăreață după ce va trăi. Acesta îl îmbrățișează pe Val, apoi începe să se îndepărteze treptat. După ce se trezi, băiatul înțelese faptul că îl va revedea pe bunicul său în acel loc-timp neasemuit despre care i-a vorbit, Palatul Viselor.

Mi-a plăcut momentul în care Val a realizat că Cetatea Sufletelor nu era un loc pe hartă, ci se afla în sufletul său., chiar dacă nu-l putea vedea acolo pe bunicul său. Îl va putea întâlni oricând în Palatul Viselor. Am admirat modul în care bunicul lui Val l-a încurajat și i-a împărtășit taine despre viață și Cetatea Sufletelor. De asemenea, mi-a plăcut momentul în care băiatul și-a dat seama că iubirea dintre el și bunicul său dăinuie până dincolo de moarte.

Alexia Bianca Papuc, clasa a V-a A

O secvență care m-a impresionat este ultimul capitol, intitulat „Palatul Lunii”. În acest capitol, Val nu reușea să adoarmă din cauza gândurilor. Dintr-odată, el observă că luna se apropie din ce în ce mai repede de el. Băiatul încearcă să o trezească pe Malila, însă nu reușește. Val, fără să stea pe gânduri, a pășit pe pragul ferestrei și a intrat într-un coridor larg din care se deschideau nenumărate uși. În jurul său se auzeau din depărtare: șoapte, muzică, râsete, valurile mării, foșnetul pădurii, păsări și multe altele. Băiatul deschide la întâmplare o ușă și o observă pe mama lui. El o strigă, dar ea nu îl poate auzi. Val renunță să o mai strige pe mama lui și intră în altă cameră. Băiatul observă o stradă aglomerată a unui oraș mare. După ce explorează zona, Val mai deschide o ușă. El rămâne surprins când o vede pe prietena sa, Malila, alături de frații ei, însă balaurul O îi atrage atenția. El îi explică faptul că se află în Palatul Lunii, Palatul de Vis, după aceea O dispăre. Val își continuă explorarea camerelor. E greu de descris tot ce-a văzut băiatul în aceste încăperi fermecate: se găseau acolo toate roadele imaginației oamenilor, copiilor, animalelor și plantelor din lume. În cele din urmă, Val a deschis o ușă și rămase înmărmurit. În fața sa se afla bunicul lui. Val a alergat și l-a îmbrățișat. El poate să vorbească cu Val datorită faptului că bunicul lui este visul său. Dar, după ce Val cu bunicul lui au o mică conversație, Val a realizat ce este cu adevărat Cetatea Sufletelor. Băiatul și bunicul lui își iau rămas-bun, printr-o strânsă îmbrățișare. Cei doi prieteni se ridică și încep să se pregătească de lungul drum spre casă.

Această secvență m-a impresionat, deoarece m-a făcut să realizez că atunci când cineva moare nu este un rămas-bun pe vecie. Cândva cu toții o să ne reîntâlnim!

Ganea Ioana, clasa a V-a A

Mi-a plăcut secvența în care Val și Malila au ajuns la lacul cu țărături ce se pierdeau în depărtări cețoase. În această secvență este relatată descoperirea lui Val și a Malilei, și anume ieșirea dintr-un labirint. Aceștia ajung la o prăpastie care se află la marginea unui lac unde se adunaseră, din pricina lacrimilor vărsate în acesta, toate tristețile și suferințele. Malila și Val s-au așezat pe marginea prăpastiei, pierzându-și speranța că vor reuși să ajungă la capătul călătoriei.

Deși li se risipise nădejdea izbândeii, cei doi au avut curajul de a sări în lac. Astfel, au ajuns în Orașul Schimbării.

În secvența în care Val se întâlnește cu bunicul său în propriul vis, el își arată dragostea și dorul față de acesta, mărturisindu-i cât de mult dorește să se întoarcă în carne și oase. Prin urmare, este ilustrată afecțiunea băiatului față de bunicul său, cu toate că știa că prezența acestuia este doar un vis. Fiind doar un copil inocent, băiatul nu conștientizează faptul că bunicul său nu se va mai întoarce niciodată.

M-a impresionat bucuria cu care băiatul și-a întâmpinat bunicul său, pe care nu avea să-l mai întâlnească vreodată. M-a impresionat faptul că Val și Malila nu au renunțat, ci au încercat să găsească o cale de scăpare și să se consoleze reciproc, chiar dacă posibilitatea de a continua pe drumul corespunzător era aproape de neatins. Cred că mesajul pe care cartea îl transmite cititorului este ca acesta să nu renunțe niciodată, fiindcă mereu există o cale de soluționare a problemei.

Cioconea Radu, clasa a V-a A

Val, un băiețel de zece ani căruia îi era foarte dor de bunicul său, plecat nu demult în Cetatea Sufletelor, hotărăște să plece în căutarea sa. În drumul său, băiețelul întâlnește o „buturugă vorbitoare” care era, de fapt, o broască țestoasă de 127 de ani care putea vorbi, zbura, coase și putea crea versuri pe loc.

Malila devine tovarășul de drum al lui Val, însoțindu-l în călătoria sa către Cetatea Sufletelor, având și ea ființe dragi plecate în acea lume fără de întoarcere. Țestoasa se afla în căutarea acestui tărâm de cincizeci de ani, întrebând în lung și-n lat care este drumul într-acolo. De această dată, dorul arzător al băiatului o convinge să pornească din nou la drum „prin nor, peste răzor, printre păsări felurite, pe cărări care-apar și dispar peste oceane”.

Această secvență impresionează prin faptul că unește două ființe dornice să înțeleagă viața și moartea. Dincolo de realitate, cei doi fac tot posibilul de a găsi drumul către Cetatea Sufletelor. Acest pasaj este întru totul despre semnificația cuvântului „împreună”. Bunătatea celor doi le dă acestora putere și înțelepciune, iar dorul de cei dragi, voință.

Iris Vlad, clasa a V-a A

Thurr își petrecuse aproape toată viața într-o peșteră întunecată, văzând totul doar în culorile alb, negru și gri. Aceasta era suferința sa cea mai mare, de a nu distinge culorile. Malila l-a descoperit și l-a salvat. Această poveste a lui Thurr e una despre modul în care unele ființe sunt marginalizate în societate, din cauză că nu toți oamenii sunt capabili de a tolera diferențele dintre ei și ceilalți, oricât de minunați ar fi. Este o poveste despre bullying și cum acesta poate schimba radical viața unei ființe într-un amalgam de suferințe. Din fericire, Thurr este eliberat de Malila și începe să vadă din nou în culori.

Mă încântă secvența în care Malila îl salvează pe Thurr, deoarece aceasta ne învață pe noi, copiii, să îi ajutăm pe oamenii sau ființele cărora le este greu sau care au diferite probleme. Nu îi ignora niciodată pe cei neajutorați!

Săvoiu Daria, clasa a V-a B

Val se afla în pat, dormind, când razele lunii au deschis porțile unui palat fermecător. Intrând în acesta, Val s-a pomenit într-un coridor cu nenumărate uși, dintre care a ales să meargă la întâmplare în cea în care se afla mama lui. Val a strigat-o, a atins-o de braț, însă ea încă purta o conversație cu Pitica Ocrotitoare, neauzindu-l și nevăzându-l.

Val s-a îndepărtat încet și a ieșit din nou pe coridor, de unde a mai deschis la întâmplare câteva uși, până a ajuns la una în care se aflau Malila și frații ei, care din nou nu l-au văzut și nici nu l-au auzit. Mai apoi, Val s-a întâlnit cu balaurul O, care însă i-a simțit prezența băiatului și datorită acestui fapt, Val a descoperit de la balaur că locul unde se află se numește Palatul Viselor. Băiatul a continuat să observe visele aflate în spatele ușilor și în cele din urmă, a deschis încă o ușă, unde, spre surprinderea lui, stătea vesel bunicul său, pe care Val a putut să îl ia în brațe, datorită faptului că făcea parte din visul lui, la fel cum a făcut și Balaurul O.

Bunicul lui Val i-a povestit băiatului faptul că cetatea nu este un loc oarecare, ci o încăpere a timpului, un moment în care cei doi se vor întâlni după ce Val va trăi viața care îi este sortită. Astfel, Val și-a lămurit neclaritățile, trezindu-se din vis fericit și gata de călătoria înapoi spre casă.

Această secvență m-a impresionat, deoarece am aflat, prin răspunsurile date de bunicul lui Val la întrebările puse de el, faptul că Cetatea Sufletelor, un loc al timpului, un moment, cei doi se pot întâlni atât prin vise, cât și când Val va trăi viața lungă care îi este sortită și apoi va ajunge și el, definitiv, în această cetate. Totodată, mi-a plăcut felul în care a fost evidențiat faptul că nu e nevoie neapărat să fim lângă cei dragi nouă ca să știm că se gândesc la noi și că ne susțin.

Raluca Pop, clasa a V-a A

Malila le povestește Elei și lui Val cum ea s-a născut în Regatul-Curcubeu. Acolo nu era îngăduit să intre în Peștera Monstrului Cenușiu. Se zvonea că s-ar fi aflat acolo de sute de ani. Cei foarte bătrâni spuneau că în clipa în care creatura ar fi văzut lumina zilei, aceasta ar fi dispărut și odată cu ea, toate culorile din regat.

Într-o dimineață de primăvară se juca alături de frații ei, când, din nebagare de seamă, s-a pierdut de ei și a ajuns aproape de intrarea în peșteră. Locul era neîngrijit și sălbatic. Peste tot plutea un miros greu, stătut, de apă. Malila s-a apropiat cu pași mărunți și tăcuți. După câțiva metri, ochii ei s-au obișnuit cu penumbra și a văzut o cușcă mare, zăbreliță, în care se afla o făptură lipsită de culoare. Ea s-a apropiat mai mult și a văzut o vietate nu mult mai mare decât un lup, cu care de altfel semăna foarte bine. Malila a vrut să iasă, iar, pentru a nu trezi creatura, a început să meargă ușor spre gura peșterii. Din neatenție, a călcat pe o ramură uscată care a trosnit cu zgomot. Făptura s-a trezit din somn. Cu un glas calm și dulce, o întrebă pe Malila cine e și de ce a intrat în peștera interzisă. Ea nu i-a răspuns, dar a prins curaj și s-a apropiat. Animalul i-a spus că îl cheamă Thurr. I-a povestit despre copilăria lui, despre frații și surorile lui, dar mai ales despre cum tânjea de dorul culorilor. Malila a vrut să-l elibereze, așa că a atins cu lăbuța lacătul mare de fier. Ușa cuștii a sărit în lături și trupul slăbit al lui Thurr a fost scuturat de un tremur puternic. L-a ajutat să iasă afară din peșteră sub strălucirea și căldura soarelui.

Mie mi-a plăcut această secvență, deoarece Malila a ajutat o ființă nevinovată și de aceea am ales-o. M-a impresionat faptul că ea nu l-a judecat pe Thurr după cuvintele celor din regat.

Sophie Giura, clasa a V-a A

Malila și Val își continuaseră drumul către Cetatea Sufletelor, întâlnindu-l pe Balaurul poet, O. Malila discută cu acesta în rime. Balaurul le explică celor doi călători faptul că Cetatea Sufletelor nu este un loc pe hartă și că poate fi vizitat numai în vise.

Val și Malila îi mulțumiră prietenosului balaur poet și își luaseră rămas bun. Ei își continuară drumul și ajunseseră la o pădure misterioasă.

Acesta este capitolul meu preferat din carte, deoarece Balaurul O este personajul meu preferat, pentru că este foarte blând și i-a ajutat cu drag pe cei doi călători.

Ana Beca, clasa a V-a A

Partea mea preferată din această carte este atunci când, după ce a pornit la drum alături de țestoasa fermecată Malila, Val ajunge pe Stânca vorbitoare care îi îndrumă spre Ela, caracatița poveștilor. Aceasta adună basme și le împărtășește celor care au nevoie de ajutor. Când Val și Malila ajung la ea, îi împărtășesc povestea lui Thurr, lup-peștele, iar la schimb Ela le oferă un drum „printr-o poveste” spre Labirintul de Pământ al Coșmarurilor, pentru ca ei să-și poată continua călătoria spre Cetatea Sufletelor.

Secvența aceasta este favorita mea, deoarece simbolizează puterea poveștilor de a influența acțiunile oamenilor.

Baciu Vlad Mihai, clasa a V-a B

„-Nu fi trist, Val! Viața este un lucru minunat, iar noi doi ne vom putea întâlni aici, în Palatul Viselor, de câte ori vei vrea.”

În această secvență, bunicul îi explică lui Val că nu trebuie să fie trist, deoarece viața este un dar de la Dumnezeu care nu poate fi înlocuit de altceva. El va fi mereu alături de el în Palatul Viselor, în gândul și în sufletul lui.

M-a impresionat faptul că bunicul lui Val îi arată că viața este uimitoare și trebuie trăită cu bune și rele, astfel încât Val să nu simtă o supărare fiindcă bunicul lui nu mai e alături de el. Bunicul îi spune că se vor putea întâlni unul cu celălalt în sufletele lor. Simbolul este cercul pentru că în iubirea lor nu există laturi. Ei se vor întâlni întotdeauna unul cu celălalt în sufletele lor.

Daria Burdușel, clasa a V-a B

Ajunși la Ela, caracatița, aceștia află că puterea ei vindecătoare cu ajutorul căreia tămăduiește toate ființele bolnave fizic sau sufletește stă în povești. Da, caracatița spune povești terapeutice, iar cei care pleacă de la ea se simt mai bine. La rândul său, înțeleapta Ela, pentru a-și crește puterea, ascultă poveștile spuse de ceilalți. Apare aici, pe tot parcursul cărții, ideea că nimeni nu are putere de unul singur și că toate lucrurile minunate pe care le realizăm în viață le facem cu ajutorul celorlalți. Ela este puțin nemulțumită la auzul cererii lui Val și a Malilei, broasca țestoasă, de a afla drumul către Cetatea Sufletelor, spunându-le că aceasta nu e o boală de care suferă și că oceanul este plin de viețuitoare care au nevoie mai mare de ea. Însă Malila o înduplecă zicându-i că Val suferă în fiecare zi după bunicul său, la fel cum și ea suferă după frații săi .

Mie mi-a plăcut această secvență, deoarece ei îi cer ajutorul Elei, iar ea nu-i ajută zicându-le că ei nu sunt bolnavi, ci doar își doresc să afle drumul spre Cetatea Sufletelor pentru a-și revedea Val bunicul și Malila frații, dar Ela nu dorește să le arate calea.

Baicu Antonia, clasa a V-a B

Din cartea „Val și Cetatea Sufletelor” m-a impresionat secvența în care Val și Malila au plecat s-o caute pe Ela. Când au ajuns, Ela le-a solicitat celor doi să îi spună o poveste în schimbul unui sfat. Malila a început să-i vorbească despre un eveniment din copilăria ei, când a găsit un prieten.

Deși tot Regatul Curcubeului se temea de acestea, ea a avut curaj și a intrat în peștera întunecată unde se afla Thurr. A văzut că peștele-lup era o ființă blândă și nu voia să rănească pe nimeni. Așa că, ea l-a eliberat din Peștera Monstrului Cenușiu și a dovedit locuitorilor regatului că s-au înșelat în legătură cu posibilul comportament al lui Thurr.

Această poveste a determinat-o pe Ela să îi sfătuiască cum să își continue călătoria. Cei doi prieteni au ajuns în Labirintul de Pământ al Coșmarurilor. La final, Val reușește să se întâlnească cu bunicul său și Malila cu frații ei, dar în vis...

Herciu Antonia, clasa a V-a B

Malila este o broască țestoasă în vârstă de 127 de ani care face versuri și poate zbura. Aceasta devine tovarășa de drum a lui Val, iar ea îl va însoți pe băiat în căutarea Cetății Sufletelor. Malila știe multe despre această cetate, deoarece și ea are ființe dragi care s-au dus acolo și își dorește foarte mult să ajungă la ele. Ca orice călăuzitor de drum, aceasta îi spune lui Val că știe ființe importante cu care ei trebuie să se întâlnească pe drum pentru a avea mai multă putere și înțelepciune.

La această secvență, pe mine m-a impresionat faptul că autoarea a personificat-o și a descris-o pe Malila foarte frumos, punând-o într-un cadru de fantezie.

Elacaravolturna este o caracatiță magică cu puteri vindecătoare. Ea va ști să le arate drumul, dar cum vor reuși aceștia să respire sub apă? Stânca galbenă le șoptește o vrajă care va ține câteva ore. Ajunși la Ela, ei află că puterea ei vindecătoare cu care tămăduiește toate ființele bolnave fizic sau sufletește, stă în povești. Aflând dorința Malilei și a lui Val, caracatița s-a supărat. Ela le-a spus că pentru că ea le spune tuturor povești, vindecându-i, ea primește la rândul ei povești care o ajută să vindece suferințele fapturilor din ocean.

Din această secvență, am înțeles faptul că nimeni nu are putere de unul singur și că toate lucrurile mari și minunate pe care le realizăm, le facem împreună.

Așadar, această carte este despre însemnătatea cuvântului „ÎMPREUNĂ”!

Octav Mănițiu, clasa a V-a B

O broască țestoasă pe nume Malila povestește caracatiței pe nume Ela o poveste despre speranță. În această poveste este vorba despre cum se juca cu frații săi într-o grădină fantastică, cu mii de specii de ființe și feluri de culori. Tatăl lor le-a zis să nu intre în peșteră pentru că acolo era Monstrul Cenușiu care se zicea că, dacă va ieși afară, va mânca toate culorile din regat.

Într-o zi, Malila s-a pierdut de frații săi și, din greșeală, a găsit peștera monstrului. Peștera era foarte neîngrijită și înăuntru se auzea un vaiet. El a intrat în peșteră și, după ce i s-au obișnuit ochii cu întunericul, a văzut o creatură de mărimea unui vulpoi, cu coadă ca de pește. Când era aproape să plece, monstrul s-a trezit. Acesta i-a zis că îl cheamă Thurr și că îi e foarte dor de lumină și de culorile minunate. A zis că într-o zi, un zeu a luat toate culorile din regat pentru o vreme. Familia lui era una dintre cele mai bogate din regat și era sânge amestecat, lup cu pește. El a fost învinovățit pentru dispariția luminii și a fost închis în această peșteră.

Malila a atins lacătul și Thurr a fost liber. De atunci el se bucură de lumină, culoare și s-a împrietenit cu oamenii.

Această secvență m-a făcut să simt foarte multă speranță, nedreptate, bucurie și prietenie. M-a făcut să mă gândesc la câte nedreptăți există, la câți oameni buni la suflet sunt chinuți și răniți. Am realizat cât de rea poate fi această lume, dar unii oameni ajută ca persoanele bune să fie eliberate și ca toată lumea să-și dea seama cum sunt acele persoane. Cum spunea vorba "Nu te lua după înfățișare", așa trebuie și noi să nu ne luăm după spuse sau legende. Trebuie să fim buni și să-i ajutăm pe cei ca noi. Această secvență m-a întristat și m-a bucurat. Sunt mândru de acești oameni pentru curajul lor de a salva oamenii buni, dar răniți. Mi-a plăcut foarte mult această secvență și mi-a arătat drumul spre bunătate și înțelegere.

Vlad Negrea, clasa a V-a B

Secvența care m-a impresionat este cea în care bunicul îi explică lui Val că, deși el nu mai este în viață, ei se pot întâlni noaptea în vis, pentru că Cetatea Sufletelor nu este o cetate a Spațiului, ci a Timpului

Din această secvență m-a impresionat faptul că Val a fost puternic și a înțeles că nu se mai poate întâlni cu bunicul decât în vis deoarece știu cât de greu este să pierzi pe cineva drag.

Andrei Ciobanu, clasa a V-a A

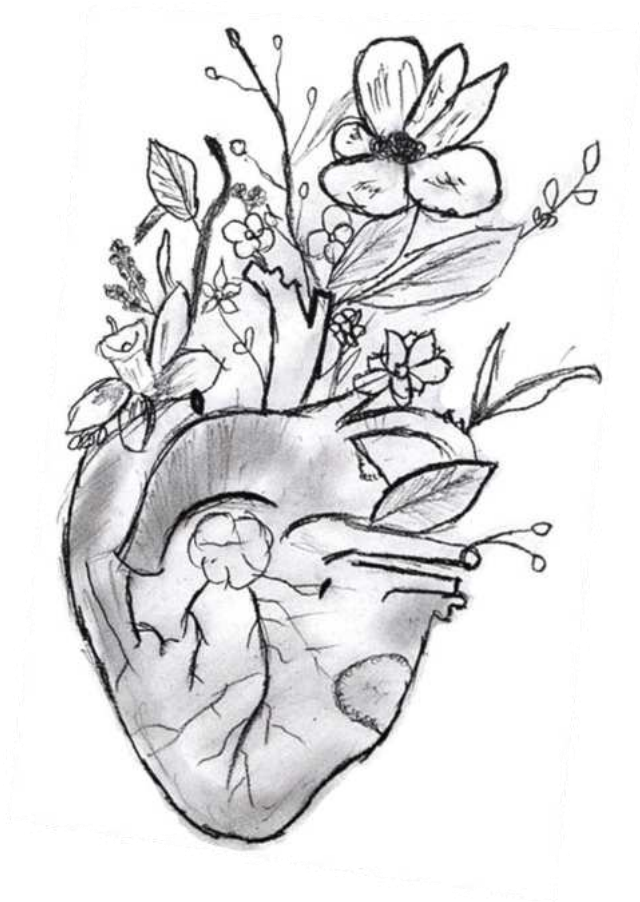
Secvența care mi-a plăcut cel mai mult este aceea în care, în Orașul care se schimbă mereu, Vlad și Malila au întâlnit un domn în vârstă care le-a explicat celor doi ce se întâmplă în oraș. Acesta i-a ajutat și atunci când Vlad și Malila voiau să plece din oraș. Le-a explicat că lucrul care îi calmează pe oameni este cântecul, chiar a cântat împreună cu ei, ceea ce i-a ajutat foarte mult.

Dar, ce m-a impresionat cel mai mult a fost faptul că, deși a lucrat atât de mult să-i elibereze pe Val și pe Malila – și pe el însuși -, a decis să rămână în oraș ca să se asigure ca armonia să rămână neschimbată și să-i îndrume spre liniște pe cei care făceau gălăgie. Acest lucru m-a impresionat foarte mult, pentru că acțiunile lui mi-au demonstrat că acest om avea o stăpânire incredibilă asupra sentimentelor și emoțiilor, asupra faptelor și gândurilor sale. De aceea, această secvență este preferata mea.

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo”

Secțiunea *Arte*

Grafică: Mădălina Țimonea, clasa a VII-a A

ARTE PLASTICE

PICTURĂ ȘI GRAFICĂ

Arta este un mod de expresie a creativității umane care ne însoțește la fiecare pas. Desenul, grafica, pictura, fotografia pot fi un mod de a-ți petrece plăcut timpul liber, dar pot fi și o pasiune, un mod de a-ți câștiga existența sau chiar de a câștiga celebritatea, lucrările din palmaresul unui artist devenind astfel o referință în lumea artelor. Însă, indiferent de drumul pe care ți-l deschide arta, urmează-l cu încredere, el te va duce spre tine însuși, spre acea dimensiune specială a ființei tale.

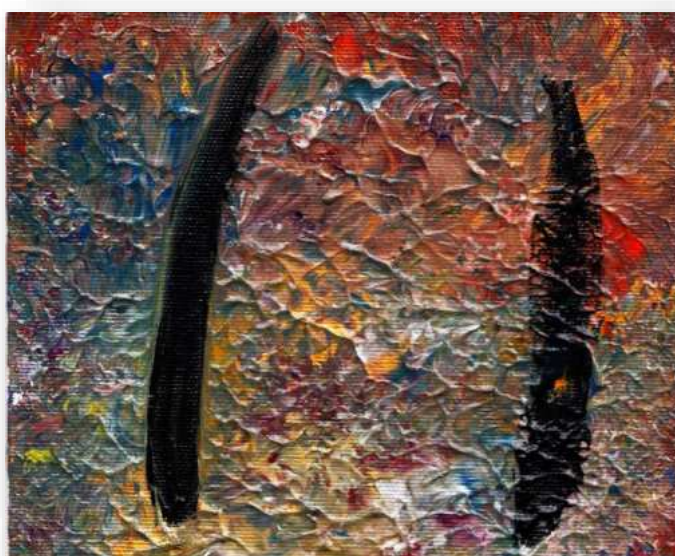
prof. Raluca Filip

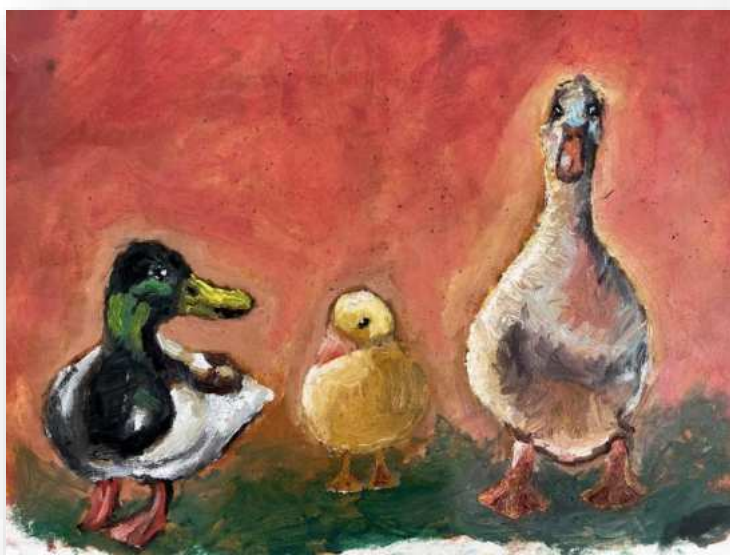

Alexia Papuc, clasa a V-a A

Natalia Fodor, clasa a V-a B

Mara Giura, clasa a V-a A

Larisa Radu, clasa a VIII-a B

Andreea Mărculeț, clasa a V-a A

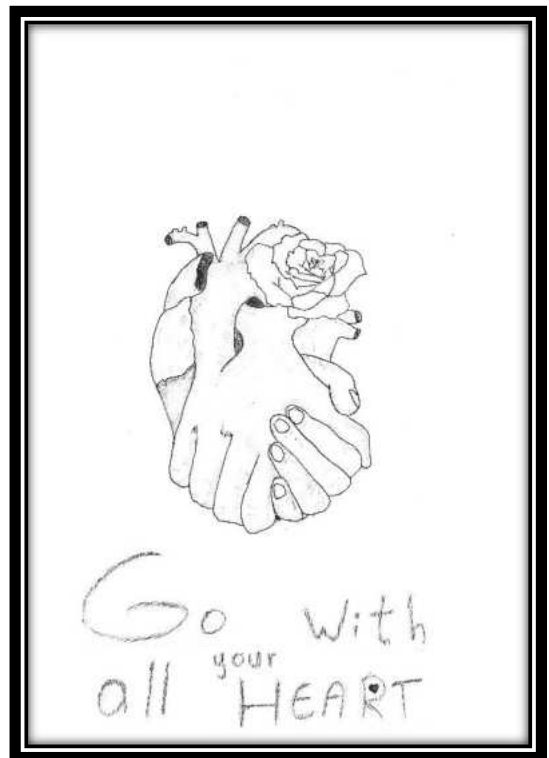
Carla Lăzăroaie, clasa a VII-a A

Raluca Pop, clasa a V-a A

Larisa Radu, clasa a VIII-a B

Sonia Trif, clasa a VI-a A

Ecaterina Rusu, clasa a VI-a B

Geanina Boriceanu, clasa a VI-a B

Joy Stănescu, clasa a VII-a B

Ecaterina Istrate, clasa a V-a A

Andra Boieșan, clasa a VI-a B

Erika Romașcan, clasa a VI-a A

Mădălina Herban, clasa a VII-a A

ILUSTRAȚIA DE CARTE

„Ilustrația de carte nu e, probabil, ceva absolut necesar vieții omului, dar ea aduce o plăcere nesfârșită și e atât de intim îngemănată cu cealaltă artă absolut necesară vieții, literatura, încât ar trebui să rămână unul din cele mai prețioase lucruri la care să aspire creativitatea omului rațional“.

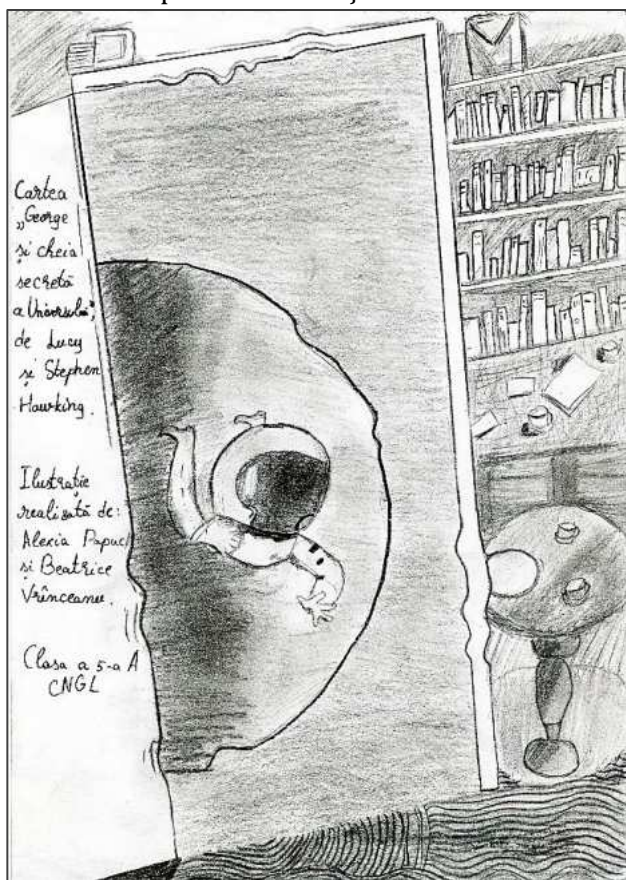
(William Morris)

Pornind de la aceste considerente, elevii din clasa a V-a din Colegiul nostru au fost provocați să participe în acest an școlar la un atelier de lucru cu tema „**Ilustrația și ilustratorii de carte**“. Fiecare elev a ales o carte din colecțiile CDI, a identificat ilustratorul și a selectat o secvență preferată pe care a reprezentat-o prin text și imagine. Vă invităm să „lecturați“ cu ajutorul imaginilor de mai jos cărțile lor preferate.

„George și cheia secretă a Universului” de Lucy și Stephen Hawking

Explorați Universul alături de George! Porniți în aventură și aflați ce sunt stelele, găurile negre, cometele sau asteroizii! Descoperiți lumea!

Garry Parson este ilustrator de articole, reclame și cărți pentru copii. A câștigat numeroase premii în SUA și Marea Britanie.

Text și imagine:

Alexia Papuc, Beatrice Vrânceanu, clasa a V-a A

„Harry Potter” de J.K. Rowling

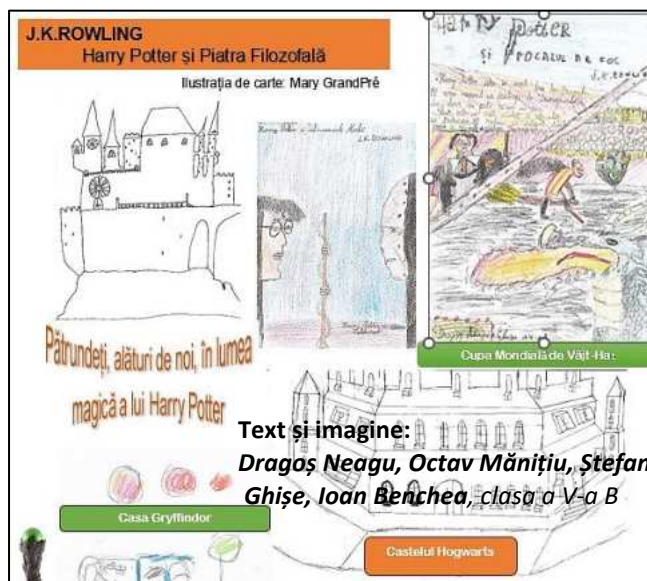
Tărâmul magic „Harry Potter”, lumea fantastică pe care orice cititor o cunoaște.

Cine a realizat ilustrația?

Mary GrandPré a realizat ilustrația și a proiectat coperta pentru toate cele șapte cărți Harry Potter din SUA (editura Scholastic Inc.);

Jim Kay a ilustrat seria „Harry Potter” pentru editura londoneză Bloomsbury;

MinaLima și Levi Pinfold au realizat ilustrația la versiunile pentru adulți ale lui Harry Potter.

Surse de informare:

- > Hawking, Lucy și Stephen – *George și cheia secretă a Universului*, București: editura Humanitas, 2014
- > <https://www.observercultural.ro/articol/arte-vizuale-despre-ilustratia-de-carte>
- > <https://celebrity.fm/ro/are-there-illustrations-in-the-harry-potter-books/>

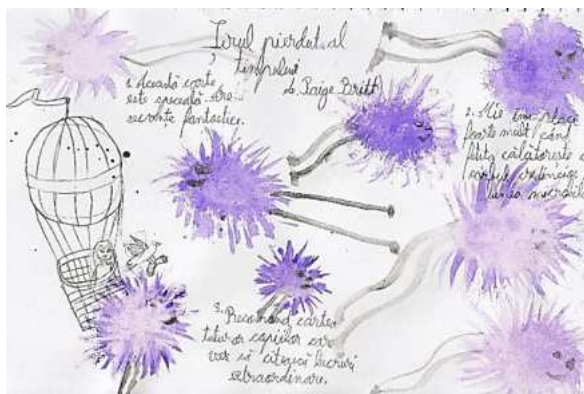

„Tabăra” de Louis Sachar

Copiii ajunși în tabăra Lacul Verde sapă în fiecare zi câte o groapă. Este o activitate fizică, banală care îi ajută să înțeleagă multe lucruri despre propria persoană și despre relațiile dintre oameni.

Ilustrator: Mircea Pop a studiat grafica la Universitatea Națională de Arte. A câștigat premiul pentru ilustrație de carte la concursul „Cele mai frumoase cărți din România” pentru volumul „Lecții de dans pentru vârstnici și avansați”, de Bohumil Hrabal.

(Mihai Baciu, clasa a V-a B)

„Șirul pierdut al timpului” de Paige Britt

Precum „Alice în Țara Minunilor”, Penelope, o fetiță care dorește să devină scriitoare ajunge în Tărâmul Posibilității, un loc în care totul devine posibil.

Ilustrator: Lee White este grafician și profesor de origine americană. Îi place natura și realizează ilustrațiile de carte într-un atelier din curtea casei.

(Ioana Ganea, clasa a V-a A)

„O sută de rochii”

Înainte de a-și descoperi pasiunea pentru scris, Eleanor Estes a lucrat mulți ani într-o bibliotecă. Trei dintre cărțile sale au câștigat premiul Newbery Honor. Cartea „O sută de rochii” a fost publicată în anul 1944.

Louis Slobodkin s-a născut în anul 1903. A fost un sculptor și un ilustrator american a numeroase cărți pentru copii, numărul acestora depășind nouăzeci. A primit numeroase medalii și premii, precum Caldecott Medal.

WANDA

Surse de informare:
<https://nemira.ro/mircea-pop>

Daria Burdușel, Nicole Dordea, clasa a V-a B

Alexandra Joarză, Ștefania Fulea, Sophie Giura, clasa a V-a A

„O vară cu Isidor“ de Veronica Niculescu

Această carte m-a inspirat să desenez. Este o carte de aventură care îți provoacă emoție și sentimente puternice de dragoste și atașament pentru ființele din jurul tău.

Veronica D. Niculescu este o scriitoare, traducătoare și jurnalistă care a debutat în literatură în anul 1996. S-a născut în Pitești și are 56 de ani.

Radu Răileanu este un ilustrator român care realizează cu ajutorul imaginilor personaje de poveste. El creează o punte între imaginație și realitate.

Ioana Ganea, clasa a V-a A
Rareș Stanciu, clasa a V-a B

„Minunata lume a lui Tom Gates. Totul e uimitor (oarecum)“ ilustrație și text de Liz Pichon

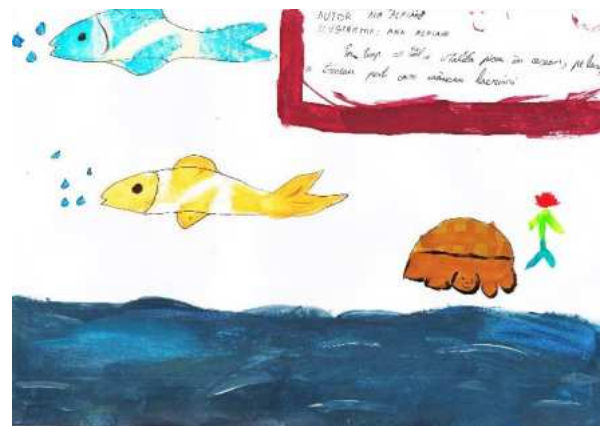
„Mă străduiesc din răspuțeri să fiu atent la doamna Mustăț. Este foarte preocupată cu ce ne predă și spune lucruri de tipul. Numărați... calculați timpul în funcție de... În mod misterios, pleoapele mele par să devină mai grele și mai grele...“

Liz Pichon a studiat designul grafic și a lucrat în industria muzicală. Este scriitoare și **ilustratoare** de cărți pentru copii. Seria „Tom Gates“ conține șaisprezece volume frumos ilustrate și foarte, foarte amuzante. Cartea „Minunata lume a lui Tom Gates“ a câștigat premiul The Red House Book pentru cea mai bună carte pentru tineri cititori.

Bogdan Bran, clasa a V-a B
Andrei Enache, clasa a V-a A

„Val și Cetatea Sufletelor“ de Ana Alfianu

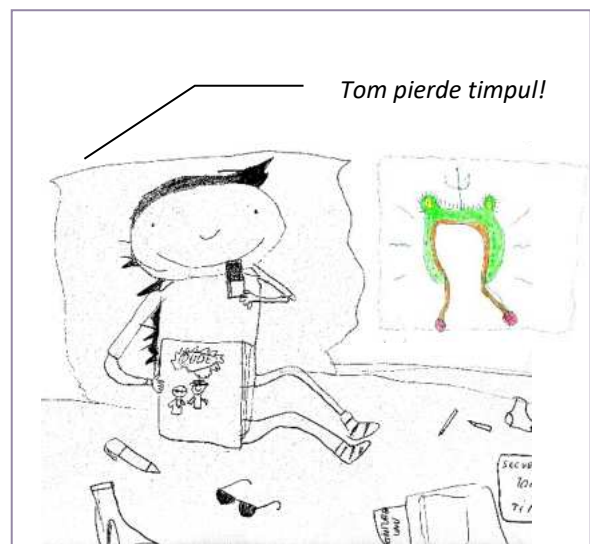
În timp ce Val și Matilda picau în ocean, pe lângă ei treceau pești care mâncau lacrimi.

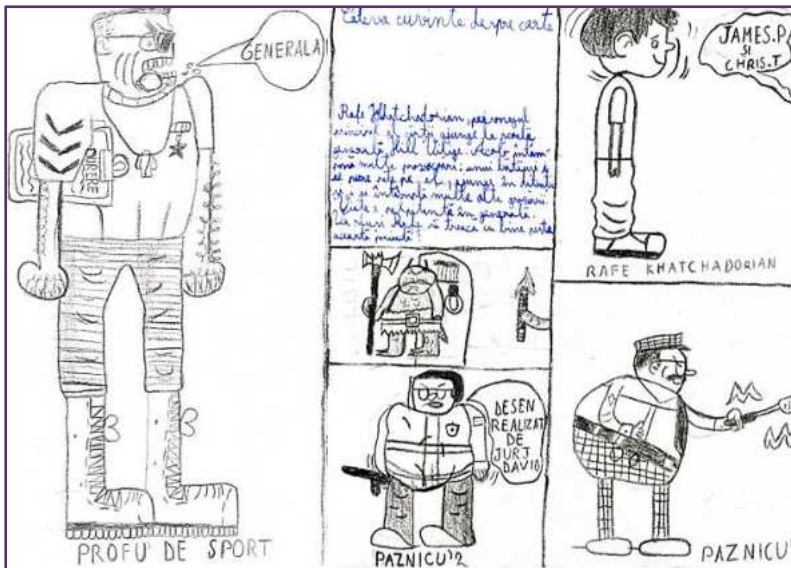
Ana Alfianu s-a născut la Brașov, a urmat cursurile Facultății „Lucian Blaga” din Sibiu și cursuri de tetru și film în SUA. A scris două cărți „Tue, uriașul de gheață” și „Val și Cetatea Sufletelor”, pe care a și ilustrat-o.

Ana Alfianu este cunoscută în special ca restaurator de artă și grafician. Printre cărțile pe care le-a ilustrat se numără: „Ina și Ariciul Pit: Aventuri în aparatul de fotografiat al bunicului”, de Radu Țuculescu, „Băiatul care nu credea în Moș Crăciun” de Liana Alexandru și „O călătorie prin univers: Astrofizica povestită” de Cristian Presură.

(Ania Popa și Larisa Trihenea,
clasa a V-a A)

„Generala. Salvați-mă de-aici!” de James Patterson și Chris Tebbetts

Rafe Khatchadorian, personajul principal al cărții, ajunge la școala generală Hill Vilige. Acolo întâmpină multe provocări: unui bătaș „i se pune pata pe el”, ajunge în detenție și i se întâmplă multe alte grozăvii. Viața e palpitantă în detenție. Va reuși Rafe să treacă cu bine peste această perioadă?

Laura Park este graficiană/ilustratoare de origine americană. A realizat benzi desenate pentru diferite reviste și ilustrația pentru cărțile de copii semnate de James Patterson „Middle School”, „I Funny” și seria „Generala” (James Patterson și Chris Tebbetts). Animalul ei de casă preferat este un porumbel.

(*Matei Jurj și David Jurj, clasa a V-a B*)

„Școala pentru Bine și Rău”

de
**Soman
Chainani**

Porniți în aventură alături de Sophie și Agatha, în miraculoasa Pădure Nesfârșită!

Ilustrația cărții este realizată de **Iacopo Bruno**, designer grafic și ilustrator de carte de origine italiană. Locuiește la Milano. A ilustrat toată seria „Școala pentru Bine și Rău”.

(*Iris Maria Vlad, clasa a V-a A*)

„Marele Nate” de Lincoln Peirce

MARELE
NATE

Lincoln Peirce
Este autorul și ilustratorul seriei „Marele Nate”. Este american și a realizat o serie de desene animate difuzate pe Cartoon Network.

(*Patrick Budrală, Darius Bonciog, Matei Călinoiu și Andru Oancea, clasa a V-a A*)

Surse de informare. Selecție:

- > James Patterson și Chris Tebbetts – „Generala. Salvați-mă de-aici!”, București: Corint Junior, 2012;
- > <https://bookmag.eu/radu-raileanu-o-coperta-de-carte-este-inainte-de-toate-un-ambalaj-special-pentru-un-produs-special/>
- > https://www.librariaonline.ro/autori/alfianu_ana
- > <https://www.editura-art.ro/info/carte/minunata-lume-a-lui-tom-gates>
- > <https://www.editura-arthur.ro/info/autor/park-laura>

Autorii noștri preferați Roald Dahl - „Matilda“

Roald Dahl (1916-1990) este un autor englez de romane, nuvele și povestiri pentru copii. A studiat la Oxford și a fost pilot de aviație, apoi atașat diplomatic la Washington în timpul celui de Al Doilea Război Mondial.

Câteva curiozități:

- Și-a petrecut vacanțele la bunicii săi, în Norvegia;
- Avea 1,96 metri înălțime;
- Își împărțea activitățile zilnice după un program strict;
- Folosea numai un anumit tip de creion și hârtie;
- Atelierul de lucru era într-o căsuță din grădina casei.

(Surse de informare: https://ro.wikipedia.org/wiki/Roald_Dahl)

„Matilda” este o carte pe care vi-o recomandăm cu toată căldura!

Doamna
Directoare o
aruncă în aer pe
fetiță pentru că
aceasta avea părul
prins în două
codițe.

Matilda la o cană de ceai
cu domnișoara Honey.

Text și imagine:

Paul Ganciulea, Sofia Popianoș, clasa a V-a A

Natalia Fodor, Sara Nedelcu, Andreea Gherghina, clasa a V-a B

Ilustrația de carte - Quentin Blake

A publicat primele desene în revista de satiră și umor Punch la vârsta de șaisprezece ani;

A fost ilustrator, autor și profesor la Royal College;

Quentin Blake a început colaborarea cu Roald Dahl în anul 1976;

A colaborat cu numeroși scriitori: Rusel Hoban, Joan Aiken, Michael Rosen etc.;

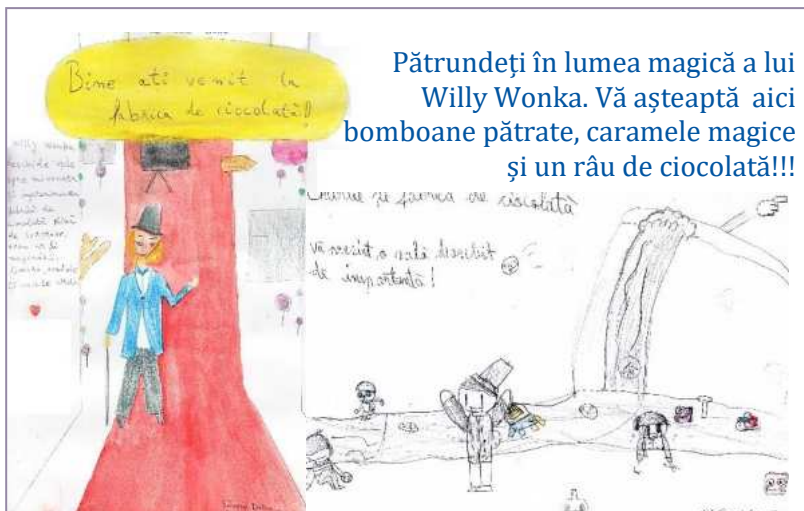
Quentin Blake a scris și cărți – o parte dintre ele („Clown”, „The Dancing Frog” etc.) au fost transpuse în filme de animație și piese de teatru;

A creat desene pentru spații publice – spitale - indicatoare și desene pentru panourile de semnalizare din marile parcuri din Londra;

A primit numeroase premii și distincții pentru munca sa.

Surse de informare: [https://quentinblake.com.translate.google.com/news/category/adaptations-of-quentins-work?](https://quentinblake.com.translate.google.com/news/category/adaptations-of-quentins-work?hl=ro)

Roald Dahl - „Charlie și Fabrica de Ciocolată”

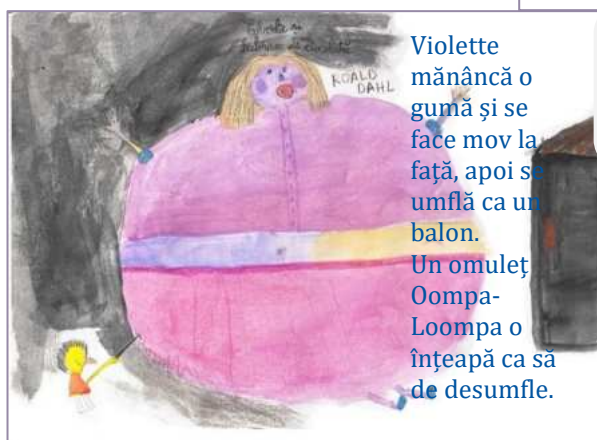
Pătrundeți în lumea magică a lui Willy Wonka. Vă așteaptă aici bomboane pătrate, caramele magice și un râu de ciocolată!!!

Sala invențiilor – Sfarmă-fălci

Augustus Haplea dispare în râul de ciocolată!

C
H
A
R
L
I
E

Violette mănâncă o gumă și se face mov la față, apoi se umflă ca un balon. Un omuleț Oompa-Loompa o înțeapă ca să se desumfle.

„- Cine e nebunul ăsta? Strigă Bunica Josephine. Putea să ne omoare pe toți. ...Și ascensorul țâșni prin tavan drept în culmile cerului.”

Text și imagine:

Paul Ganciulea, Andreea Mărculeț, clasa a V-a A
Daria Săvoiu, Ema Hancaș, Silvana Cârștoc, clasa a V-a B

„Ilustrația de carte. Banda desenată“

Jeff Kinney

„Jurnalul unui puști“

Seria „Jurnalul unui puști” este scrisă și ilustrată de Jeff Kinney. Acesta locuiește în SUA, statul Massachusetts, este desinger, autor de jocuri online și cărți pentru copii.

Știați că:

- „Jurnalul unui puști” este una dintre cele mai populare cărți pentru copii. Cărțile din această serie au fost traduse în 65 de limbi și sunt citite în 140 de țări;
- Au fost editate 11 milioane de exemplare ale aventurilor lui Greg Heffley în benzi desenate;
- În anul 2010 povestea lui Greg a fost transpusă pe marele ecran sub forma unui lungmetraj.

Surse de informare:

- Kinney, Jeff - *Jurnalul unui puști. Arest la domiciliu*, București: Editura Arthur, 2013
- <https://www.editura-arthur.ro/info/carte/jurnalul-unui-pusti>

Chiar și drumul până la școală poate avea surprize. Firește că Rowley a devenit o țintă IREZISTIBILĂ pentru toți puștii care se plictiseau în trafic...

Text și imagine:

- Mateo Belia, Paul Ganciulea, clasa a V-a A
- Vlad Negrea, Bogdan Bran, clasa a V-a B

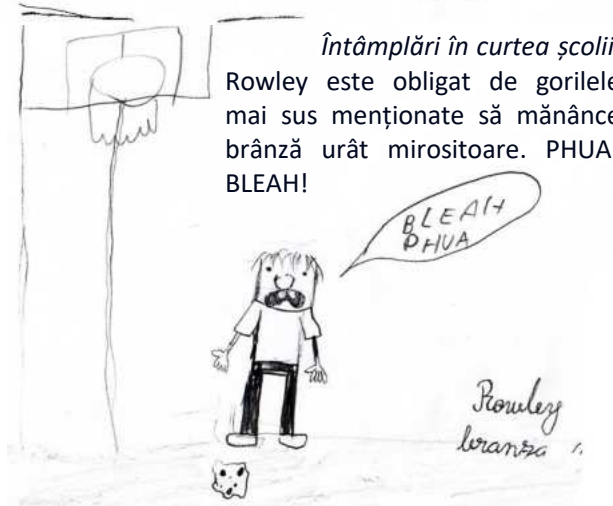
Greg Heffley este elev de gimnaziu și învață la o școală unde copiii buni sunt amestecați cu gorile care trebuie să se bărbiească de două ori pe zi. Este nevoit să treacă prin multe aventuri. Noroc că poate conta oricând pe Rowley, prietenul său.

Pot să înțeleg perfect ce înseamnă să nimerеști în locul nepotrivit. În clasă sunt treizeci și patru de copii.

Întâmplări în curtea școlii. Rowley este obligat de gorilele mai sus menționate să mănânce brânză urât mirositoare. PHUA! BLEAH!

Dacă vă imaginați că întâmplările neobișnuite au loc numai la școală vă înșelați. Ieri, Manny a desenat un autoportret pe ușa de la dormitorul meu. Credeam că Mami și Tati îl vor învăța minte, însă, ca de obicei, m-am înșelat.

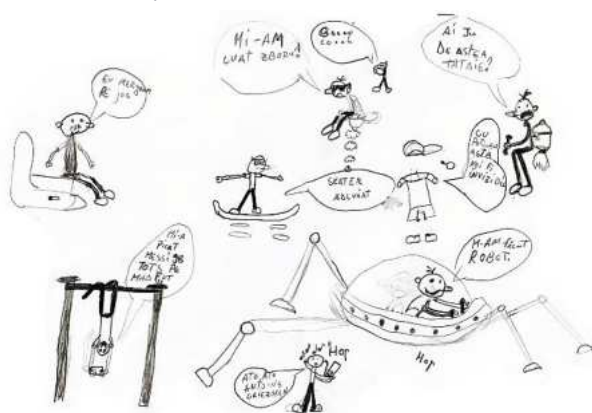

Ieri, am rugat-o pe mama să-mi deschidă un burrito. Tata a început să-mi spună că nu voi putea supraviețui pe o insulă cu o mie de burrito pentru că nu l-aș putea deschide.

Începe să mă preocupe serios întrebarea:

- Cum vor arăta copiii mei în viitor dacă mama nu mă lasă pe calculator?

Text și imagine:

- Andrei Ciobanu, Ecaterina Istrate, clasa a V-a A
- Dragoș Lucața, Iannis Tudorașcu, Radu Codorean, Darius Ciobanu, Eduard Simulete, clasa a V-a B

Cei mai mulți oameni abia așteaptă ziua de naștere, dar... e mult prea stresant să te porți exemplar timp de o lună întregă.

Reacția mamei nu s-a lăsat așteptată. „- De multe ori stau și mă întreb: UNDE GREȘESC ???”

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo“

Secțiunea

Proiecte internaționale

Grafică: Nadia Belet, clasa a VII-a A

*Programme of the Transnational Meeting
at Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu
(6-10 November 2023)*

Proiectul Erasmus+ intitulat CIRCUS, derulat în școala noastră în perioada 1 septembrie 2023 - 31 august 2025, are drept obiectiv principal dezvoltarea abilităților de viață pentru asigurarea stării de bine la școală, dar și în familie și în comunitate.

Metafora circului înseamnă prezentarea ca într-o arenă de circ a unei palete de activități educaționale bazate pe inteligențele multiple ale fiecăruia.

Partenerii noștri în această aventură sunt 3 școli europene: din Finlanda, Harjavalta Keskusta, școală coordonatoare; din Spania, Amaure Ikastetxea; și din Italia, Istituto Comprensivo G. Mazzini Castelfidardo. Cei mai mici elevi ai școlii noastre sunt implicați în proiect: elevi de 11 ani, care au început gimnaziul în acest an școlar.

Prima întâlnire de proiect a avut loc chiar în școala noastră, în perioada 6-10 noiembrie 2023, când ne-au vizitat 27 de elevi și 6 profesori europeni.

Coordonator: prof. Daniela Bunea

Ziua 1. Vizita la teatru

Luni, 6 noiembrie, doamna dirigintă ne-a prezentat mai multe informații despre Proiectul Erasmus. Ne-a spus că vor veni copii din trei țări, pentru a vizita România: Italia, Spania și Finlanda.

La ora 9 am fost poftiți în Sala Festivă pentru ceremonia de întâmpinare a celor veniți! Fiecare țară și-a prezentat școala, iar după aceea am fost lăsați să socializăm. Am fost cu toții încântați să ne facem noi prieteni.

La scurt timp, am aflat că profesorii au pregătit o surpriză pentru noi: o vizită la teatru! Și, pentru că drumul de la colegiul nostru la „Teatrul Gong” trece prin centrul orașului, oaspeții au fost foarte entuziasmați să vadă arhitectura și clădirile istorice din această zonă. Am vizionat piesa „Special Creatures”. A fost o minunată piesă, în limbaj non-verbal, despre creaturi magice. Toată lumea a fost încântată.

În această săptămână s-au creat multe prietenii și amintiri frumoase, care ne vor marca mult timp.

Ghișe Ștefan Ioan, clasa a V-a B

Ziua 2. Lecții demonstrative

În a doua zi a proiectului am participat la diverse activități educative și lecții demonstrative în sălile de clasă, dar și în Centrul de Documentare și Informare. Am avut lecții comune de matematică, engleză și germană, chimie, informatică și proiecte în cadrul cărora am căutat informații despre climă, gastronomie, despre hobby-urile noastre și despre proiectele la care participăm.

Ghișe Ștefan Ioan, clasa a V-a B

Ziua 3. Educație non-formală și divertisment.

Miercuri am avut program normal de școală, iar după ce am terminat ne-am întâlnit cu oaspeții noștri din Italia, Finlanda și Spania.

Aceștia, înainte să se întâlnească cu noi, de la ora 10, au vizitat Muzeul Natural de Științe. După aceea am avut un moment de recreere plimbându-ne pe cea mai frumoasă stradă din Sibiu.

După masa de prânz, ne-am întâlnit în fața sălii de sport și am pornit împreună, încet-încet, spre parcul Tineretului. Ajunși acolo, am început să ne jucăm: ne-am dat pe leagăne și pe tobogane, ne-am jucat cu mingea și am socializat. Am stat o oră în parc și, după aceea, am plecat spre Promenada Mall. Le-am prezentat Mall-ul, oaspeții au cumpărat mici amintiri și am mâncat împreună.

Toată ziua ne-am distrat, ne-am jucat și ne-am bucurat de prezența oaspeților noștri.

Tudor Natalia, Herciu Antonia, clasa a V-a B

Ziua 4. Vizităm Centrul Canin din Sibiu

Ziua de joi a fost una foarte frumoasă pentru mine. Împreună cu copiii din Italia, Spania și Finlanda, am mers la Centrul Canin din Sibiu. Soarele era și el fericit de această plimbare, strălucind cu putere.

Am parcurs la pas drumul prin Pădurea Dumbrava, până la centru. Pădurea foșnea și șoptea povestea ei uitată de oameni. Noi eram entuziasmați pentru că era prima noastră vizită acolo. Am fost întâmpinați de un polițist care ne-a prezentat Centrul de Dresaj. Apoi ne-au fost prezentați diferiți câini care au executat variate tipuri de dresaj. A fost foarte interesant! La sfârșit am mângâiat un câine pe nume Tasha și am hrănit-o.

Mai târziu, ne-am îndreptat spre școală. Am jucat volei cu colegii din Spania, apoi am participat cu toții la un atelier de artă plastică. Doamna Filip, profesoara noastră de desen, ne-a pregătit materialele și am început să facem un clown. Am lucrat pe perechi. Eu am făcut clownul ajutat de o fată din Italia. După părerea mea, toți clownii au ieșit hăioși și drăguți.

La finalul atelierului eram deja obosit, dar și fericit pentru că mi-am făcut noi prieteni, am aflat o mulțime de lucruri noi și mi-am petrecut timpul într-un mod foarte plăcut.

Neagu Dragoș, clasa a V-a B

Ziua 5. Pornim în excursie:

Vizităm Castelul Bran

Era o dimineată însorită. Ne-am strâns cu toții în fața Sălii Thalia și așteptam să urcăm în autocar. Era gălăgie mare pentru că eram foarte entuziasmați.

Drumul a fost destul de lung și monoton, dar, când am văzut castelul uriaș, ne-am revenit rapid. Copiii erau foarte încântați de decor, de arhitectura clădirii și de frumusețea locului.

Recunosc, era un pic înfricoșător, dar și foarte interesant. Am văzut camera Reginei Maria. Era minunată! Patul îi era aranjat foarte frumos cu perne albe, ca neaua. În mijlocul odăii era o statuie aurie cu chipul majestății sale. În unele camere se auzeau sunete înfricoșătoare (fiecare castel medieval are câte o închisoare), dar nu erau reale. Am trecut și printr-un pasaj secret. Avea pereții înguști din piatră. De afară, se vedea o priveliște de neuitat, spre pădure.

Vizita la Castelul Bran a fost minunată!

Hancaș Ema, clasa a V-a B

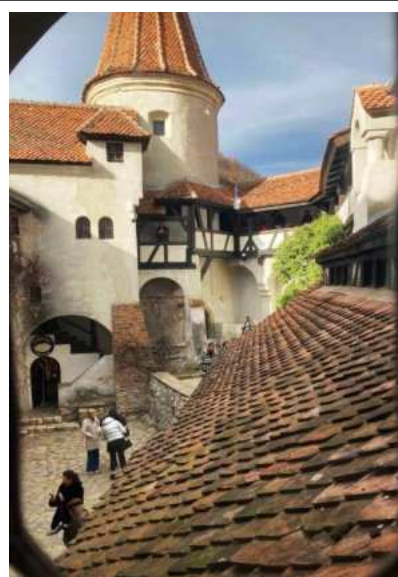
Ajungem la Dino-park, Paradisul Dinozaurilor

După această minunată excursie, ne-am îndreptat spre paradisul dinozaurilor din Râșnov, numit Dino-park. Am vizitat împrejurimile, observând dinozaurii și aflând lucruri noi despre viața lor. De asemenea, am avut cu toții parte de o experiență cu totul nouă și anume vizionarea unui film 9D. Am pătruns într-o scenă plină de acțiune, într-un loc în care toți dinozaurii aveau viață, dar asta nu e tot, felul în care scaunele se mișcau, o rafală de vânt care bătea dintr-o parte și baloane de săpun care înveseleau atmosfera. Totul părea atât de real încât nici un copil nu mai dorea ca filmul să se sfârșească.

Mai mult de atât, copiii din Italia, Finlanda și Spania au experimentat și un traseu de cățărat foarte interesant care i-a entuziasmat pe deplin.

Această excursie ne-a făcut să ne împrietenim și mai mult cu oaspeții noștri, lucru care a transformat această zi într-o amintire de neuitat.

Săvoiu Daria, clasa a V-a B

Erasmus+

*Pentru că Programul Erasmus+ pune un accent puternic pe incluziunea socială, pe tranziția verde și pe cea digitală și pe promovarea participării tinerilor europeni la viața democratică, colegiul nostru a decis să sprijine **Catholic School din Chojnice, Polonia** în demersul ei de învățare, de dezvoltare educațională, personală și profesională, de formare în Europa și în afara ei găzduind - în luna martie 2023 – pentru o săptămână, 15 elevi și 2 profesori în cadrul proiectului lor **Erasmus+ KA1**. Una dintre zile a fost dedicată excursiei la Rășinari și Păltiniș. Elevii noștri Andreea și Flavius au semnat într-o carte imaginară a excursiei cu următoarele cuvinte:*

The trip was wonderful, because we had the chance to meet new students, and talk to them about their traditions and customs. The landscape was beautiful, the trees and the snow created an amazing atmosphere. Even though it was pretty cold, we were well dressed and we had a great time.

Florea Flavius, clasa a VIII-a A

Coordonatori:

prof. Raluca Filip, prof. Daniela Bunea

Interview with a Polish student

While my classmates and I were on a trip with the Polish students, I had the idea to interview one of the students, a girl named Karolina. She is from Chojnice, a city in the north-west of Poland. Karolina attends a Catholic school. She is in 8th grade and she is 14. Her favourite subjects are dance and physics.

The school is quite small, there are only 500 students there. The girl says that they spend 7 hours at school. The students start school just like us at 8 am every day.

Besides the subjects that Romanian pupils study too, students from Chojnice also study dance and philosophy.

One of the main differences between Romanian and Polish schools is that they have a canteen, hence they get lunch. Polish pupils can go out of the school building only on the longest break that lasts 30 minutes. Romanian students have five holidays, whilst Polish students have three holidays, respectively for Easter, summer and Christmas.

Meeting Karolina was a wonderful experience for me, and I hope to meet her again one day.

Bâra Andreea, clasa a VIII-a A

Programme of the Transnational Meeting in Finland

(Finlanda, 3-9 Martie 2024)

Elevi cu vârste cuprinse între 10 și 12 ani din 4 țări europene – Finlanda, Spania, Italia și România – participă în anii școlari 2023-2024 și 2024-2025, coordonați de profesorii lor entuziaști, la proiectul Erasmus + intitulat CIRCUS, care are drept scop principal dezvoltarea abilității de a învăța punând accent pe valori pozitive cum ar fi: bunătatea, perseverența, curajul, reziliența, onestitatea. Activitățile proiectului se desfășoară atât online, cât și față-în-față. În perioada 3-9 martie 2024, 4 dintre cei mai mici elevi ai școlii, însoțiți de doamnele profesoare Daniela Bunea și Raluca Filip, au participat la vizita de proiect din orașul finlandez Harjavalta.

Coordonator: prof. Daniela Bunea

Luni, 4 martie 2024

A fost o zi foarte frumoasă și plină de activități.

Am mers la școală, entuziasmați de reîntâlnirea cu elevii care ne vizitaseră în noiembrie 2023. Am asistat la ore și am fost distribuiți către familiile-gazdă. Orele încep la ora 9 dimineața și se termină la ora 3 după-amiaza.

După ore, am mers la ski și ne-am distrat cu familiile-gazdă. Am schiat pentru aproximativ o oră și jumătate, după care am fost la un restaurant unde am mâncat pizza. A fost o zi minunată și ne-am bucurat de fiecare clipă.

Marti, 5 martie 2024

Ne-am simțit foarte bine. În a doua zi de școală noi, fetele, am fost la un bazin de înot, cu ceilalți participanți la proiect. După școală, am participat la un atelier de puncte-forte foarte distractiv. Mai pe seară, am fost la un centru sportiv și am jucat bowling și curling (un sport pe gheață) împreună cu familiile-gazdă. Mi-am făcut mulți prieteni, dar cel mai mult mi-a plăcut Neea, fata care ne-a găzduit, pe colega mea, Natalia, și pe mine.

Părerea mea despre cantina școlară nu este una foarte bună deoarece unele mâncăruri pot deranja anumiți copii și este mult mai simplu să aducem fiecare câte ceva de acasă. Dacă ai anumite alergii sau un regim special, este inutil să mănânci la cantină.

Antonia Luțaș, clasa a V-a B

Miercuri, 6 martie 2024

Ziua de miercuri a fost fascinantă pentru mine, deoarece am vizitat foarte multe locuri superbe. Am început ziua prin a merge la școală, de unde am luat un autocar care ne-a dus la Marea Înghețată. Ne-am plimbat pe malul mării aproape o oră, apoi am vizitat o fortăreață construită în timpul celui de-al II-lea Război Mondial. Acolo am văzut câteva buncăre. Am alunecat pe gheață și m-am lovit la cap, dar a fost în regulă. Următorul obiectiv pe care l-am vizitat a fost o biserică veche și foarte frumoasă. La amiază am mâncat la un restaurant cu specific local - o mâncare foarte bună. După această pauză, am vizitat un mini-muzeu cu animale și păsări care trăiesc în Finlanda. Următorul loc, în care am petrecut două ore, a fost mall-ul din orașul Pori. Am cumpărat suveniruri pentru familiile noastre, apoi am fost preluați de familiile-gazdă.

David Prodănoiu, clasa a V-a B

Joi, 7 martie 2024

Mie mi s-a părut o zi foarte interesantă, chiar fascinantă. Am mers împreună la școală și ne-am întâlnit cu colegii din țările partenere: Spania, Italia și Finlanda. Noi, băieții, am participat la un curs de înot care s-a organizat la piscina orașului. Am stat la saună, apoi ne-am distrat pe topoganele cu apă. Am înotat și în bazinul olimpic. Ne-a plăcut foarte mult! Dimineața am încheiat-o la cantina școlii, unde am mâncat crochete din pește pescuit în Finlanda și am socializat cu colegii.

După masă, am pornit spre patinoar. Pentru mine a fost prima oară când m-am urcat pe patine. Spre seară, am vizitat orașul cu un coleg finlandez, Eyno, și cu familia acestuia. Am mers la un magazin cu produse tradiționale, unde am primit un suvenir pentru acasă. Am petrecut următoarele ore acasă la Eyno, am jucat împreună fotbal și hockey.

Mi-a plăcut foarte mult această zi: mi-am făcut un nou prieten, am experimentat cultura altei țări, iar amintirile vor rămâne pentru totdeauna în inima mea.

Dragoș Neagu, clasa a V-a B

Vineri, 8 martie 2024

Entuziasmați pentru că era ultima zi petrecută în Harjavalta, am plecat spre școală. Acolo, copiii aveau voie să intre în clădire doar la ora 9, când începeau orele. Aceasta este regula școlii: dacă elevii ajung la ora 8.45, trebuie să aștepte în fața școlii un sfert de oră. Un lucru care m-a impresionat este faptul că, deși pe jos era gheață, copiii veneau cu bicicletele la școală. Toți elevii, chiar și noi, trebuia să ne descălțăm la intrarea în clădire. Toată lumea, inclusiv profesorii, circulau pe holuri și în sălile de clasă în șosete sau șlapi.

La școală, gazda noastră, Neea, ne-a condus spre sala ei de clasă unde am făcut matematică, limba engleză, limba finlandeză și arte. Orele s-au ținut în limba finlandeză și a fost destul de dificil să înțelegem toate informațiile. La ora 11, între engleză și finlandeză, am mâncat supă la cantina școlii. După ora de desen am asistat la un spectacol de magie organizat de un magician local. Spectacolul a fost foarte amuzant! Apoi, am mers la saună și la o piscină artificială făcută într-o gaură din lac. Apa era foarte rece, dar, cu puțin curaj, am reușit să intrăm. După ce am ieșit din apă, am mers la saună. A fost o experiență foarte interesantă, având în vedere că nu avem așa ceva la noi, în România. Toți copiii s-au bucurat de această activitate.

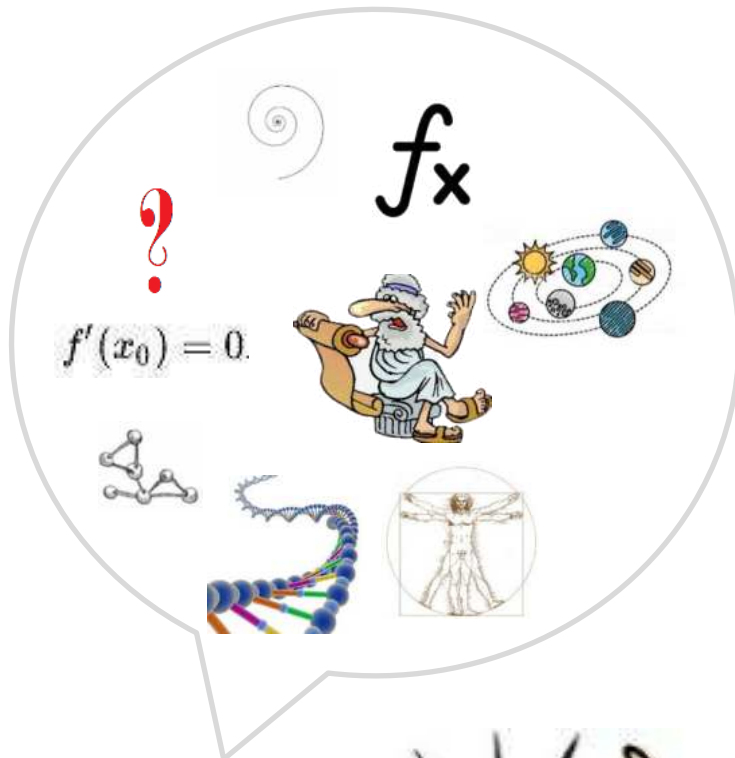
Seara, la finalul activităților, am mâncat o masă delicioasă la un restaurant din apropiere. Acolo am primit diplome și ne-am luat rămas bun de la ceilalți copii, dar nu de tot, pentru că ne vom reîntâlni anul acesta, în luna mai, în Spania.

Natalia Tudor, clasa a V-a B

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo“

Secțiunea

Științe

$$E = mc^2$$

Ce știm despre...

PATRIMONIUL BIBLIOTECII ASTRA

PENTRU TOȚI

Coordonator: prof. Daniela Rotărescu

Biblioteca Astra reprezintă una dintre cele mai prestigioase instituții de cultură nu numai din Sibiu dar și din România. Placa de marmură de la intrare ne atrage atenția asupra importanței clădirii care domină parcul Astra.

„Acest edificiu de cultură ridicat de ASTRA a adăpostit, începând cu 1905, prima bibliotecă națională publică, muzeul istoric-etnografic și prima sală de teatru român din Transilvania.”

Pe lângă trecutul său istoric, Biblioteca ASTRA reprezintă o resursă importantă pentru elevi și cadre didactice, oferind posibilități de informare și documentare, iar evenimentele organizate de la lansări de carte la expoziții și parteneriate educaționale completează oferta adresată publicului sibian.

Un parteneriat educațional a fost încheiat între Biblioteca Județeană ASTRA și Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu. Parteneriatul cu titlul *„Patrimoniul Bibliotecii ASTRA pentru toți”* are ca obiectiv familiarizarea elevilor și cadrelor didactice ale Colegiului cu patrimoniul Bibliotecii ASTRA.

Activitățile proiectului constau în trei prezentări susținute de doamna bibliotecar Karda Bianca Rodica, de la Biblioteca Județeană ASTRA și dezbateri pe baza temelor susținute. Tematica este predominant istorică și urmărește prezentarea unor evenimente istorice majore, așa cum au fost ele reflectate în publicațiile periodice aflate în colecțiile Bibliotecii.

Temele abordate de-a lungul celor trei întâlniri planificate în cadrul proiectului sunt: *„Războiul ruso-turc din anii 1877-1878 în Revista Le Monde Illustré”, „Diplomați români la Societatea Națiunilor”, și „Comisia Europeană a Dunării – la 100 de ani”.*

Până în acest moment s-au desfășurat două întâlniri. Prima întâlnire s-a desfășurat în Centrul de Documentare și Informare din Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” în data de 26 aprilie 2023 și a fost prezentată tema războiului din 1877-1878 ilustrat în revista franceză *Le Monde Illustré*. Cea de doua întâlnire a fost găzduită de Biblioteca Județeană ASTRA și a fost organizată în cadrul săptămânii „Școala Altfel”. Elevii au participat în data de 25 octombrie 2023 la prezentare temei despre diplomații români de la Societatea Națiunilor. Întâlnirea a fost completată de o vizită ghidată în Bibliotecă, prilej cu care elevilor li s-a prezentat istoricul clădirii și al bibliotecii precum și colecția de cărți de patrimoniu.

În cadrul vizitei elevii au aflat astfel că *„Asociațiunea Transilvană pentru Literatura Română și Cultura Poporului Român” (ASTRA)*, a fost constituită în anul 1861 și a jucat un rol important în istoria românilor ardeleni. Odată cu constituirea Asociațiunii a luat ființă și Biblioteca ASTRA, care număra pentru început 195 de volume (actualmente biblioteca deține unul dintre cele mai valoroase fonduri documentare din țară, acesta numărând 822.906 de unități de bibliotecă). Primul sediu al acestei instituții a fost o cameră în clădirea Seminarului diecezan (situată astăzi pe Str. N. Bălcescu nr. 5).

Palatul Astra, fostul Muzeu al Asociațiunii, a fost construit între anii 1903-1904, și a fost inaugurat în 1905. Palatul a fost construit conform planurilor arhitectului Alador Baranyai, construcția fiind încredințată arhitectului Gustav Maetz. Este interesant de menționat că mulți dintre cei care au contribuit la construcția edificiului au fost sibieni. Amintim astfel pe: inginerul Iosif Schuschnig, meșterul Iosef Schneider care a realizat sculptura interioară, Emil Petruțiu care a realizat tâmplăria și Fritz W. Elges care a realizat mobilierul și draperiile.

Sala a fost folosită ca scenă a primului teatru românesc din Transilvania (inaugurarea s-a făcut cu reprezentația *„Fântâna Blanduziei”* a lui Vasile Alecsandri).

„Temele ușoare și vesele, desenele complexe și detaliate ale Rococo sunt în contrast puternic cu arhitectura și sculptura impunătoare și masive ale barocului... Decorarea interioară rococo este simbolul bunului gust și al modei pentru toată nobilimea și burghezia vremii.”

Ce știm despre stilul Rococo?

Rococo este un curent artistic care a apărut în Franța, în secolul al XVIII-lea. Este un succesor al Barocului, fiind considerat o perioadă târzie în dezvoltarea acestuia. Este prezent, timp de opt zeci de ani, în pictură, arhitectură și muzică, în modul de viață al oamenilor, societatea acelor vremuri fiind caracterizată galantă, frivolă, superficială.

Stilul arhitectural Rococo este caracterizat prin împodobirea bogată a interioarelor și exterioarelor. Interiorul conține pereți pictați și ornamentați, mobilier mare, motivele artistice sunt preluate din natură (scoici, plante, flori, animale), sunt specifice formele curbe, mai ales acolade și figurile omenești, femei, bărbați și mai ales copii. Spre sfârșitul secolului al XVIII-lea, arhitecții au preluat motive decorative din interioarele clădirilor orașului Pompei, care, în acest secol, a început să fie descoperit de sub stratul de lavă a vulcanului Vezuviu. Încep să fie foarte mult utilizate oglinzile pe pereți, creând astfel o imagine luminoasă și de amploare.

Clădiri și arhitecți reprezentativi: în această perioadă sunt construite în Europa palate și biserici care se disting prin elegantă și decor rafinat: Micul Trianon de la Versailles, Biserica Sainte Genevieve și Biserica Saint Sulpice din Paris, biserica Santa Croce (Italia) etc. Arhitecți renumiți: Ange-Jacques Gabriel, Domenico Rossi. Acest stil s-a răspândit în toată Europa, apoi în America, mai ales în America Latină.

Surse de informare

- ✓ Nicolau-Goffin Marin - *Istoria Artei*, București: Editura didactică și pedagogică, 1968;
- ✓ XXX - *Istoria vizuală a artei*, București: Editura Enciclopedia RAO, 2001;
- ✓ <https://www.scribgroup.com/diverse/arta-cultura/Perioada-Rococo>.

Reproduceri decorății rococo
Palatul Astra, Sibiu

Orașe cu edificii specifice curentului rococo din Transilvania: Cluj-Napoca, Oradea, Târgu Mureș și Sibiu. Prima clădire construită în stil rococo este Biserica Piaristilor din Cluj-Napoca. Palatul Bánffy este o operă importantă a arhitectului Johann Eberhard Blaumann. Palatul baroc din Oradea a fost realizat între anii 1777-1792 în formă de U, decorat cu multe podoabe specifice stilului rococo (ghirlande, falduri, pilaștri, capiteluri). Încă o clădire deosebită din țara noastră este Palatul Brukenthal din Sibiu, construit în perioada 1778-1788, pe bulevardul principal din Piața Mare. În ziua de azi, clădirea adăpostește unul dintre cele mai importante muzee din țară. Este construit în stil baroc, dar deține exponate specifice rococoului. Dar cel mai impresionat spațiu din Sibiu, în care pot fi admirate decorațiuni specifice stilului rococo, este Sala Festivă a Bibliotecii Județene Astra. Se află la etajul doi al bibliotecii și a fost construită din fondurile „Societății pentru for de teatru românesc din Transilvania”.

Text și imagine:

Anastasia Sasu și Rebecca Jones, clasa a VI-a A

ROMANII.

Scurtă incursiune în Roma antică

Pentru poporul român, originea latină este un motiv de mândrie. Această stare de fapt este legată de trecutul glorios al romanilor, de virtuțile lor, de faptele de arme, de monumentalitatea operelor de artă și a edificiilor lăsate moștenire, dar și de sunetul plăcut al limbii latine. Să călătorim în Roma antică, alături de elevii din clasa a VI-a A!

Coordonator: prof. Cătălin Dumitru

Romulus și Remus

Romulus și Remus s-au născut în anul 771 î.Hr. Ei sunt fondatorii tradiționali ai Romei. Au apărut în mitologia romană drept cei doi fii ai preotesei Rhea Silvia, avându-l ca tată pe zeul războiului, Marte.

Legendă

Gemenii au decis să construiască un oraș în locul unde fuseseră salvați când erau copii. Deoarece nu puteau stabili cine să fie conducătorul, au hotărât ca zeii să le arate, prin vulturi, cine va da numele cetății și o va conduce. Vulturii i s-au arătat mai întâi lui Remus, trimițând în zbor 6, iar lui Romulus i-au fost trimiși 12. Remus a murit în urma unei lupte sângeroase cu fratele său. Orașul a fost numit Roma, după numele lui Romulus.

Curiozități

- ✓ Într-o altă versiune a legendei, tatăl băieților era eroul Hercule.
- ✓ De-a lungul timpului, Roma s-a extins peste cele 7 dealuri înconjurătoare.
- ✓ Romulus a dispărut misterios într-un vârtej.

Julius Caesar

Gaius Iulius Caesar s-a născut la 13 iulie anul 100 î.Hr și a murit la 15 martie 44 î.Hr.. A fost un conducător politic, general roman, scriitor, orator și una dintre cele mai influente și controversate personalități din istorie. Rolul său a fost esențial în instaurarea dictaturii în Roma. A devenit dictator pe viață al Romei în urma multor lupte.

(Niculescu Raisa, Jones Rebecca, Sasu Anastasia, Faraon Alexandru)

Surse de informare:

<https://www.google.com/search?q=clip+art+simboluri+romane>
 Stan, Magda - Istorie. Manual. București: Editura Litera, 2020
 Hart-Davis, Adam – Iatoria. O carte dorling kindersley, București: Editura RAO, 2009

Traian

Traian, cu numele întreg **Marcus Ulpius Nerva Traianus**, a fost împărat roman între anii 98- 117 î.Hr. Sub conducerea lui, Roma a ajuns la întinderea teritorială maximă. În Roma, în timpul domniei sale, a fost ridicată o coloană în cinstea victoriei în războaiele împotriva dacilor. Aceasta este situată în Forumul din Roma, are aproximativ 18 metri și ilustrează 124 de episoade din cele două războaie daco-romane, scene de luptă sau de pregătire și construcții de pe teritoriul Daciei.

(Muntean Simina, Muntean Antonia, Bunea Carina)

Gladiatorii

În Roma Antică, gladiatorul era un bărbat, de obicei sclav, care se lupta în arenă, cu un alt gladiator sau cu fiare sălbatice. Denumirea provine de la sabia romană Gladius. Gladiatorul cel mai vestit a fost Spartacus, omul care s-a luptat în fruntea a 100.000 de sclavi împotriva romanilor.

(Neiciu Alexia, Bărbuş Alexandra, Angelescu Raluca)

Echipamentul unui soldat roman

Echipamentul unui soldat era format din:

- ✓ coif, care proteja capul confecţionat din metal și piele;
- ✓ sulită, ca armă de atac, confecţionată din lemn;
- ✓ sabie scurtă, confecţionată dintr-o lamă de oţel ascuţită;
- ✓ scut, confecţionat din lemn, metal și piele.

(David Oprişiu, Andrei Pinciu)

Termele Romane

În antichitate, din lipsa unei băi în propria casă, oamenii se bălăceau și se spălau la termele destinate publicului.

Ele erau construite în jurul a trei încăperi principale:

- ✓ Cadarium (camera pentru băi fierbinți);
- ✓ Tepidarium (camera de baie caldută);
- ✓ Frigidarium (camera pentru băi reci).

Îmbăierea într-un astfel de loc era una dintre activitățile preferate ale romanilor. Băile îndeplineau funcții de igienă pe care aceștia le considerau extrem de importante. Majoritatea orașelor romane aveau cel puțin un spațiu amenajat în acest scop.

(Suciu Eliza, Rusu Ecaterina, Presăcan Natalia)

Colosseumul

Colosseumul este un monument istoric aflat în centrul Romei. Acesta este probabil cel mai impresionant monument al Imperiului Roman. El ar putea cuprinde între 50.000 și 80.000 de spectatori, având audiență de aproximativ 60.000 de oameni. Clădirea a încetat să fie folosită pentru divertisment în epoca medievală timpurie. A fost construit între anii 70 – 80 d. Hr.

Cele trei tipuri de coloane folosite în arhitectura Colosseumului:

- ✓ coloane în stil Doric folosite în construcție la parter
- ✓ coloane în Ionic folosite în construcție la etajul 2
- ✓ coloane în Corintic folosite în construcție la etajul 3

(Ana Scăunaș, Erika Romașcan, Călinoiu Tudor)

Templele romane

Toate orașele romane aveau cel puțin un templu care era construit în cinstea unui zeu sau a unei zeițe. Ceremoniile religioase publice romane aveau loc în aer liber și nu în interiorul templului. Sacrificiile, în principal ale animalelor, aveau loc pe un altar.

Templele romane antice erau printre cele mai importante clădiri ale acestei culturi. Camera principală, numită Naos, găzduia imaginea zeității căreia i-a fost dedicat templul și o masă pentru ofrande. Templele romane au avut o puternică influență grecească. Unele rămășițe încă supraviețuiesc, mai ales în Roma.

(Bratu Paul, Ciobanu Ștefan, Mărginean Radu)

Arhitectura

Romanii nu au economisit bani pentru decorarea templelor. Fiecare structură trebuia să fie exemplară. Templele romane păreau alungite cu patru colțuri. Fundația era de obicei înaltă, cu o scară atașată pe partea din față. Urcând scările, se pot zări coloanele.

Panteonul

Panteonul este o clădire ridicată pentru cele 7 zeități din Roma antică. Este cea mai bine conservată clădire romană și cea mai importantă.

Construirea ei este atribuită arhitectului Apolodor din Damasc. Până în secolul al XX-lea, Pantenonul a fost cea mai mare construcție din beton existentă în lume.

(Adam Clara, Negoescu Andreea, Boieșan Andra)

Tabăra de fizică

Venim în viteză și depășim orice obstacol!

În perioada 20 - 26 august, noi, împreună cu mai mulți colegi, am fost într-o tabără de fizică care a fost organizată la Centrul de Agrement pentru Tineret din Cisnădioara.

Echipa noastră, formată din toți copiii de clasa a șaptea prezenți în centru, și-a ales numele de **Rătuștele vesele** și motto-ul **Venim în viteză și depășim orice obstacol!** nume care ne-a însoțit de-a lungul zilelor călduroase de vară.

În fiecare dimineață, după micul dejun, ne-am petrecut timpul rezolvând probleme de fizică care ne-au stimulat imaginația și abilitățile de fizicieni, dar și realizând experimente uimitoare. După-masă, ne-am jucat pe terenurile de baschet și volei, ne-am răcorit în piscina mare și ne-am relaxat pe șezlonguri. Am avut șansa de a descoperi tainele universului în serile petrecute în tabără, cu ajutorul unui telescop prin care am observat planeta Saturn și diverse stele și constelații. Am petrecut ultima zi de tabără prin joc și voie bună. Am participat la ateliere de lucru în natură, am ilustrat prin desene zilele petrecute la Cisnădioara și ne-am luat adio de la colegii și prietenii noștri cu dorința de a ne revedea aici și anul viitor.

Îndrumați de profesori dedicați am reușit să participăm la experimente provocatoare care ne-au ajutat să înțelegem mai bine mediul înconjurător.

Mulțumim domnilor profesori: Adina Secu, Cristina Neofit și Sanda Dăian!

Ce a adus nou în viața noastră?

Această tabără ne-a ajutat să ne facem noi prieteni, dar și să ne îmbunătățim cunoștințele de fizică și astrofizică, aceste materii minunate care ne deschid noi orizonturi pe măsură ce le descoperim!

„Dacă este ceva ce contează, nu renunța pur și simplu”

(Stephen Hawking)

În tabăra de fizică, am derulat diverse experimente, majoritatea legate de proprietăți ale apei.

Astfel, în a treia zi a taberei, am mers pe Valea Argintului, lucrând lângă pârâul local. Primul experiment al zilei a fost legat de determinarea vitezei de curgere a apei. Pentru acesta, am ales o porțiune cât mai dreaptă a pârâului, delimitând-o cu sfoară. După ce am măsurat lungimea secțiunii îngrădite, am luat un dop de plută și i-am dat drumul pe râu. Am determinat, mai apoi, timpul în care dopul a parcurs distanța dintre sfori, folosind un cronometru. În final, utilizând o formulă învățată în clasa a șasea ($v = \frac{d}{\Delta t}$), am calculat viteza apei.

Al doilea experiment al acelei zile a vizat aflarea debitului pârâului. Legând foi de hârtie de o sfoară, la distanțe regulate, am împărțit o secțiune a râului în mai multe părți dreptunghice, delimitate de capetele foilor de hârtie. Cu o riglă, am măsurat adâncimea apei la fiecare margine a hârtiei. Apoi, cunoscând formula ariei dreptunghiului ($A = L \cdot l$), am calculat aria fiecărei părți. Am adunat toate ariile dreptunghiurilor pentru a determina, în final, secțiunea râului. Astfel, am reușit, în sfârșit, să aflăm debitul râului, înmulțind secțiunea acestuia cu viteza lui, determinată anterior ($Q = A \cdot v$).

Înainte de a pleca de pe Valea Argintului, am adunat apă cu sedimente din pârâu în gălețușe de smântână, aduse de acasă.

În a patra zi, am vizitat secțiunea pârâului care parcurge localitatea. Acolo, am construit un baraj în amonte, lăsând un spațiu restrâns prin care să curgă apa. Am cronometrat, mai apoi, timpul în care s-a umplut o găleată cu apa concentrată în acea fisură a barajului. Cunoscând volumul găleții și timpul în care ea s-a ocupat cu apă, am calculat printr-o altă modalitate debitul pârâului ($Q = \frac{V}{\Delta t}$).

A cincea zi a fost dedicată analizării rezultatelor obținute anterior. Într-o sală de clasă, am completat diferite fișe și tabele cu informațiile aflate, pentru a concretiza toate valorile obținute în experimente. După această operațiune, cadrele didactice ne-au surprins cu o ultimă serie de activități practice.

Ultimele experimente derulate în tabără s-au referit la densitatea apei cu impurități. Astfel, am învățat să utilizăm un densimetru, având la dispoziție o eprubetă cu un amestec de apă și sare. Urmând această lucrare, ne-am luat gălețușele cu apă din pârâu și am derulat diverse studii, utilizând mostrele adunate. Având la dispoziție cilindri gradați și cântare, am reușit să determinăm densitatea apei cu aluviuni, utilizând formula acesteia ($\rho = \frac{m}{V}$).

În ultima zi a taberei, ne-am prezentat toate descoperirile în fața întregii tabere, împărtășind cu ceilalți pasiunea noastră pentru fizică.

În final, tabăra a fost, pentru noi, o experiență inedită, din care am plecat cu amintiri nespuse de frumoase. Sperăm să putem participa și anul viitor în tabără, pentru a putea dobândi cunoștințe noi și pentru a ne petrece o parte din vacanța de vară bucurându-ne de farmecul neegalat al fizicii.

Atelierul de robotică

Experimente realizate pe Valea Argintului

Prezentare realizată de:

- **Carla Lăzăroaie**, clasa a VII-a A
- **Mădălina Țimonea**, clasa a VII-a A
- **Tudor Giurca**, clasa a VII-a A
- **Dan Loghin Gines**, clasa a VII-a B
- **Mihai Matei**, clasa a VII-a B

The Reign of Henry VIII: A Tale of Birth, Love, and Power

<https://www.bbc.co.uk/bitesize/articles/zv2bmf>

The year is 1491. It is a bright, sunny day, and a prince has just been born... He was named after his father, King Henry VII. He was not yet the heir apparent to the throne and was being trained for a church career. However, when he was 10 years old, his brother died at the age of 15, making him the heir apparent to the English throne. A year later, his mother died, devastating the 11-year-old Prince Henry. His father betrothed him to Catherine of Aragon, his brother's widow.

Henry VII died on April 21, 1509, making the 17-year-old Henry the new King of England. In June, Henry married Catherine of Aragon, and in 1510, she gave birth to a stillborn daughter. In 1511, a son, Henry, was born, and festivities were held. Sadly, he died after fifty-two days.

In 1513, England invaded France, winning a few battles, but Henry ran out of money, and the war stopped. Catherine of Aragon gave birth to the future Queen Mary I in 1516. She was the only child of King Henry VIII and his first wife to survive infancy. Her mother had suffered many miscarriages and stillbirths.

In 1533, after a long trial against the Catholic Church, the Pope did not allow Henry to divorce his wife. Henry responded to this by creating his own church, the Church of England, and granting himself the title of Supreme Head of the Church of England. He married Anne Boleyn, described as beautiful and intelligent. Later that year, a daughter, Elizabeth, was born, the future Elizabeth I. Henry was furious that Anne had not given him a male heir, and in 1536, she was charged with adultery, incest, and treason, and sentenced to death. On the 17th of May, she was stripped of her title as Queen, and two days later she was beheaded.

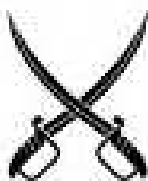
On the 30th of May, Henry married Jane Seymour, Anne Boleyn's lady-in-waiting. A year later, Henry finally got what he wanted: a male heir. Jane Seymour gave birth to the future Edward VI on October 12, 1537, but she died twelve days later from postnatal complications. Henry was very sad and would not marry again for three years. In 1540, his Chief Minister, Thomas Cromwell, suggested Anne of Cleves. Henry liked the way she looked in a portrait, but when meeting her, he did not like her. The marriage was quickly

annulled, and Thomas Cromwell was executed for treason. Later that year, Henry married Catherine Howard. While Henry was 49 years old, Catherine is believed to have been just 17. Within a year, she was stripped of her title as Queen and sentenced to death for treason and adultery. She was beheaded in 1542. A year after Catherine Howard's execution, Henry married Catherine Parr. Their marriage was quite good, apart from a few disputes over theology.

In 1544, Henry led one last conquest in France, capturing the town of Boulogne. However, he nearly bankrupted England and had to give the town back to the French.

Henry VIII died on January 28, 1547, at the age of 55. His death was caused by several ailments, and he was morbidly obese, weighing about 180 kilograms. He is buried in St. George's Chapel with his third wife, Jane Seymour, King Charles I, and an infant child of Queen Anne. He was succeeded by his son, Edward VI, who was just nine years old and had two regents appointed for him during his lifetime.

Webography:

- 1)<https://www.britannica.com/biography/Henry-VIII-king-of-England/Loss-of-popularity>
- 2)<https://www.havefunwithhistory.com/facts-about-henry-viii/>
- 3)<https://www.royal.uk/henry-viii>
- 4)<https://www.freeimages.com/illustrations/clipart/medieval>
- 5)<https://www.istockphoto.com/ro/search/2/image?mediatype=illustration&phrase=medieval+weapons>

He died in 1553 at 15 years old. A 15-year-old Protestant noblewoman, Lady Jane Grey, briefly ascended to the throne, but after just nine days, she was deposed, and the year after, executed. She was succeeded by Queen Mary I.

Henry VIII's reign left a lasting impact on England. His quest for a male heir led to significant changes, including the creation of the Church of England. The six marriages he navigated, marked by both successes and tragedies, reflect the personal and political complexities of his rule. Henry's legacy encompasses military achievements, cultural contributions, and the enduring effects of the religious transformations he initiated. Despite his contradictions, Henry VIII undeniably shaped England's history in ways that still influence the nation today.

Luca Daniel Golășilă, clasa a VI-a B
Coordonator: prof. Alexandra Bega

Povestea unui vizionar

LEONARDO DA VINCI

Renașterea a reprezentat maniera prin care omenirea s-a despărțit de Evul mediu. A fost o perioadă a bucuriei de a trăi, de a crea și de a inventa. Cea mai cunoscută personalitate a Renașterii artistice și științifice a fost, desigur, Leonardo da Vinci. O parte a geniului său creator este ilustrată de elevii clasei a VI-a B, în cele ce urmează.

Coordonator: prof. Cătălin Dumitru

Leonardo Da Vinci s-a remarcat încă din timpul tinereții prin talentul sau artistic și prin capacitatea sa intelectuală, fiind trimis de părinții săi ca ucenic la artistul Andrea del Verrocchio. Viziunea sa artistică se bazează pe logică. Înaintea Renașterii, oamenii aveau gândirea și viața coordonate de percepțiile religioase ale timpului, închistate în trecut. Un exemplu relevant este anchetarea și condamnarea lui Galileo Galilei de către Inchiziție, cu o sută de ani mai târziu, deoarece susținea că Pământul se învârtă în jurul soarelui.

Leonardo s-a evidențiat în domenii precum: artă, arhitectură și știință, fiind singurul artist din generația sa care a lăsat în urmă un număr imens de lucrări grafice originale.

Mona Lisa este o operă reprezentativă a pasiunii lui Leonardo Da Vinci pentru artă și noile sale descoperiri, demonstrează dorința artistului de a încerca lucruri noi. O mare parte din popularitatea Mona Lisei vine din faptul că „tabloul pare să încalce aspectul picturii tradiționale, deși respectă tehnicile și valorile renașcentiste”.

Pictura Mona Lisei încalcă tradiția și prin modul în care a fost realizată. Personajul este reprezentat de la brâu în sus, cu mâinile așezate în poală. Poziția corpului este diferită de precedentele tablouri, care îi înfățișau pe oameni în totalitate.

Tradiția era ca atât decorul, cât și partea frontală a picturii să conțină aceeași cantitate de detalii. Da Vinci a introdus și tehnici noi în pictură - a folosit tehnica numită „sfumato”, care constă în estomparea marginilor și a fundalului, obținându-se astfel o imagine mai realistă. Aceasta tehnică a fost utilizată și pentru pictura Mona Lisa.

Un alt procedeu nou este „**tehnica chiaroscuro**”, în care pictorul a îmbinat culorile luminoase și întunecate, dând astfel picturii un contrast sporit. Artiștii renașcentiști aveau adesea preocupări în domeniul artei, dar și al științei. Datorită acestor preocupări și a inovațiilor sale, Leonardo da Vinci a rămas un reper în lumea artei și a științei prin picturile sale, prin studiile științifice și ingineresti. S-au păstrat până astăzi 13.000 de pagini de note și schițe, la care a lucrat aproape zilnic, de-a lungul vieții.

(Suciu Eliza Maria și Rusu Ecaterina, clasa a VI-a B)

„Am fost marcat de imperativul de a face. A ști nu este îndeajuns; trebuie să aplicăm. A vrea nu este destul; trebuie să facem.”

Leonardo da Vinci

Știați că...

- Numele complet al artistului este Leonardo di ser Piero da Vinci;
- Leonardo a fost contemporan cu Michelangelo, un alt reprezentat de marcă a Renașterii;
- Leonardo a realizat primele schițe pentru - aparate de zbor, un tanc, mitraliere, submarine, mașini;
- Este renumit pentru realizarea picturii *Cina cea de Taină*, aflată în biserica dominicană Santa Maria delle Grazie din Milano;
- A inventat noi tehnici de pictură și formule de vopsele;
- Criticii de artă consideră că da Vinci a ascuns diferite simboluri în picturile sale – în ochii Mona Lisei s-ar afla litere și cifre care pot fi observate la microscop;
- Pentru a nu-i fi furate ideile, își nota însemnările invers;
- Era ambidextru, fiind capabil să scrie cu o mână și să deseneze cu cealaltă, în sensuri diferite, în același timp;
- Leonardo da Vinci era vegetarian. Cumpăra păsări în colivie de la comercianți și le elibera;
- Era fascinat de corpul uman și de găsirea aceluia loc din trup în care sălășluiește sufletul;
- Este primul om care a dat o explicație faptului că cerul este albastru.

Grafică:

- Anastasia Sasu
- Rebecca Jones

Surse de informare:

- Antonina, Valentin – *Leonardo da Vinci*, București, Editura Meridiane, 1968;
- XXX – *Istoria vizuală a artei*, București: Enciclopedia RAO, 2003;
- <https://bettermedicine.ro/noua-anatomie-inimii/>
- <https://ro.wikipedia.org/wiki/Rena%C8%99terea>
- https://bphasdeu.ro/bphasdeu.ro/proiecte_9B/DaVinci/
- <https://www.istorie-pe-scurt.ro/leonardo-da-vinci>

Un alt domeniu care l-a preocupat pe Leonardo Da Vinci a fost cercetarea corpului uman. Unul dintre cele mai renumite desene ale sale, *Omul Vitruvian*, ilustrează alcătuirea corpului omenesc format din materie și spirit.

Lucrările făcute de-a lungul vieții sale demonstrează că avea o viziune clară asupra viitorului, reușind astfel să descopere modul în care funcționează inima. Lumea nu a înțeles lucrările sale la acea vreme, însă valoarea acestora a fost observată peste câteva secole de către chirurgul spaniol F. Torrent-Guasp, care a demonstrat că inima are structură helicoidală determinând o curgere a sângelui spiralată, sub formă de vortex. Descoperirea lumii contemporane ar fi fost irealizabile sau mult întârziate fără ajutorul schițelor sale care descriau anatomia corpului uman.

Studiind anatomia lumii vii, da Vinci a reușit să realizeze diferite schițe ale unor mașinării menite să simplifice activitatea omului de zi cu zi. Invențiile sale au lăsat o amprentă puternică asupra epocii, chiar dacă nu s-au putut construi la vremea respectivă. S-a făcut remarcat în domeniul mecanicii printr-un prototip de avion fără motor, s-a folosit de principii nedescoperite încă, realizând un război de țesut mecanic și astfel inventează principiul de producere în masă a pânzei. Leonardo Da Vinci este considerat primul inginer al Renașterii.

(Neacșu Emilia, Lazăr Mihai,

clasa a VI-a B)

C.N.G.L.
SIBIU
„Aequo animo“

Secțiunea

Concursuri și proiecte educaționale

Grafică: Mara State, clasa a VII-a A

Coordonator: prof. Daniela Săcelean

Pentru mine, Consiliul Școlar al Elevilor reprezintă vocea celor care au ceva de spus în școli. Încercăm să promovăm diferite activități și să le dăm colegilor noștri libertatea de a-și exprima ideile în felul lor original. De asemenea, căutăm oportunități pentru a ajuta revista școlii și pentru a include cât mai multe domenii în activitățile noastre, cum ar fi arta sau sportul.

Am realizat câteva lucruri de când am intrat în noul mandat și consider că unul dintre cele mai importante a fost decizia de a continua colaborarea cu elevii din gimnaziu, deoarece consiliul presupune ascultarea opiniilor și respectarea drepturilor tuturor, nu numai a celor din clasele de liceu. De asemenea, Consiliul Școlar al Elevilor are ca scop dezvoltarea personală a celor care învață la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”.

Consiliul elevilor din CNGL

Fii vocea colegilor tăi!

Din activitățile noastre:

În luna octombrie am avut o activitate cu scop caritabil alături de asociația Leo Brukenthal, în cadrul căreia am adus spiritul de Halloween în curtea școlii. Au participat copii de diverse vârste, inclusiv din gimnaziul unității noastre de învățământ. Evenimentul s-a numit „Leo pumpkin battle”, copiii având șansa să sculpeze dovleci alături de membrii CȘE CNGL și voluntarii Leo Brukenthal. A trebuit achitată o donație minimă care a fost mai apoi donată unui centru de incluziune socială.

Pentru viitor, avem multe idei de proiecte pentru elevii CNGL și sperăm că dorința de implicare va fi cât mai mare în rândul tuturor.

Miriam Șușu, clasa a XI E

La Colegiul nostru, anul acesta, s-a organizat prima ediție a Consiliului Școlar al Elevilor Junior. La acest concurs, elevi din clasele gimnaziale au participat pentru posturile de Președinte, Vicepreședinte și Secretar, fiecare având un rol foarte important. Ca președintă a clasei a VI-a B, am avut responsabilitatea să îmi înștiințez colegii.

În ziua alegerilor, au concurat două persoane pentru vicepreședinte, Herciu Antonia Elena și Daina Natalia, și una singură pentru președinție, Nistor Amelia Andreea. Fiecare dintre ele, prin optimismul, hotărârea și dorința lor de implicare, au încercat să ne convingă să le nominalizăm. Mi s-a părut fascinant cum, printr-un discurs scurt și la obiect, au reușit să pătrundă adânc în sufletele noastre și să ne motiveze.

Li s-au adresat mai multe întrebări, ca, de exemplu: Ce rol crezi că are funcția la care candidezi?, Ce dorești să schimbi la Consiliul Școlar al Elevilor?, Vei asculta opinia tuturor copiilor, chiar dacă sunt mai mici și mai naivi?

După cum probabil vă gândiți deja, acestea au răspuns excelent. Să vedem dacă și celorlalți elevi le-au plăcut prezentările candidatelor și cum vor aprecia intervenția lor.

Eliza Suciu, clasa a VI-a B

Nistor Amelia Andreea, elevă în clasa a VII-a B, s-a prezentat fermă și hotărâtă în fața colegilor pentru postul de președinte junior. Propunerile sale au fost legate de îmbunătățirea comunicării dintre elevi și profesori, asigurarea respectării drepturilor elevilor și a regulamentului școlar. Propunerile Ameliei nu presupun o schimbare, ci o îmbunătățire a vieții noastre în școală.

Daina Natalia, elevă în clasa a VI-a B, a fost ingenioasă prin ideile sale. Aceasta propunea implicarea elevilor în acțiuni caritabile, organizarea activităților extrașcolare, dezbaterile și eradicarea problemelor de violență și bullying din școală și, de asemenea, implicarea financiară în bugetul școlar. Mă bucur că a adus în atenția noastră niște probleme mai vechi, care nu au ce căuta în școala noastră.

Herciu Antonia Elena, elevă în clasa a V-a B, a venit încrezătoare în fața noastră și ne-a prezentat proiectul său. Aceasta sugera că un bun Consiliu Școlar al Elevilor ar trebui să asculte părerea tuturor elevilor, să îmbunătățească comunicarea dintre elevi.

Istoria migrării fructelor și legumelor

În luna noiembrie, împreună cu elevii clasei a V-a am reușit să aprofundăm tematica: alimentele. Copiii au primit informații privitoare la grupuri de alimente, elemente nutritive și despre cum se obțin. Apoi, fiecare elev a ales un aliment pe care să-l analizeze și să-l illustreze. Prin acest exercițiu distractiv, am reușit să înțelegem importanța unei diete sănătoase și să observăm beneficiile pe care le are asupra organismului. **Coordonator: prof. Marioara Vonica**

Provocare

Doamna profesoară de educație tehnologică ne-a propus să participăm la un proiect cu tematica alimente. Am ales diferite fructe și legume, ne-am documentat și am realizat proiecte inspirate de inițialele numelor noastre. Spre exemplu: Ananas – Anastasia, Roșie-Radu...

Am căutat diferite informații despre proveniența alimentelor, curioziități sau beneficiile pentru organismul uman. Unele proiecte au fost realizate sub formă de machetă, altele sub formă de colaj sau pe o foaie A4 sub formă de document grafic. Unii copii au descoperit legende, iar alții au creat povești despre alimentul ales. Colegii talentați la desen au creat chiar și desene bazate pe poveștile spuse de colegii lor, iar alții adus la școală produse gătite cu alimentele studiate în proiect.

A fost o provocare la care am răspuns cu entuziasm și am lucrat cu multă plăcere.

Grafică: Popa Ania, Budrală Patrich, Oancea Andru, Călinoiu Matei

Istoria migrării fructelor și legumelor

A fost odată o familie de porumb. Da, chiar așa cum ați auzit, o familie de știuleți de porumb! Părinții se numeau - puteți ghici? - Selly și John, iar fetița lor, Mary. Ei trăiau în Statele Unite ale Americii împreună cu prietenul lor, Dovlecel, pe care îl acceptaseră în familia lor chiar dacă avea o altă etnie.

Într-o zi, lui Mary i-a venit o idee care avea să stârnească o schimbare revoluționară pentru cei din specia lor, cea vegetală. Ea s-a gândit să viziteze România alături de familia sa, dorind să exploreze țara, iar părinții ei au fost de acord, acceptând cu entuziasm provocarea.

Odată ajunși acolo, oamenii i-au întâmpinat călduros. Le-au oferit merinde și un loc în care să viețuiască. Familiei de porumb i-a plăcut foarte mult primirea ospitalieră de care au avut parte și faptul că au fost acceptați, indiferent de naționalitatea sau religia lor, în comunitatea satului în care au poposit. Așadar, au decis să îi cheme și pe struguri, pe prietenul lor Dovlecel, pe cartofi, mere, prune, căpșuni și pe toate celelalte cunoștințe care își pot desprinde rădăcinile din pământul american pentru a trăi o viață mai liniștită alături de ei.

Aceasta este istoria migrării tuturor fructelor și legumelor din țara noastră!

Ce am descoperit:

Ananasul

- crește în zonele tropicale;
- a fost menționat pentru prima dată de Cristofor Columb (1439);
- a început să fie folosit ca aliment în Europa (Anglia), în anul 1668;
- este considerat „Regele fructelor”.

Portocala:

- provine din Asia și este un fruct cu un conținut mare de fibre, antioxidanți și vitamina C;
- în Italia, se organizează în fiecare an „Bătălia de portocale”, un eveniment în care oamenii se bat cu portocale;
- Coaja fructului este folosită pentru fabricarea parfumurilor.

Para:

- în lume există peste 3000 tipuri de soiuri de pere;
- Chinezii consideră părul un simbol al nemuririi.

Morcovul:

- În Elveția și Germania de Sud, au fost găsite semințe datând din anii 2000-3000 î.Hr.

REPLICI DIN FILME /PIESE DE TEATRU

„Ce știi să faci? -Știu să prind iepuri: mă ascund în iarbă și fac ca morcovul.”

(Nicu Constantin în piesa de teatru Comoara din insulă)

„O nouă prietenie este asemenea unui fruct necopt; ea poate deveni fie o lămâie, fie o portocală.”

(Emma Stacey)

„Un ananas este o compilație de fructe de pădure care cresc și se îmbină. Când sunt alăturate, creează un singur fruct.”

(Suzy Kassem, „Rise Up And Salute the Sun”)

Surse de informare

<https://umor.citatepedia.ro/despre.php?s>

<https://www.mega-image.ro/inspiratie/idei-pentru-tine/totul-despre-ananas>

https://ro.wikipedia.org/wiki/De_Materia_Medica

<https://subiecte.citatepedia.ro/despre.php?s=portocale>

<https://blog.supermercato.ro/tipuri-de-citrice>

Cum arată

Școala noastră ideală?

proiect clasa a VI-a A, coord.: prof. Ramona Săftescu

Școala noastră de vis este o școală cu internat. În fiecare cameră sunt cazați doi sau patru elevi și fiecare elev are un animal de companie. Clădirea principală conține sălile de clasă, dar și o cantină, o sală de pictură, o altă sală de muzică, o bibliotecă cu opere literare, hărți geografice mari cât un perete și enciclopedii pentru fiecare materie studiată. Turnul din colțul clădirii adăpostește un observator astronomic și curtea este pătrată, de un km.

(Sasu Anastasia, Romașcan Erika, Pîrvu Maria)

Arhitectura școlii este modernă, alcătuită din cinci etaje. La primele trei etaje se găsesc sălile de clasă și laboratoarele. La ultimul etaj se găsesc: biblioteca, cinematograful, spațiul de relaxare și cantina. Și, deasupra tuturor, sunt camerele elevilor. Pe balcoanele spațioase, dar și pe acoperiș se află o grădină luxuriantă, cu iarbă verde, copaci, bănci și chiar o fântână. Prin curtea care înconjoară școala curge un pârâu, și, tot aici, găsiți piscina și locul de picnic. În spațiul imens de la subsol se află sală de sport, dușurile, sala de fitness și cabinetele de masaj.

(Sonia Trif, Tudor Vlad, Ana Scăunaș)

Ce ne place la această școală? Forma de evaluare care folosește aplicația Kahoot și proiecte la fiecare disciplină pentru ca profesorii să ne poată testa cunoștințele.

Școala noastră este un loc în care se respectă drepturile copiilor la: educație, adăpost, sănătate, securitate, protecție socială, nondiscriminare, hrană și timp liber.

(Muntean Simina, Neiciu Alexia, Niculescu Raisa)

Orar

- Luni:** Sport, Desen, Muzică, Spaniolă, Info
Marți: Matematică, Tehnologie, Sport, Educație Socială
Miercuri: Engleză, Desen, Spaniolă, Istorie
Joi: Sport, Matematică, Desen, Muzică
Vineri: zi opțională/proiecte/drumeții

TRADIȚII DE CRĂCIUN

Petre Daniel, clasa a VI-a A

E ajunul sărbătorilor de iarnă și fiecare sfârșit de săptămână îl petrec cu drag la bunici, în satul Sebeșu de Jos. Acest sat de munte păstrează o bună parte din frumusețea datinilor și obiceiurilor de odinioară. În perioada dintre Sf. Nicolae și Crăciun, copiii și tinerii se strâng laolaltă și repetă colinde specifice zonei.

Astăzi am decis să-l întreb pe bunicul meu cum era această perioadă a Crăciunului pe vremea lui. Și, încet, încet, am pătruns în poveste...

„În dimineața de Ajun, ne trezeam pe la cinci dimineața, luam traisa pregătită de cu seară și colindam pe ulițele satului, prin nămeți, la casele gospodarilor. Cântam „Nașterea Domnului” și primeam mere și nuci, foarte rar un colăcel. Când se însera, la casele noastre venea Ceata de Feciori a satului, vestind prin cântec Nașterea Domnului. Erau răsplătiți cu un colac de grâu, o pecie de porc și bani. În dimineața zilei de Crăciun, la ora patru dimineața, se trăgeau clopotele bisericii chemând lumea la slujba, care dura până la ora șapte dimineața. Acolo erau prezentați Craii - erau copii din clasa a VIII-a care interpretau un dialog dintre Irod și cei trei crai (Gaspar, Valtezar și Melfior). După masă, toată lumea mergea la jocul popular organizat de Ceata de Feciori la căminul cultural. Se jucau toate dansurile specifice zonei noastre: Sârba, Jiana, Hațegana, Învârtita, Brâul, dar și Tango sau Vals. Jocul era condus de Vătaful feciorilor (Șeful cetei) și, la final, un rând de joc al oamenilor căsătoriți (babari). Au fost vremuri frumoase pe care acum le retrăiesc în fiecare an în perioada Crăciunului, însă dintr-o altă perspectivă, aceea a unui bunic”.

Am ajuns să îndrăgesc foarte mult obiceiurile și tradițiile din satul bunicului așa că am decis să particip la proiectul „Micii cercetători descoperă patrimoniul cultural imaterial” pe care l-a organizat anul trecut doamna profesoară Elena Stan.

În satul Sebeșu de Jos, putem spune că tradițiile sunt încă la loc de cinste.

Am participat cu un număr de cinci copii care au cules informații, fotografii și impresii care se regăsesc în publicația nr. 2 a caietului, „Micii cercetători descoperă patrimoniul cultural imaterial”. Am pornit în demersul nostru de la îndemnul lui George Breazu „Nu e datorie românească mai vrednică de a fi îndeplinită și nu-i osteneală mai de folos decât ca să facem părtași pe cei tineri, pe cei care vin după noi și la bunăstările sufletești moștenite din vechime...”

Unul dintre participanți a fost Petre Daniel, elev în clasa a VI-a la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” din Sibiu, care a realizat un material pe baza dialogului purtat cu bunicul său, dar și al unor impresii din comunitate.

Consider că prin implicarea tinerilor noștri în acest proiect am reușit să conștientizăm valoarea și frumusețea autenticului de la sate.

(Un gând de la prof. învățământ primar Mangu Elena Stan, inițiatora proiectului).

Timpul ca dar care îmbogățește și schimbă vieți sau despre voluntariat în vacanța mare

Voluntariatul este ca o baghetă magică care poate face lumea mai bună și, în același timp, te ajută pe tine să crești și să te simți mai bine cu tine însuși. Eu am 13 ani jumătate, iar vara aceasta a fost cu adevărat specială pentru mine, pentru că am avut ocazia de a fi voluntar pentru: Biblioteca Astra, Maratonul Internațional Sibiu și Festivalul Internațional de Teatru.

De ce cred eu că este important voluntariatul?

- 1. Adună oameni cu aceleași interese la un loc:** Când te implici în voluntariat, lucrezi împreună cu alte persoane pentru a face lucruri bune. Acest lucru te ajută să te simți parte dintr-o comunitate și să legi prietenii noi;
- 2. Înveți lucruri noi:** Voluntariatul îți oferă șansa de a învăța abilități noi. Poți învăța cum să lucrezi în echipă, cum să comunicai mai bine și cum să rezolvi probleme;
- 3. Ajută oamenii și cauzele importante:** Când alegi să fii voluntar, poți face o diferență reală în viețile altor oameni sau în orașul tău;
- 4. Te face să te simți bine:** Atunci când ajuți pe alții, te simți mai fericit și mai mândru de tine;
- 5. Te ajută în viitor:** Experiența de voluntariat poate fi valoroasă în viitor. Poți pune aceste experiențe în CV și te pot ajuta să obții un loc de muncă sau să fii acceptat într-o școală sau universitate.

Maratonul Internațional Sibiu: Trezirea de la ora 6 dimineața

Maratonul Internațional de la Sibiu este un eveniment la care am participat cu toată familia de când mă știu 😊 Am alergat mulți ani la cursele copiilor și am strâns bani pentru proiectele Secției de Neonatologie Sibiu. Mi-am dorit să mă înscriu voluntar în 2023 și pentru că sunt o norocoasă, am fost repartizată în colțul străzii unde locuiesc. Trezirea pentru ziua maratonului a fost bruscă: 6 dimineața. Mda, locuiesc aproape, dar tot a părut că merg pe stradă cu ochii încă închiși. Am aranjat traseele împreună cu ceilalți voluntari, iar odată ce cursele au început, treaba mea a fost să încurajez alergătorii. Am râs și ne-am distrat cu colega mea din ziua aceea de toate situațiile haioase. La maratonul de 42 de kilometri, un domn a alergat cu pisica în ghiozdan, când altora le era greu să își imagineze 42 de kilometri alergați. O doamnă, când am încurajat-o, ne-a spus: „Mulțumesc, chiar ajută!”. Asta ne-a făcut să strigăm și mai tare.

Biblioteca Astra Sibiu

Am început vara de voluntariat la Biblioteca Astra Sibiu, un loc plin de cărți frumoase, bibliotecari pe care i-am cunoscut și invidiat pentru numărul de cărți citite. Am descoperit ultimul etaj, amenajat drăguț pentru evenimente și citit: lumină de peste tot și locuri numai bune de așezat cu o carte în mână. Ca voluntar, am avut ocazia să ajut la organizarea a trei workshopuri despre educație financiară și să învăț tare multe despre cum să cheltuim banii cu cap.

Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu: Magie și mulți prieteni noi

Poate cel mai intens eveniment al verii a fost voluntariatul la Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu. Aici, am devenit mai organizată și mai vorbăreț la departamentul de ticketing. Responsabilitatea mea și a celorlalți voluntari a fost de a verifica biletele tuturor, de a-i îndruma către locurile lor și de a răspunde la toate întrebările pe care le aveau. Am alergat dintr-o parte în alta a orașului și mi-am dorit să văd cât mai multe spectacole. În 10 zile, am cunoscut oameni care vorbeau foarte multe limbi străine, veniți din toate colțurile lumii pentru a participa la FITS. Am legat prietenii noi și abia aștept 2024.

Aș încuraja pe oricine să se implice în voluntariat. Cunoști oameni minunați și implicarea ta chiar contează!

Sursă imagini:

<https://www.google.com/search?q=Maratonul+Internat%C8%9Bional+Sibiu>
<https://bjastrasibiu.ro/biblioteca-astra-sibiu-lanseaza-programul-de-voluntariat/>

Sursă imagini:

<https://www.euronews.ro/articole/fits-2023-program-festivalului-international-de-teatru-de-la-sibiu>

Experiența financiară americană VOLUNTARIAT LA BIBLIOTECA ASTRA SIBIU

Întotdeauna mi-a plăcut să cunosc oameni și să înțeleg alte culturi și acesta a fost unul din motivele pentru care am fost voluntar toată vacanța de vară.

Unul dintre ele a fost la Biblioteca Astra, care are un parteneriat continuu cu Statele Unite prin American Corner și am avut ocazia să particip la 3 activități organizate de studenți ai Universității din Montana. Trei studenți, Allison, Oren și Tyler, toți specializați pe partea financiară, au ținut workshopuri despre oportunități, bugete și gestionarea acestora.

Au vorbit toți și despre ei și asta mi s-a părut interesant, fiind foarte diferiți. Allison, are 30 de ani și pentru 8 ani a fost brutar, iar din cauza covidului, a trebuit să-și schimbe direcția, așa că s-a întors la facultate. Oren are 26 de ani și a avut un parcurs normal, liceu, iar apoi facultate de analiză financiară. Tyler are 40 de ani și imediat după liceu a lucrat la o companie petrolieră fiind nevoit să se întrețină. La 30 de ani s-a hotărât să meargă la facultate și, la fel ca Allison, a studiat contabilitate. Am înțeles din asta, că nu toată lumea are același parcurs și că niciodată nu e târziu să faci o facultate și să deschizi noi uși de învățare.

Partea cu banii de facultate în Statele Unite am învățat-o din propria experiență și în al doilea workshop ne-au povestit despre cât de

mult se plătesc studiile și despre cum au reușit ei să achite aceste împrumuturi. S-a vorbit cât e de important să ai o idee despre sumele pe care le ai și cum să îi împarți ca să îți ajungă pentru toate cheltuielile și cum să nu cheltui mai mult decât ai. La a treia și ultima întâlnire am vorbit despre cariere.

Ne-au pus să scriem pe o foaie care este job-ul pe care l-am visat mereu și am vorbit fiecare despre asta. Eu am povestit despre un loc de muncă care să fie corect remunerat, dar la care să și pot lucra de la distanță. Visez să pot munci de unde îmi place, fie mare, fie munte. Ne-au întrebat ce am vrea să avem în viitor: o mașină de lux, o casă, animale care au nevoie de întreținere, vrem să ieșim cu prietenii în fiecare seară? Și ne-au explicat cum să încercăm să estimăm aceste cheltuieli. Eu visez să pot locui cu familia într-o casuță modestă undeva mai la marginea localității, dar nici foarte departe de forfota orașului. În această casă avem animalele de companie și loc suficient pentru toate hobby-urile noastre.

Aceste workshopuri mi-au deschis ochii mai mult în privința banilor și cât de repede se pot cheltui dacă nu ești atent. A fost o experiență deosebită față de celelalte acțiuni de voluntariat din vara 2023.

Stănescu Veronica Joy, clasa a VII-a B

Muzica este felul în care sună viața...

Cristiana Sofia Damian, clasa a VIII-a B

Când am început prima dată să cânt, nici nu îmi trecea prin gând ca voi ajunge unde sunt acum. Mereu am vrut să fac o carieră din muzică, așa că mi-am dedicat, fiecare zi, fiecare minut, fiecare clipă, pentru a reuși să ajung unde îmi doresc. Deși drumul meu este de abia la început, deja mă simt foarte încrezătoare. Întotdeauna ne gândim la viitor, la ce vom ajunge sau la ce se așteaptă ceilalți de la noi să facem, dar niciodată nu ne gândim la prezent, la clipele frumoase pe care le avem spre drumul sore succes. Viața e un urcuș, dar drumul este, de fapt, cel mai frumos.

Am început să cânt la vârsta de cinci ani, când am descoperit arta muzicii. De atunci, am știut că asta îmi doresc cu adevărat. Am avut o mulțime de profesori care m-au îndrumat și m-au format pentru a fi ceea ce sunt eu acum. Anul trecut am avut debutul meu în Canada, când am fost chemată de o artistă pentru a cânta în mai multe orașe. De acolo a pornit drumul meu. După turneul din Canada, am fost chemată în Dubai, unde am cântat la un mare festival de modă. Apoi, în vara anului 2023, am revenit în Canada și am cântat în locuri minunate, am cunoscut oameni minunați și am revăzut prieteni vechi.

Canada a devenit ca o a doua casă pentru mine. Mă regăsesc foarte mult în persoanele de acolo și nu numai. Când am ajuns, anul trecut, mă simțeam ca în paradis. Deși eram la capătul celălalt al lumii, unele zone erau atât de asemănătoare României, încât nici nu observam diferența. Am stat într-un sătuc mic de lângă **Montreal**, numit Berthierville, la o cabană unde erau români. Canada va avea mereu un loc în inima mea.

În februarie 2023 am participat la un mare festival de modă din Dubai, numit **World Fashion Festival Awards Dubai, Season 5**. La acest festival au participat membrii ai familiei regale din Emiratele Arabe Saudite, oameni importanți ai Emiratelor și ale altelor țări. Juriul a fost format din oameni și desigeri cunoscuți, printre care s-au numărat și români. Am cântat pe scena acestui festival 5 piese interpretate în română și franceză, fiind singura cântăreață din tot festivalul. A fost o experiență minunată și am legat prietenii frumoase.

Milan Fashion Week- Milano, Italy

Anul acesta am avut onoarea să cânt la *Milano Fashion Week*, unul dintre cele mai mari festivaluri de modă din lume, ținut chiar în *Milano, Italia*, capitala modei. Când am auzit că am fost chemată să cânt acolo, nu mi-a venit să cred, pentru că obișnuiam să mă uit și să admir acest festival, iar acum urma să fac parte din el. M-am pregătit în fiecare zi pentru ca performanțele mele de acolo să fie bune. Pentru că mergeam în Italia, am decis să interpretez și o piesă în italiană, așa că am ales una dintre cele mai frumoase și mai complicate piese în italiană, și anume „Adagio”. Pe lângă această piesă, am mai interpretat încă cinci piese în engleză și în franceză, și anume *Je T'aime*, *I will survive*, *Seven Nation Army*, și încă două piese interpretate cu acompaniament la pian, *Easy on me* și *Make you feel my love*.

Am plecat vinerea, împreună cu tatăl și fratele meu. Când am ajuns, am fost fascinați de fiecare lucru în parte. Totul era așa diferit față de în România. Am fost la repetițiile de voce la *Palazzo Bovara*, o locație minunată chiar din centrul orașului, unde urma să cânt în următoarele două zile în cadrul festivalului de modă. Am rămas uimită de arhitectura clădirilor istorice și a palatului în care eram. După repetiție, ne-am dus în centrul orașului și ne-am plimbat. Am văzut Domul din Milano și am rămas fascinați de frumusețea lui, după care am fost la o pizzerie italiană, unde mi-am dat seama de ce este așa cunoscută mâncarea italiană, pentru că este într-adevăr cea mai bună!

Prima zi a decurs minunat! Am cunoscut ceilalți doi cântăreți care urmau să cânte și ei. Amândoi erau italieni, așa că uneori nu prea ne înțelegeam, pentru că nu vorbeau bine engleză. Am observat ce importantă este această limbă în alte țări străine, pentru că altcumva nu puteam comunica cu nimeni de acolo.

Am avut foarte multe emoții, fiind unul dintre cele mai importante apariții ale mele de până acum. Dar, când am intrat pe scenă, toate emoțiile mele au dispărut. Pe scenă mă simt mereu ca acasă, așa că de cele mai multe ori mă pot exprima mult mai ușor prin muzică, cântând, decât atunci când vorbesc. Așa că m-am simțit foarte bine cântând. Am cunoscut o grămadă de oameni minunați.

A doua zi a fost și mai frumoasă. Prima piesă pe care am cântat-o a fost *Adagio*, iar publicul a rămas uimit de prestația mea. Am fost foarte bucuroasă să văd că le-a plăcut. Apoi, am avut onoarea să cânt piesa „*Je T'aime*” în timpul unei prezentări de rochii de ocazie. A fost minunat!

Pe calea cunoașterii.

Noaptea Cercetătorilor 2023

Pe 29 septembrie 2023, Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu a fost gazda unui eveniment de excepție dedicat elevilor – „Noaptea Cercetătorilor”. Acest eveniment captivant a transformat campusul universitar într-un tărâm al științei și explorării pentru a încuraja curiozitatea și entuziasmul pentru învățare printre tinerii participanți.

Noaptea Cercetătorilor a oferit elevilor clasei a VI-a B de la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” șansa de a interacționa direct cu profesori și studenți de la diferite facultăți, acoperind o gamă largă de specializări, de la științe exacte și naturale până la arte și cultură. Universitatea „Lucian Blaga” a pregătit un program variat, care a inclus prezentări interactive, demonstrații științifice și ateliere practice. Elevii au avut oportunitatea să exploreze prin experimente, să pună întrebări și să afle mai multe despre procesul de cercetare într-un mediu relaxat și captivant.

Această inițiativă a adus cunoaștere în rândul participanților, dar a deschis porțile spre posibile cariere în diferite domenii, contribuind totodată la construirea unui pod între lumea academică și cea elevilor curioși. (prof. Bega Alexandra)

O impresie de la Noaptea Cercetătorilor

Suciu Eliza, clasa a VI-a B

Ce mult îmi plac mie activitățile extrașcolare cu draga mea clasă! Cum învățăm împreună fără să fim îngrădiți de pereții din incinta școlii... Ne întâlnim fără să fim solicitați de un program. Ne facem timp să învățăm fără să fim obligați. Toate acestea explorând micuțul Sibiu, iar, în viitor, sper că nu doar atât. Sper să ne lărgim orizonturile spre noi locuri din dulcea Românie. Așa, fără alte întreruperi și explicații, voi trece la subiect zicând că astfel s-a întâmplat și de data aceasta, la Noaptea Cercetătorilor.

Ne-am întâlnit la Facultatea de Medicină de pe strada Lucian Blaga, pe la ora 16.00. Ne strânsesem 9 copii, iar cu doamna dirigintă, 10 persoane. Exact minimul solicitat de aceasta. La Biblioteca Universității Lucian Blaga am fost întâmpinați de niște doamne foarte drăguțe, care ne-au împărtășit ce puteam face acolo. Cine dorea, putea confecționa arici sau șoricei din cărți vechi, ca să le recicleze, alții puteau exersa caligrafia sau să rezolve puzzle-uri, cuburi rubice și să creeze origami. Toate acestea numai la parter.

La etajul 1 erau tot felul de jocuri clasice, cum ar fi *Nu te supăra frate*, *Moara*, *Țomapan* și multe altele. Am descoperit că sunt mai talentată decât credeam la jocul Moara. Am terminat cu această locație la ora 18.00, așa că diriginta noastră le-a solicitat părinților să ne mai lase ceva timp, ca să putem vizita Casa Armatei-Cercul Militar.

Acolo, am pășit într-o altă lume. Am tras în manechine cu puști adevărate, am reușit să ne jucăm cu ochelarii de realitate virtuală și să ne pictăm steagul României pe obraz. Ba chiar gașca noastră a luat parte la o lecție inedită de instrucție militară în limba engleză. Fiind soldați în armată, a trebuit să îl respectăm și să îl ascultăm pe comandantul nostru.

Într-un final, ne-am despărțit pe la ora 19.30. Pe lângă toate suvenirurile gratis pe care le-am primit, am dobândit și adevărata comoară, noi experiențe împreună, de care să ne amintim cu drag și nostalgie când vom mai crește.

„Cel mai bun mod de a prezice viitorul este de a-l construi!”

– Abraham Lincoln

Pași în lumea științei

Noul an școlar ne-a întâmpinat cu descoperiri științifice și inovații inedite. Noaptea cercetătorilor este un eveniment care își asumă responsabilitatea de a transforma elementele tehnice în aspecte care să fie accesibile publicului larg... așadar, știința pe înțelesul tuturor! Facultatea de Inginerie de la Sibiu a organizat standuri educative prin intermediul cărora studenții ne-au explicat modul în care funcționează anumiți roboți industriali și evoluția domeniului ingineriei.

„Cum funcționează un autovehicul?”, o întrebare definitorie pentru cunoașterea „autonomiei” unui automobil. Ne-a fost prezentat primul model de autovehicul proiectat la Sibiu și fragmente elementare din componența unei mașini, cum ar fi motorul: pistonii efectuează o mișcare rectilinie, aplicând presiune asupra fluidului din cilindri, respectiv depresionând fluidul. De asemenea, am descoperit modalități de utilizare a energiei regenerabile pentru încălzirea unei locuințe, precum îndreptarea ferestrelor spre sud, înclinarea acoperișului din centru înspre margini, capătul acestuia depășind pereții casei (în surplombă), formarea cărămidilor din materiale organice. Un student care a absolvit colegiul „Gheorghe Lazăr” din Sibiu a proiectat, alături de alți studenți, roboți specializați pentru a tunde gazonul, pentru a duce la capăt curse prestabilite (de tip line-follower) sau pentru a aduna mingile de tenis de pe un teren.

La intrarea Academiei Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu” am fost întâmpinați de luptători din Legiunea a III-a Gallica, ridicând scuturi în întâmpinarea noastră, purtând zale și coifuri din oțel zincat. Papirusuri erau desfășurate pe birourile legionarilor.

În interiorul Cercului Militar, am asistat la reprezentații ale unor roboți cu specific militar, precum ar fi robotul mobil SPUTNIK. Ne-au fost prezentate noi tactici de detecție chimică, soluții excelente din domeniul comunicațiilor, echipamente de instruire militară și de intervenție a Inspectoratului pentru Situații de Urgență. A fost instalat un poligon de simulare a tragerilor, iar participanții entuziași au avut ocazia de a înfrunța studenți și absolvenți ai Academiei prin intermediul jocurilor de șah. Cercul Militar a găzduit o lansare de carte inedită a unui elev din clasa a opta de la Colegiul Național „Gheorghe Lazăr”, iar steagul României a oferit finalitate seriei, poposind asupra evenimentelor.

Sara Frățilă, clasa a VIII-a B

Facultatea de inginerie
(elevii claselor a VIII-a
prof. Daniela Lorinczi, prof. Raluca Filip)

- Să punem moara pe hartă -

Vizită și workshop la Muzeul ASTRA Sibiu

Clasa a VIII-a A
Diriginte: prof. Raluca Flip

În ziua de joi a Săptămânii Altfel am fost la Muzeul Astra, în rezervația naturală Dumbrava Sibiului.

Muzeul Astra este unul dintre cele mai mari muzee în aer liber din țara noastră. Vizitatorii găsesc aici zece kilometri de alei care trec pe lângă gospodării țărănești, ateliere meșteșugărești, troițe, bisericuțe, stâne, mori de apă, mori de vânt. Toate aceste exponate ilustrează viața simplă de la țară, din timpul bunicilor noștri.

Un ghid ne-a însoțit și ne-a prezentat tipuri de mori care își au originea în diferite regiuni din România, precum Dobrogea, Transilvania, Oltenia și Banat. M-a surprins faptul că oamenii au putut, acum mai mult de 100 de ani, să inventeze mecanisme atât de complicate precum cele care acționau paletele morilor. La fiecare loc pe care l-am vizitat, ghidul ne-a dat un cartonaș care avea o fotografie cu moara respectivă. După ce am vizitat fiecare moară, am primit câte o foaie care avea imprimată o hartă cu județele și regiunile României. Activitatea s-a terminat după ce am lipit cartonașele pe hartă. Informațiile pe care le-am aflat au fost fascinante și mi-aș dori să mai pot experimenta alte activități de acest gen.

(Bucur Patrick)

Grafică: Roșianu Karina, clasa a VIII-a A

...am vizitat Muzeul Astra, unde un muzeograf ne-a descris tipurile diferite de mori folosite în trecut pe teritoriul țării noastre: unele acționate de apă, altele de vânt, iar ultimele tipuri de mori erau acționate de puterea animalelor sau a omului, arătând-ne în acest fel cunoștințele strămoșilor noștri, tipurile de mecanisme pe care le-au inventat pentru a-și procura hrana și pentru a-și face viața mai ușoară.

Atelierul de lucru la care am participat la final a presupus asocierea tipului de moară cu regiunea din care provine. A fost un joc, un joc din care am învățat multe lucruri noi și interesante, dar și o experiență inedită.

(Datcu Andrei Tudor)

...Am văzut aici diferite tipuri de mori: mori de vânt, mori de apă sau mori ale gospodăriilor din diferite zone ale țării, puse în acțiune de oameni sau de animale. Am văzut cum funcționează mecanismele diferitelor tipuri de mori și am fost foarte surprins de cunoștințele și de ingeniozitatea oamenilor de demult.

(Răhăian Alexandru)

...Am vizitat fiecare moară. Mi-au plăcut mult scările interioare pe care le-am urcat, pas cu pas, în șir indian, până la cupola mobilă prevăzută cu mici ferestre prin care am putut privi paletele, dar și peisajul superb în care sunt amplasate morile: lacul cu insulele de stuf, aleile cu exponate dintre cele mai diverse: calești, gospodării țărănești pline de păsări și flori, bacurile amplasate pe malul apei și pădurea din depărtare.

(Priporeanu Alexandru)

Știați că?...

Cele mai vechi mori pe care le puteți vedea la Muzeul ASTRA au fost construite la sfârșitul secolului al VIII-lea. Ele diferă din punctul de vedere al materialelor utilizate pentru construcție, al mecanismelor care le pun în funcțiune, dar și al utilității. Există mori de sine stătătoare care sunt utilizate doar pentru măcinarea cerealelor, mori care sunt anexe ale gospodăriei, proprietarii locuind în încăperile alăturate.

***Morile de vânt** sunt contruite pe un postament din piatră, cu unul sau două etaje au paletele din lemn sau din pânză. Ele provin din zona de sud-est a României (Dobrogea, Constanța...), o zonă cunoscută pentru vânturile puternice care bat în toate anotimpurile;*

***Morile de apă** sunt instalate pe mici cursuri de apă, dar găsiți aici și mori plutitoare, instalate pe vase, cu transmisie directă sau cu angrenaj de transmisie, cu roți orizontale sau verticale. Ați putea crede că sunt specifice zonelor limitrofe Dunării sau Mării Negre. Cu toate acestea, ele provin și din zone precum Maramureș sau Râmnicu Vâlcea;*

***Moara cu tracțiune animală** - moara cu cai din Muzeul Astra provine din județul Timiș, din localitatea Sânpetru și a fost adusă în Sibiu în anul 1977. Este un obiect de patrimoniu unicat, deoarece nu s-a mai păstrat nici o moară de acest gen în țara noastră.*

(Boldea Miruna)

CUM NE PETRECEM TIMPUL LIBER?

**"CEEA CE FACEM ÎN ORELE NOASTRE DE MUNCĂ
DETERMINĂ CE AVEM; CEEA CE FACEM ÎN ORELE DE
TIMP LIBER DETERMINĂ CINE SUNTEM."**

GEORGE EASTMAN

Pictura - arta culorilor

Hobbyul meu este pictura. Am descoperit acest hobby prin intermediul celei mai bune prietene. Merg în fiecare joi, alături de prietena mea, Daria, la un curs de pictură organizat de doamna profesoară Simona Boromiza.

Îmi place pictura, deoarece ador culorile în nuanțele lor, îmi place să le pun pe pânză, iar acest lucru mă liniștește. De obicei pictez peisaje pentru că portretele sunt grele. Tehnica mea preferată este cea în pensulă, deoarece e mult mai ușoară. Când ajung acasă, mereu familia mea se bucură de operele mele de artă. Multe dintre aceste picturi le-am dat rudelor. În camera mea sunt tablouri pe pereți și unele pe o noptieră. Ultimul tablou pictat de mine a fost cu un lac turcoaz, culoarea mea preferată.

Pictatul mă liniștește și mă simt liberă atunci când pictez, deoarece pot face ceea ce îmi place. Am avut noroc cu prietena mea cea mai bună, am descoperit un hobby ca îmi place foarte mult și am petrecut clipe minunate alături de ea.

(Nicole Dordea, clasa a V-a B)

Fracții, numere, simboluri

Matematica este știința care se ocupă de calcule, de extragerea rădăcinii la pătrat, fracțiile și geometria. Aceasta a apărut la babilonieni. Mie îmi place foarte mult să rezolv probleme de matematică.

La început, îl priveam pe tatăl meu când făcea exerciții, iar apoi am început să le rezolvăm împreună. Am început cu probleme ușoare, iar apoi au devenit din ce în ce mai complexe. După aceea, a început să îmi placă să le rezolv singur. Aceste probleme îmi dezvoltă inteligența, concentrarea și atenția. Particip la concursuri cu drag.

Acesta este unul dintre cele mai plăcute hobbyuri ale mele!

(George Miculescu, clasa a V-a B)

<https://www.diane.ro/2014/06/timp-liber-in-citate-aforisme-maxime.html>

Pictura - Sportul - Lectura

(Silvana Cârstoc)

Îmi place să îmi petrec timpul liber timpul desenând sau citind. Aproape în fiecare zi încerc să fac lucruri mai frumoase decât în ziua precedentă. Stilul meu de **desen** este desenul artistic, anime sau chiar natura moartă. Mă relaxez și îmi eliberez mintea făcând asta. Lucrările mele nu sunt perfecte, însă eu sunt mândră de ce pot face acum. Am participat și la concursuri de desen organizate de școală. În urmă cu doi ani am luat premiul II, iar acum un an am luat premiul I de două ori. Trebuie să fii foarte priceput ca să ajungi pe podium.

Lectura: este primul lucru de care mă apuc când vin acasă. De obicei citesc cărți de copii pentru că sunt interesante și uneori amuzante, dar și serioase. Autorii mei preferați de până acum sunt: Roald Dahl, Hector Malot, Daniel Defoe etc. Îmi place să citesc cărți haioase, enciclopedii și cărți despre istorie. Nu pot spune că am foarte multă cultură generală, dar îmi place să mă informez în fiecare zi. În acest moment citesc „Colț Alb” și vreau să mă apuc de „Pisicile Războinice”. Nu îmi place când cineva mă întrerupe.

Dansuri sportive: particip la cursuri organizate de Clubul Fantasy Dance de vreo trei ani și jumătate. Am participat și la concursuri organizate în Sibiu și în Cluj. La primul concurs am luat locul 13 din 34. Nu este foarte greu să înveți coregrafii complexe. Trebuie doar să ai răbdare și să nu te grăbești. Făcând asta, te antrenezi, dar și slăbești. Am participat la spectacole organizate la festivități, dar și la concursuri unde m-am calificat împreună cu echipa mea pe locul I, dar și pe III și IV. Am concurat cu copii mai mari și cu profesioniști. Am obținut locurile 13 și 7 din 50, dar și un loc I cu III.

Acestea sunt hobbyurile mele. Sper că le voi practica în continuare și că o să fiu pe podium mereu.

(Ghișe Ștefan, clasa a V-a B)

Bună, eu mă numesc Ștefan! Mă pasionează **avioanele** și vreau să devin pilot.

Totul a început acum doi ani când am zburat prima dată cu avionul. Am fost fascinat de minunatul aparat de zbor și am dorit să aflu mai multe.

În timpul liber confecționez avioane din carton sau joc jocuri pe calculator. Uneori vizitez Aerodromul Măgura, pentru a vedea avioanele. Îmi place să mă antrenez pe simulatoare de zbor și să mă prefac că sunt un pilot adevărat.

În viitor, doresc să frecventez „Liceul de Aeronamică „Henri Coandă”, iar după aceea o Universitate de profil. Și, atunci când voi fi adult, doresc să mă angajez la linia „British Airways” și să pilotez aeronave Airbus A320.

Zborul îmi transmite multă bucurie și mi-aș dori să vă pot lua și pe voi la bord cândva!

Ce este patrimoniul cultural?

Coordonator: prof. Ramona Săftescu

Patrimoniul cultural este format din bunurile, obiectele, tradițiile și cunoștințele care definesc un popor.

Putem caracteriza patrimoniul cultural ca fiind format din lucruri vechi, cunoștințe, tradiții și obiecte rare. Dat fiind uzul lor limitat, acestea tind să devină mai degrabă obiecte de artă.

În patrimoniul cultural se încadrează lucruri precum monumente arhitecturale, tehnici de meșteșugărit aparte, dansuri populare și cântece tradiționale.

În prezentarea noastră dorim să vă expunem un obiect inedit, precum și modul în care este realizat: ia românească, componentă a portului nostru tradițional.

După o convorbire cu bunica, am aflat câteva informații interesante despre ia românească, ea cunoscând multe detalii despre subiect.

Ia este o cămașă confecționată din pânză albă de bumbac, în sau borangic, cusută cu motive tradiționale. Fiecare regiune a României prezintă propria sa variantă a iei. Modele, culori și tehnici de cusut diferite sunt folosite pentru a acorda creațiilor un aspect unic.

Ia este, bineînțeles, considerată unul dintre cele mai importante componente ale costumului popular, ea reprezentând nu doar cea mai vastă suprafață a acestuia, ci și partea cea mai expresivă a sa. Ia se aseamănă unei pânze albe, așteptând cu nerăbdare să fie umplută cu modele fabuloase și să fie transformată într-o operă de artă.

Deoarece există zeci de varietăți ale costumului, am decis să prezentăm portul tradițional din zona Mărginimii Sibiului.

Pe lângă ie, doar câteva componente notabile stau la baza costumului tradițional românesc: Vara, bărbații poartă o pălărie, iar iarna o căciulă neagră din blană, pe când la brâu poartă un șerpar de piele. În lunile fierbinți de vară, se poartă o vestă (un leiber) și iarna, un pieptar cusut. În anotimpurile calde se întâlnesc pantalonii albi, pe când iarna cioarecii din stofă lănoasă sunt proeminenți. Vara pantofi, iarna cizme.

Femeile poartă o năframă cu franjuri pe cap, o fustă albă (sau poale), o crătință neagră cu franjuri și broderie, în față, și o crătință fără franjuri, în spate. Se mai poartă ciorapi negri, pantofi negri, un leiber sau o vestă neagră și un pieptar peste ie.

În convorbirea noastră, bunica a acceptat să ne și detalieze procesul fabricării unei ii tradiționale, din propria sa experiență. Preluând o stofă de pânză, de obicei din bumbac, bunica croiește mânecile și trunchiul separat, brodând marginile iei, iar apoi, utilizând cusătura denumită umăr, unește componentele iei. După ultimele reglaje și o săptămână de trudă, ia este finalizată.

Un obiect cu siguranță neasemuit, ia este una dintre cele mai speciale componente ale patrimoniului nostru. Ea ne oferă o înfățișare aparte, ne desparte prin zecile sale de varietăți, dar în același timp ne unește, mai puternici ca niciodată.

Fără portul nostru popular am înceta să fim unici, el fiind unul dintre lucrurile care ne definesc. Doar prețuind și păstrând vie în conștiința noastră elemente ale patrimoniului național, ne putem asigura că amintirea noastră va dăinui în timp.

Tudor Giurca, clasa a VII-a A

Lampă cu gaz și fierul de călcat cu cărbuni

Lampa cu gaz este un aparat care produce lumină prin arderea unor combustibili. Se mai numește și lampă cu fitil. A fost confecționată acum 20 000 de ani. Acum mult timp, lămpile cu gaz erau simple și aveau o fibră vegetală, care absorbe grăsimi și ardea mult timp.

Pe măsură ce civilizația a progresat, lămpile erau confecționate din alamă, piatră și fier.

Fierul de călcat cu cărbuni. Fibrele textile sunt îndreptate cu ajutorul căldurii degajate de cărbuni și de greutatea fierului de călcat. Acesta a fost confecționat în secolul al XVI-lea. Era foarte dificil să lucrezi cu el deoarece avea o greutate mare. Pentru că funcționa cu cărbuni încinși, persoana care îl utiliza trebuia să fie foarte atentă deoarece o temperatură prea mare putea arde țesătura și haina nu mai putea fi folosită.

Nadia Beleş, Adelina Topârcean, Maria Ionescu, Ștefania Oltean, clasa a VII-a A

Coloana Infinitului

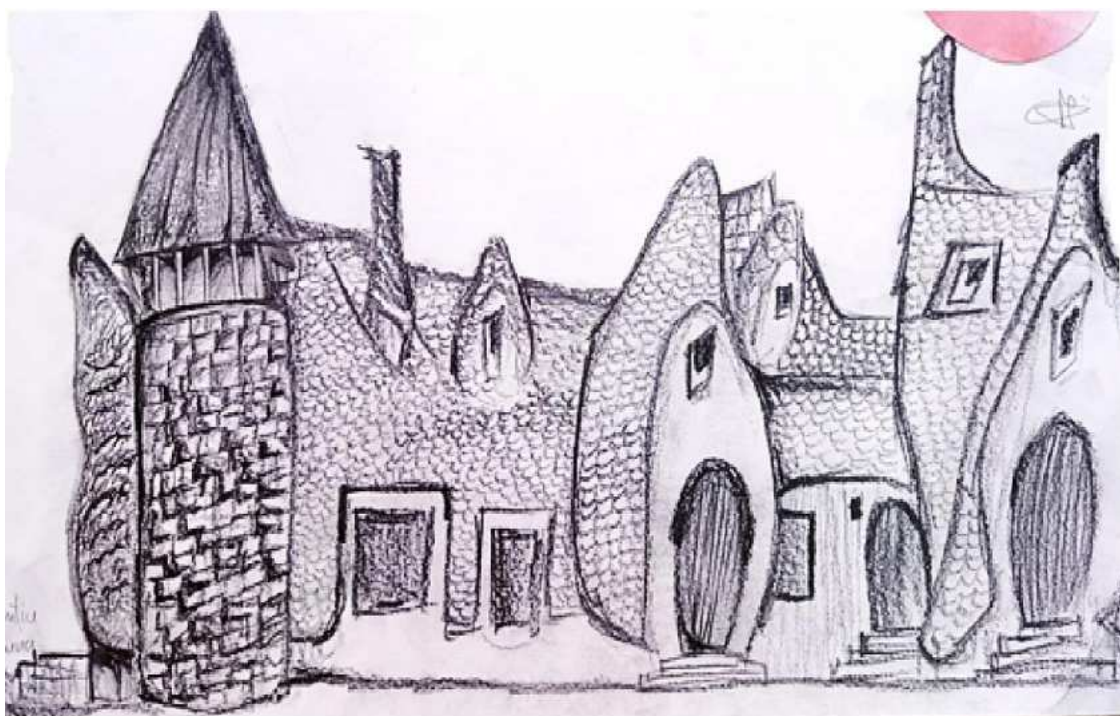
Este una dintre cele mai cunoscute opere ale sculptorului Constantin Brâncuși. Are o înălțime de douăzeci și nouă metri, este compusă din 15 module, iar fiecare modul are 180 de centimetri. A fost inaugurată în octombrie 1938. Inițial, a fost denumită „*Coloana recunoștinței fără sfârșit*”. A fost dedicată soldaților români din Primul Război Mondial, căzuți în luptele de pe malul Jiului.

Teodora Baicu, clasa a VII-A

Castelul de lut de pe Valea Zânelor

La o distanță de 36 km de Sibiu, în Porumbacu de Sus, există un loc magic unde, legenda spune că au locuit creaturi magice precum: zâne, pitici și animale vorbitoare.

Miruna Popențiu,
clasa a VII-A

Explorând lumea magică a filmului

Astra film junior

Festivalul de film pentru copii ASTRA Film Junior, desfășurat la Sibiu între 11-22 octombrie 2023, s-a dovedit a fi, și anul acesta, o experiență educativă și captivantă pentru elevii clasei a VI-a B. Prin proiecția filmelor precum „Valentin are un avatar și visează să devină regizor” și „Moonshot, pionierii rachetelor”, copiii au fost transportați în lumi fantastice, aceste două povești oferindu-le o perspectivă unică asupra visurilor și aspirațiilor personale.

Festivalul ASTRA Film Junior nu este doar despre divertisment; este o oportunitate educațională valoroasă pentru copii. Printre beneficiile evidente se numără dezvoltarea abilităților critice de analiză și interpretare a informațiilor. Filmele prezentate în cadrul acestui festival au furnizat materiale complexe, provocând gândirea critică și stimulând dezvoltarea capacității de evaluare a opțiunilor. Cu siguranță, aceste evenimente culturale sunt esențiale pentru dezvoltarea holistică a copiilor și contribuie la formarea unei generații viitoare cu inițiativă, creativitate și gândire critică.

Dirigintă prof. Bega Alexandra

Eliza Suci, clasa a VI-a B

ASTRA film este un eveniment foarte cunoscut la noi, așteptat de mulți elevi și profesori. Cu ocazia acestui prestigios festival de film, fiecare clasă, de la prichindeii din clasele primare până la cei mai maturi din liceu, toți, ne strângem la multe, multe premiere de filme documentare. Unele pot dura un sfert de oră, prezentându-ne ceva scurt și la obiect, iar altele, dragii mei, sunt atât de lungi încât pot ajunge chiar și la 2 ore. Eu, împreună cu minunata mea clasă de copii poznași, dintr-a VI-a B, am fost la două filme. Să vă povestesc prin ce peripeții am trecut.

Așadar, am început aventura vizionând primul film de pe lista noastră - Valentin are un avatar și visează să devină regizor. Sinceră să fiu, chiar mi-a plăcut și l-am înțeles. În el era vorba despre un băiat care, chiar dacă a avut cancer, a reușit să își îplinească visul de a merge la o școală specializată în cinematografie. Acesta ne-a demonstrat tuturor că, deși în viață întâlnim obstacole, trebuie să le înfruntăm cum putem mai bine dacă vrem să ne îndeplinim obiectivele.

După o scurtă plimbare, am ajuns la „Dome” pentru cea de-a doua proiecție – Moonshot, pionierii rachetelor. Acest film a fost printre cele mai frumoase filme văzute de mine. Chiar dacă nu am înțeles totul din cauza zgomotului din sală, imaginile m-au dat pe spate, la PROPRIU! Atâtea rachete, meteoriți, planete, care parcă veneau peste tine, m-au năucit. A fost magic! Doresc să închei spunând că a fost o experiență de neuitat și... îmi pare rău că s-a terminat.

ASTRA FILM JUNIOR. Experiențe clasa a VI-a A

Dirigintă prof. Ramona Szasz

– O viață mai curată –

Eva și orașul său natal

În acest film este vorba despre o fetiță simpatică de doar nouă ani, care este deranjată de mizeria din parcul din orașul ei, Berlin. Cu ajutorul prietenelor sale reușește să lipească prin parc afișe care să atragă atenția oamenilor asupra gunoaielor aruncate peste tot. Pentru că problema nu s-a rezolvat, fetița decide să își prezinte problema lcelor din consiliul orașului. Oare va reuși să obțină ce își dorește? Vă invităm să vizionați filmul „Eva și orașul său natal” pentru a afla continuarea.

A fost un film educativ care ne-a adus aminte că până și copiii, indiferent de vârstă, pot schimba lumea. Am vrea ca și în viața reală să fie mai mulți oameni implicați în protejarea naturii. Pe viitor, noi ne-am dori să mai vizionăm astfel de filme. Astra Film junior este un proiect foarte interesant.

(Raluca Angelescu și Alexia Neiciu, clasa a VI-a A)

Era Săptămâna Altfel. Activitatea propusă pentru astăzi era o scurtă plimbare prin parc cu clasa noastră.

Plimbându-ne pe aleele șerpuite, printre copaci din care cad lent frunze arămii, nu am putut să nu observăm că la fiecare pas erau gunoaie. Niciun copil nu părea prea deranjat de acest lucru, dar prin ochii noștri, în loc să arate ca un loc relaxant cu un ambient magic, arăta ca o grămadă nesuferită de mizerii. Pe tot parcursul plimbării, pe noi ne-a incomodat această nepăsare față de natură. Așa că am decis să luăm problema în propriile noastre mâini. Aveam să facem niște postere care să atragă atenția asupra acestei catastrofe globale.

Vineri, am pornit spre casa Ralucăi, cu gândul de a schimba întru-un fel sau altul, oricât de puțin mentalitatea oamenilor asupra gunoaielor din parc. Eram în autobuz, așteptând să ajung și am observat faptul că nu doar mizeriile erau problema, ci și traficul care afecta planet noastră. Chiar dacă în marile orașe s-au implementat mai multe moduri de transport în comun, poluarea nu a fost redusă decât foarte puțin. Cu această problemă nu se confruntă doar câteva țări, ci majoritatea planetei.

Când am ajuns la casa Ralucăi, ne-am apucat imediat de realizarea posterelor și, fără ezitare, am adus vorba și despre ce am văzut pe drum. Ea a fost de acord cu mine, dar din păcate, nu este nimic ce putem face în privința acestei mari probleme, dar putem recicla gunoaiile. Am ales câteva culori care îți săreau în ochi la prima vedere și am început să scriem mesaje cu scopul de a-ți ajunge direct la inimă, motivându-te să acționezi împotriva acestei mari probleme.

Sâmbătă, eu și Alexia am pornit spre parc pentru a lipi posterele realizate în ziua anterioară. După ce am terminat treaba, ne-am întâlnit cu mai mulți prieteni și am început să strângem gunoaie de pe jos. Această activitate a devenit un obicei pentru noi, realizându-l în fiecare săptămână.

Noi suntem mândre de ceea ce am realizat, reușind să facem o mică schimbare în parcul din cartierul nostru.

ȚINE MINTE CĂ ORICE MICĂ ACȚIUNE ARE UN ROL ÎNTR-O LUME MAI BUNĂ!

Explorând lumea magică a filmului

Astra film junior

Clasa a V-a B, dirigințe prof. Daniela Bunea

Tsering locuiește pe acoperișul lumii

Împreună cu colegii mei, în cadrul festivalului Astra Film Junior, am mers la Promenada Mall, să vizionăm două filme. Unul dintre ele a fost „Tsering locuiește pe acoperișul lumii”. În film era vorba despre un băiat, Tsering, care locuia la poalele Muntelui Everest și dorea să se urce spre vârfuri. Tatăl său era alpinist, așa că, într-o zi, l-a luat și i-a arătat cum să se cațere pe o stâncă. După multe încercări, a reușit, așa că s-a gândit că într-o zi, va urca și el pe Everest, așa cum s-a urcat și pe stânca aceea.

Mie mi-a plăcut mult acest film pentru că este vorba despre curaj, hotărâre și o voință foarte puternică. Recomand acest film tuturor celor care sunt pasionați de alpinism, de munte și de natură.

Despărțirea de Nouă-și-Jumătate

Al doilea film vizionat a fost *Despărțirea de Nouă-și-Jumătate*. A fost un film sentimental, trist, dar și foarte frumos. Curajul, bucuria, dar și tristețea, caracterizează cel mai bine acest film.

Doi frați primesc cadou un hamster. Pentru că atunci când l-au primit era nouă și jumătate, așa i-au pus numele. Fratele mai mic îi povestea hamsterului orice. Unde era fratele mai mic, era și Nouă-și-Jumătate, dar într-o zi, găsesc hamsterul mort. Atunci, au hotărât să-l îngroape. Fratele mai mare, i-a spus fratelui mai mic că pe timpul nopții, Dumnezeu va veni și va lua hamsterul. Fratele mai mic și-a propus ca dimineață să verifice ce a spus fratele său.

Noaptea, fratele mare a luat hamsterul și l-a aruncat în mare. Când soarele a răsărit, frații au văzut că mormântul era gol. Nimeni nu a știut ce s-a petrecut cu adevărat. Doar fratele

IMPRESII

Tsering a reușit să se urce pe stâncă, după un antrenament lung împreună cu tatăl său. El este foarte fericit și se simte liber. Îi place mult să se cațere pe stânci și își dorește să devină alpinist.

(Ema Hancaș)

Tom merge cu fratele său mai mic, Piet, să îl îngroape pe Nouă-și-Jumătate. Ajung la malul mării și Tom îi dezvăluie fratelui său lucruri neștiute: despre Rai și despre înviere, despre mare și despre cum se formează valurile. Piet crede tot ce îi spune fratele său, pentru că Tom știe să dea un sens tuturor lucrurilor pe care Piet nu le înțelege.

(Dragoș Neagu, clasa a V-a B)

Scenariu de învățare „Europeana”

„Portrete feminine în fotografia lui Carol Popp de Szathmári”

INSTANTANEE

Scenariu de învățare Europeana „Portrete feminine în fotografia lui Carol Popp de Szathmári” este o incursiune în lumea culturală a secolului al XIX-lea, pe urmele sculptorului, pictorului și fotografului Carol Popp de Szathmári.

Am abordat, prin intermediul unor activități nonformale (activități de tip atelier, activități de cercetare-documentare și vizitarea expozițiilor de artă din Sibiu), teme precum: viața culturală și artistică a secolului al XX-lea (cu studiu de caz curentul Baroc pe teritoriul României și în Europa, apariția fotografiei și aparatului foto, drumul parcurs de fotografie în decursul timpului, găsirea resurselor și informațiilor pertinente pentru activitățile de documentare – platforma Europeana (Colecția Culturală Digitală a Europei).

Au participat la proiect elevii clasei a V-a A însoțiți de: diriginte prof. Delia Șerb, prof. arte plastice, Raluca Filip, responsabil CDI, Marinela Rusu.

Partenerii noștri în acest demers au fost: Biblioteca Universității „Lucian Blaga”, Asociația Bibliotecarilor din România, Filiala Sibiu și Asociația Română de Susținere a Centrelor de Documentare și Informare (ARS CDI), reprezentată de prof. Gheorghe Pupeză, care a facilitat accesul la resursele oferite de Muzeul Național Brukenthal și achiziția de materiale necesare atelierelor de lucru.

Responsabil CDI, Marinela Rusu

Activități de cercetare documentară și utilizare autonomă a resurselor, ateliere de lucru, Fișe de lucru inspirate din resursele Europeana ;

Pe urmele lui Carol Popp de Szathmári.
Descoperim societatea și
cultura secolului al XX-lea.

Scenariu de învățare.

„Portrete feminine în fotografia lui Carol Popp de Szathmári”

Despre proiect:

Într-o vineri, la ora de arte, ne-am adunat în sala audio-video din CDI pentru a vorbi despre Carol Popp de Szathmári, primul fotograf de război. Am aflat că el s-a născut în Cluj, mergând după aceea la Sibiu și București pentru a-și continua studiile. La București s-a îndrăgostit, fără succes, de Maria Văcărescu și tot aici și-a început cariera de fotograf.

În timpul războiului din Crimeea, dintre otomani și ruși, el s-a împrietenit cu ambele tabere și a primit permisiunea de a fotografia și de a face publică situația de pe front.

Am aflat, de asemenea, că fotografiile se făceau foarte greu pe vremea aceea. Aparatele de fotografiat erau mult mai mari și doar familiile bogate aveau privilegiul de a-și face o poză.

(Ana Maria Beca)

Sesiune foto.

Atelier fotografic „Emil Moșoiu”, 1950

După ce doamna bibliotecară și profesoara noastră de desen ne-au povestit despre Carol Popp de Szathmári, am făcut o vizită la biblioteca Universității „Lucian Blaga” din Sibiu, pentru a aprofunda cunoștințele acumulate. Acolo, am fost întâmpinați de una dintre bibliotecarele universității, doamna Liliana Oprescu, care ne-a pregătit o prezentare Power Point despre apariția și evoluția fotografiei și a aparatelor de fotografiat. Am văzut cum arăta atelierul fotografic „Emil Moșoiu” din Săliște, apoi am participat la o ședință foto în stil vechi. Am învățat despre „Europeana”, o platformă care conține patrimoniul digital al Europei, despre cum putem găsi informații corecte pentru temele sau referatele pe care le primim la școală.

La scurt timp după această vizită am fost la muzeul Brukenthal alături de doamna dirigintă, doamna bibliotecară și profesoara de desen, doamna Raluca Filip. Am fost impresionați de minunatul și elegantul stil baroc. Am vizitat mai multe încăperi folosite de baronul Brukenthal și galeriile de artă: modernă, contemporană și barocă. Am încheiat vizita la Galeria de Artă Românească pentru a vedea tabloul pictat de Carol Popp de Szathmári.

A fost o vizită spectaculoasă și o ocazie minunată de a învăța lucruri inedite despre artă.

(Alexia Papuc și Beatrice Vrînceanu)

Astăzi am vizitat Biblioteca Universitară din Sibiu, o clădire impresionantă în care se găsește și Facultatea de Medicină. Am fost întâmpinați de o doamnă foarte drăguță care ne-a condus spre o sală cu multe calculatoare și un video proiector. Am văzut o prezentare Power Point despre viața și activitatea pictorului Carol Popp de Szathmári, considerat astăzi primul fotograf de război din România, am văzut cum arăta un atelier de fotografie la începutul secolului al XX-lea și am învățat cum să căutăm informații pe site-ul Europeana.

(Ștefania Fulea)

Ne întoarcem în trecut, în lumea rochiilor cu crinolină și a caleștilor trase de cai

O zi din viața Anei von Brukenthal

Eu sunt Ana-Maria von Brukenthal. Astăzi se întoarce tata de la vânătoare și vom sărbători evenimentul cu o piesă de teatru. Doica, Jena, spune că trebuie să îmi pun rochia cea bună, crem cu fundițe maro, dar eu aș prefera-o pe cea albă. Totuși, nu te poți pune cu Jena. Apoi, Suzanna îmi împletește părul în timp ce Greta se ocupă de mama. După ce se întoarce și se pregătește și tata, ne așezăm în salonul de muzică și urmărim o piesă inspirată de ultima lui călătorie în Africa.

A doua zi vin bunicii, Johan și Helga, în vizită, și tata organizează o serată impresionantă pentru a-i ului cu bogăția palatului nostru. Sunt mulți invitați, doamne aranjate elegant, cu rochii frumos colorate și volănașe superbe și domni manierați îmbrăcați în costume. Greta îmi spusese că ar putea veni și un fotograf, dar eu nu am crezut-o până nu am văzut cu ochii mei. Am pozat pentru portret aproape două ore, dar astăzi tabloul meu se află în galeria de la etaj alături de cele ale familiei.

Viața la palatul Brukenthal este plină de surprize!

(Ana Maria Beca)

Galeria de portrete
Salonul de muzică, Palatul Brukenthal

Parfum, povești și dans de epocă

Este o dimineață călduroasă de primăvară, iar eu aștept nerăbdătoare poșta.

Sunt o scriitoare foarte cunoscută din țara mea și tocmai am lansat o carte despre obiceiurile oamenilor din epocă. E o temă greu de povestit. A venit poșta și am deschis plicul primit. Era o invitație de la prietenii mei scriitori. Închiriaseră un castel vechi și îl decoraseră special pentru premiera cărții mele. Au invitat scriitori din toată lumea care auziseră de cartea mea. Nu am mai stat pe gânduri și m-am pregătit cu mare atenție pentru eveniment.

Când am ajuns, sala era decorată cu lux și eleganță, cu candelabre strălucitoare și draperii bogate. Oamenii erau îmbrăcați în costume inspirate de vremea anilor '20. Doamnele purtau rochii lungi cu mâneci bufante și dantelă strălucitoare, iar bărbații erau îmbrăcați în sacouri cu talie înaltă, costume elegante și pălării fedora. Atmosfera era plină de eleganță, cu muzică lină, de vals, pe fundal, iar oamenii dansau. La finalul prezentării am organizat „Valsul Deschis”, unde toți invitații s-au alăturat dansului din Sala de Bal. Un obicei cunoscut era ca bărbații să ofere flori sau mănuși doamnelor în semn de politețe și respect așa că, fiecare doamnă a primit un mic suvenir. Am încheiat seara vizitând biblioteca și colecțiile de artă decorativă ale baronului Brukenthal.

A fost o experiență minunată pe care nu voi uita să o povestesc altora.

(Iris Maria Vlad)

Galeria de Artă Românească
Pictură - Carol Popp de Szathmári

*Premii și mențiuni la Olimpiadele
Naționale pentru elevii de gimnaziu.
Olimpiada de Matematică*

*Mențiune și Medalie de Argint -
Carla Lăzăroaie, clasa a VII-a A
Coordonator: prof. Steliana Mărginean*

Olimpiada Națională de Matematică, ediția numărul 73, a avut loc la Slobozia, cel mai mare oraș din Câmpia Bărăganului, dar totuși un oraș micuț de provincie.

Competiția a debutat cu festivitatea de deschidere în Sala de Festivități a orașului, aflată în imediata apropiere a locului unde erau cazați participanții. Oameni valoroși m-au impresionat atât prin prestața lor, cât și prin discursurile lor calde și încurajatoare, având în vedere că emoțiile ne copleșeau pe fiecare dintre noi. În seara de dinaintea examenului, somnul s-a lăsat așteptat, inima îmi bătea cu putere, iar totul în mintea mea părea un șir nesfârșit de ecuații cu mai multe necunoscute.

Ziua mult așteptată și-a făcut apariția, iar emoțiile au fost mai mari ca niciodată, vremea de afară fiind parcă în același ton, ploaia și vântul îngrămădindu-ne grăbiți spre ușa liceului gazdă. Au sosit și subiectele, iar următoarele cinci minute au fost copleșitoare, emoțiile inunându-mi rațiunea. Încet, liniștea s-a așternut printre gândurile mele, iar ideile au început să-și facă loc nestingherite.

După proba scrisă ne-am întors la hotel împreună cu domnul profesor însoțitor, Cocariu Liviu, care ne-a ajutat să trecem în revistă subiectele și baremele. Am discutat, bineînțeles, și cu doamna profesoară Steliana Mărginean, dânsa fiind cea care m-a ghidat cu căldură și profesionalism pe drumul acesta, în anii de când sunt elevă a Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu. În acea după-amiază, am fost alături de ceilalți participanți, la prezentarea subiectelor și a rezolvărilor. Elevii și-au prezentat propriile lor rezolvări în fața profesorilor care au conceput problemele date la olimpiadă.

Am prezentat și eu rezolvarea primei probleme, a mea fiind diferită de varianta din barem, dar care, în final, s-a dovedit a fi corectă și punctată cu maximum de puncte. Problema de geometrie selectată anul acesta pentru olimpiadă, a fost a domnului profesor Adrian Bud, care ne-a împărtășit, în urma corectării lucrărilor, că deținea două rezolvări ale problemei, iar elevii au mai găsit alte două rezolvări ingenioase.

În ziua următoare, am vizitat Muzeul Național al Agriculturii, un obiectiv turistic unde am putut afla multe lucruri despre istoria agriculturii și despre arheologia industriei agricole. În incinta muzeului am vizitat Biserica de lemn „Sfântul Nicolae”, hambare străvechi, o moară din 1939 și multe altele. Tot în aceeași zi, am făcut o plimbare la Amara, o stațiune din apropiere, apoi am văzut o copie a Turnului Eiffel, bineînțeles într-o variantă mai mică.

În ziua afișării rezultatelor, un concert neașteptat ne-a bucurat pe toți. Smiley ne-a încântat cu piesele lui, apoi a participat la cina festivă, unde a făcut fotografii cu toți elevii din țară.

Festivitatea de premiere din ultima zi a concursului a fost din nou plină de emoții și bucurii, am primit mențiune din partea Ministerului Educației și Medalie de Argint din partea SSMR.

A fost o experiență pe care îmi doresc să o retrăiesc cu siguranță!

Olimpiada de Tehnologie

Mihai Lazăr, clasa a VI-a B

Coordonator: prof. Marioara Vonica

JURNAL DE OLIMPIADĂ

Ziua I

Suntem în luna aprilie a anului școlar 2022-2023. Am fost acceptat în lotul care urma să reprezinte județul Sibiu la Olimpiada Națională de Educație Tehnologică și Aplicații Practice. Am plecat mai repede cu două zile împreună cu părinții mei la Piatra-Neamț, locul în care urma să se desfășoare olimpiada. Oamenii de la pensiunea unde ne-am cazat ne-au primit cu căldură, iar camerele erau foarte frumoase.

Ne-am pregătit pentru a doua zi. Aproape toată lumea se aștepta să nu avem emoții, pentru că aveau încredere în noi, însă, aveam niște emoții... nespuse de mari. Doar doamna profesoară știa cu adevărat ce simțeam.

Ziua II

Dis de dimineață ne-am trezit, am mâncat și am pornit spre școala unde urma să se țină examenul. Ne-am făcut curaj, am intrat în sala de clasă și am dat tot ce am putut.

La finalul examenului ne-am relaxat, iar seara am primit rezultatele. Ne-am încadrat cu toții între primele patru punctaje. Colega noastră de la clasa a VIII-a, Alexandra, a obținut cel mai mare punctaj la categoria ei de vârstă. Eu am obținut 98 de puncte.

Ziua III

Astăzi am mers cu toții în excursie. Am vizitat orașul și zona aceasta frumoasă din țara noastră. Seara am participat la o petrecere cu dans și ne-am răsfățat cu o felie generoasă de tort. Am mers la culcare destul de repede pentru că a doua zi urma proba practică.

Ziua IV

Astăzi am participat la ultima probă din cadrul olimpiadei. Din păcate, nu ne-am înscris în primele locuri. La final, după ce s-au anunțat mediile, am ieșit pe locul opt.

Ziua V

Am trăit o experiență frumoasă, dar astăzi este ultima zi și am pornit spre casă. A fost un drum lung, dar ne-am bucurat de peisajele frumoase. Am ajuns seara la Sibiu, obosiți, dar cu amintiri frumoase.

La Mănăstirea Piatra Neamț, împreună cu doamna profesoară Marioara Vonica și colegii mei: Alexandra Ganea, Mihai Matei și Alessia Croitoru

Școala gazdă - Colegiul Național „Calistrat Hogaș”

Statuia lui Ștefan cel Mare, Domnul Moldovei

Experiențe, sentimente și impresii

Mihai Matei, clasa a VII-a B

**Coordonator: prof. Marioara
Vonica**

Olimpiada de Tehnologie

Am ales să particip la Olimpiada de tehnologie de anul trecut pentru activitățile sale care se reflectă în viața de zi cu zi. Pregătirea pentru olimpiadă a fost o experiență în sine pentru că am descoperit cum realizează arhitecții moderni planurile clădirilor și cum funcționează porturile maritime.

Drumul până la Piatra-Neamț a fost unul plăcut pentru că am reușit să ne cunoaștem mai bine, am jucat jocuri și am împărtășit povești. Cazarea mi-a depășit așteptările: am fost cazați la o pensiune frumoasă situată la marginea orașului care ne-a oferit toate facilitățile precum și o mâncare gustoasă.

Activitățile de la olimpiadă au fost minunate, am participat la mai multe premieri și cine festive, am vizitat rezervația de zimbrii. Activitatea mea preferată a fost vizitarea unei fabrici de sucuri. Specialiștii foarte amabili ne-au făcut un tur complet al fabricii și am aflat o mulțime de lucruri noi, spre exemplu despre producerea sticlelor.

Am știut din prima zi că olimpiada nu va fi ușoară, așa că ne-am pregătit temeinic. Etapa scrisă ne-a dat ocazia să exersăm atât abilitățile practice - am realizat planul unei clădiri -, cât și ocazia de a vedea ce informații am acumulat.

Etapa practică a venit cu o surpriză mare: a trebuit să construim o machetă a unei case cu ajutorul materialelor plastice și hârtiei. Proba mi s-a părut provocatoare și interesantă, dar nu eram chiar pregătit pentru o probă mai degrabă asemănătoare cu una de arte plastice.

Experiența în sine a fost una plăcută și m-a ajutat să îmi gestionez mai bine emoțiile.

Olimpiada de Fizică

Andrei Ispășoiu, clasa a VII-a B

Coordonator: prof. Iuliana Pop

Olimpiada Națională de Fizică a fost cu certitudine o experiență unică. În 2023, olimpiada s-a desfășurat la Oradea. Eu nu am fost cazat cu restul copiilor, dar, din câte am auzit, hotelul la care au stat participanții a fost unul de excepție.

Festivitatea de început a avut loc la Teatrul Regina Maria, unde am fost informați despre websiteurile olimpiadei, despre modul în care se vor desfășura probele și despre locațiile în care urmau să se afișeze rezultatele.

Prima probă, cea practică, a avut loc în data de 7 aprilie. Subiectele probei practice au fost foarte grele, majoritatea copiilor obținând sub jumătate din punctaj. A doua probă, cea scrisă, a fost relativ ușoară pentru mine, dar au fost și colegi care au considerat că a fost mai dificilă chiar decât proba practică.

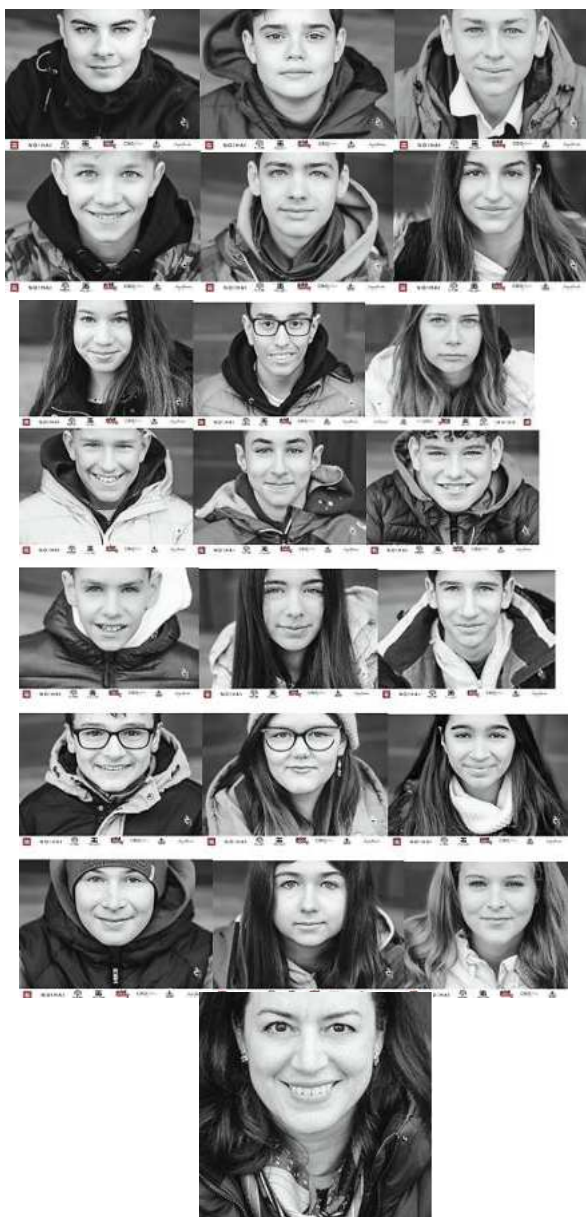
Între a doua probă și data afișării rezultatelor am avut o fereastră de o zi, o zi de relaxare și voie bună pe care am petrecut-o la Aquapark-ul Nymphaea. A fost activitatea mea preferată din această excursie, deoarece m-am distrat și mi-am făcut câțiva prieteni din Oradea.

Festivitatea de încheiere a avut loc în același teatru, Teatrul Regina Maria. Am fost foarte bucuros să aflu că am luat medalie de bronz!

Pentru mine, Olimpiada Națională de Fizică a fost o experiență frumoasă care m-a ajutat să-mi dezvolt cunoștințele. A fost un bun exercițiu de exersare a gestionării timpului și emoțiilor dar, în același timp, un mod excelent de a cunoaște orașul și de a lega noi prietenii.

Lumea prin obiectivul aparaturii foto. Interviu

La 1 noiembrie 2023, a debutat cea de-a șaptea ediție a proiectului „1000 de portrete” inițiat de artistul sibian Rareș Helici. Este un proiect la care sibienii, mici și mari, participă cu bucurie în fiecare an. Este momentul de întâlnire, de socializare, de descoperire personală, este momentul în care lumina din noi este immortalizată de obiectivul aparatului foto.

Colectivul clasei a-VII-a B, dirigită prof. Anamaria Coroian.

Album, noiembrie 2023

Un alt an, o altă realitate se adaugă amintirilor noastre.

Rareș Helici

Sursă imagine:

Claudia Buidan - „1000 PORTRAITS” – Lumea în alb și negru prin ochii fotografului Rareș Helici -
<https://www.profilcultural.ro/index.php/site/articol/1000-portraits-lumea-in-alb-i-negru-prin-ochii-fotografului-rare-helici>

Reporter: Nistor Amelia-Andreea, clasa a-VII-a B

Reporter: Bună ziua, mă numesc Amelia-Andreea Nistor și sunt elevă în clasa a VII-a B, la CNGL Sibiu. V-am urmărit proiectul derulat de-a lungul a șapte ani și știu cum lucrați. De asemenea, am remarcat că realizați pozele alb-negru. Nu am înțeles niciodată care este motivul pentru care le faceți alb-negru și nu color.

R.E.: Păi, în primul rând sunt mare fan de fotografii alb-negru indiferent dacă sunt de stradă, concert sau portret, iar portrete color găsim peste tot, nu? Voi nu cred că vă faceți selfie-uri alb negru, le faceți color. Și atunci în alb negru putem vedea și altceva decât suntem noi obișnuiți să vedem în mod normal pe telefon, pe aparat și așa mai departe.

Reporter: Credeți că pozele alb-negru surprind mai bine trăsăturile fiecăruia și că pot să arate o imagine „mai reală” a persoanei decât cele color?

R.E.: Fiecare poză are frumusețea ei, indiferent dacă este color sau alb-negru, dar dacă vorbim strict de acest proiect, dacă ai văzut, eu tai și fruntea, deci e un fel de close-up, nu este un portret boost, este doar fața în care se văd trăsăturile fiecăruia om, fie că este copil, tânăr sau adult, iar fiecare se poate vedea cumva și prin ochii mei mai altfel decât este obișnuit.

Reporter: Vă mulțumesc. Așteptăm cu nerăbdare următoarea întâlnire.

Olimpicii noștri

Performanța înseamnă muncă

Olimpiada de Matematică, etapa națională: mențiune și medalie de argint pentru Carla Lăzăroaie, din clasa a VII-a A, participare pentru Emilia Neacșu, clasa a VI-a B.

Tudor Giurca, clasa a VII-a A: participant la etapele naționale ale Olimpiadei de Lingvistică și OLAV

Olimpiada de Limba și Literatura Română, etapa națională: mențiune pentru Mădălina Țimonea, din clasa a VII-a A.

Primăria Sibiu i-a recompensat pe cei mai buni elevi din Sibiu, într-un cadru festiv, în 18 decembrie 2023. Iată-i pe câțiva „gimnaziști” lăzăriști premiați de primarul Sibiului, doamna Astrid Fodor: Tudor Giurca, Carla Lăzăroaie, Mădălina Țimonea, Sara Frățilă și Eliza Suciu.

*Eliza Suci, Ema Măgirescu, Clara Adam –
clasa a VI-a B
Premiul al II-lea – „CDIdei în cărți”, 2023
(faza națională)*

*Diana Stoica, Francesca Lorinczi și Cristian
Băilă – clasa a VIII-a A
Premiul I – „CDIdei în cărți”, 2023 (faza
națională)*

*Festivalul Internațional de Creație „Ana
Blandiana”: Premiul I pentru Cristian Băilă
(clasa a VIII-a A), Premiul al III-lea pentru
Francesca Lorinczi (clasa a VIII-a A), Mențiune
pentru Maia Loloiu (clasa a X-a E) și Sara
Frățilă (clasa a VIII-a B).*

*Videoreportaj cu elevii premiați la etapele naționale –
Ora de Sibiu.*

*[VIDEO](#) Noua generație de olimpici ai Sibiului – Gașca
de la „Lazăr” a făcut furori la Olimpiada de limba
română (oradesibiu.ro)*

Olimpicii noștri Performanțe la nivel județean

Olimpiada Culturală și Spiritualitate Românească – premierea elevilor care au obținut distincții la etapa județeană a fost realizată de ÎPS Laurențiu, Mitropolitul Ardealului. Au fost premiați elevii: Rusu Timea (clasa a VII-a B), Cantor David (clasa a VII-a B), Giurca Tudor (clasa a VI-a A), Sasu Anastasia (clasa a V-a A), Fabian Bratu (clasa a IX-a F), Maia Loloiu (clasa a IX-a E).

Premii și mențiuni la Concursul Interjudețean „Goga Junior” (română și matematică pentru clasele V-VI, prof. coord. Delia Șerb, Steliana Mărginean, Anamaria Coroian și Maria-Daniela Lorinczi): Tănăsescu Vlad, Țimonea Mădălina, Suci Eliza, Boieșan Andra, Emilia Neacșu, Raisa Niculescu, David Jones, Alexandra Bărbuș, Matei Dull, Ștefan Ciobanu, Dan Loghin și Mihai Matei.

Premiați la etapele județene ale Olimpiadelor de specialitate (română, matematică, fizică, lingvistică, geografie): Sara Frățilă, Emilia Neacșu, Ana Greavu, Mihai Lazăr, Eliza Suci, Larisa Radu).

Olimpicii noștri

Performanțe la nivel județean

Laureați la concursuri literar-artistice. În dreapta, elevele premiate la Concursul regional de fotografie din Alexandria: Iulia Trîmbițaș, Natalia Daina, Daria Butnaru (toate trei din clasa a V-a B) și Francesca-Anamaria Lorinczi (din clasa a VII-a A).

Premierea elevilor noștri la Centrul de Excelență Sibiu, 14 iunie 2023

Miercuri, 14 iunie 2023, ora 16. Biblioteca Județeană ASTRA, Sala festivă, se transformă într-un templu al bucuriei. Peste 400 de elevi din elita județului Sibiu sunt prezenți la Gala organizată de CJEx Sibiu, director prof. Mihaela Seuşan. Alături de domnia sa, îi regăsim pe scriitorul Radu Vancu, conferențiar universitar la ULBS, Facultatea de Litere, prof. Nicolae Suciuc, inspector de matematică al ISJ Sibiu, prof. Constantin Dincă, inspector de geografie al ISJ Sibiu.

PUBLIC SPEAKING - County Heat

To speak, or not to speak.

This is the question.

To speak, of course.

Coordonator proiect: prof. Marinela Onițiu

The county heat of the Public Speaking competition united students and teachers from the whole county of Sibiu with a common purpose: to spend a part of their afternoon giving, listening to, assessing and learning from speeches on the famous quote by Shakespeare *There is nothing either good or bad but thinking makes it so.*

It was a challenge to speak in front of such an eclectic audience brought together by the same love for public speaking. First-rate and powerful speakers proved their skills, presenting ideas, adding supporting arguments and examples, trying to convince the others that they were the best there while showing confidence, good posture, gestures, pitch and extensive knowledge when giving their speeches and answering questions. It was all part of the unseen but prolific side of the competition.

For the 12-15 age group students it was the last heat in the competition this school year. Their journey will start all over again next year with a new topic, with new challenges. For the 16-20 year-olds, the show will go on in about a month with the Regional heat. Although not easy, some of our students proved they were brilliant speakers and went home with a certificate for the prize they won. Here are our winners and some of their speeches for us to get inspiration from for the next few years.

12-15 age group:

- ✓ **Giurca Tudor-Ioan**, 1st Prize (7th grade, *In search of ultimate truth*);
- ✓ **Ilisei Daria Ioana**, 2nd Prize (9th grade, *Colourful minds*);
- ✓ **Țimonea Mădălina Elena**, 2nd Prize (7th grade, *The power of your mind*);
- ✓ **Stănescu Joy**, 3rd Prize (7th grade, *Opinion*).

16-20 age group: **Greco Daria**, 1st Prize (12th grade, *Stop thinking and just do*).

In search of ultimate truth

Good afternoon, ladies and gentlemen. My name is Tudor Giurca, and I'm here today in order to address the problems of morality and perspective in our society.

Our whole world is built around disagreements. People have different opinions that they need to express, in order to help others understand their point of view.

However, all these conflicting ideas can become utterly baffling, when considering that over eight billion people currently possess a set of their own, personal beliefs. This wild array of convictions has led many to wonder whether, among all these opinions, there exists an ultimate truth, to which we ought to abide.

Over the course of millenia, philosophers, physicists and theologians attempted to answer this question, yet, in the end, quite ironically, they all ended up with different results. That being said, curiously enough, almost all these theories imply that pure truth is something we cannot influence, that it is out of human reach.

This idea, however, emits a feeling of disillusionment. 'How can we, the most advanced species on planet earth, be so powerless over something that can so drastically affect our everyday life?', for the human replacement of ultimate truth, morality, wields power over life and death.

Of course, some people have found answers to this question, but none of them truly feel appropriate to me. In my opinion, truth should not be determined by an angry god, or by the movement of some particles. Rather, it should be the man himself who shapes the truth.

Thankfully, William Shakespeare, one of the greatest philosophers and playwrights to ever walk this earth, had a similar idea. Through his character, Hamlet, he says: 'There is nothing either good or bad, but thinking makes it so.'

I find it a spectacular quote because it breaks up the idea of morality, so that it does not represent a set of untouchable values, but rather, all of our points of view, applied to the way we see our own world.

Good and bad are nonexistent. They are merely concepts that reflect our perspective, and that help us make sense of the world we live in.

In the end, we should not search for universal truth. Instead, we ought to find our personal truth, in order to establish what feels right and what feels wrong to us. It is still our duty to listen to the opinions of others, for our perception of morality is fluid and it can be influenced. However, we have got to remember that, in this world, different points of view allow for things to be neither good, nor bad, but both, at the same time. Thank you.

Tudor-Ioan Giurca, VII A
Coordinated by Elena Arina Ormenișan

The power of your mind

What if I told you that there exists a single human power that has completely changed the way I think about solving problems and that you, instinctively, know about this power and, in fact, you are using it right here, right now, without even thinking about it?

Ladies and gentlemen, this power I am talking about is the power of our mind, which has an incredible ability to perceive the world around us. So, let me invite you to come on a journey with me into the wonderful world of our minds. Here is a little mental exercise that I want you to do: think about a difficult moment from your past, that made you feel uneasy and which now, after you gained a lot more experience, you see as something to learn from, not to regret. We cannot change that moment, we cannot turn back time, but we can change our opinion, right? As someone once said, life is all about perception. Positive versus negative. Whichever you choose will affect and more than likely reflect the outcome. Because nothing is either good or bad, only thinking makes it so... These words might seem a bit complex for some but allow me to simplify. The way we think about things has a tremendous influence on whether we view something as good or bad. Perception moulds reality and the power of our thoughts can transform the world around us.

When we say there is nothing either good or bad, we are actually referring to the raw essence of everything around us- whether it is a piece of candy or a math test, a game won or a game lost. In their pure state, these things are neither good nor bad. They are just what they are. But here comes the second part: thinking makes it so. This is where the magic happens, where our thoughts transform these neutral things into something meaningful. If you taste a piece of candy and decide you love its sweetness, then in your mind this candy becomes good. However, your friend might find the same candy too sweet, hence to them it's bad. Similarly, a math test can be a chance to demonstrate your knowledge, if you are prepared, but if you aren't, it can feel like a dreadful experience. So, what does all of this mean for us? It means that everything in our day-to-day life, every event, person, situation we encounter can be seen in a positive or negative way. It is ultimately our choice how we interpret these things. Now, recognizing the power of our thoughts is only step one. Step two is taking control of these thoughts. You have the power to change the way you perceive the world. When faced with a challenge, like I am now, you can view it as an obstacle, or as an opportunity to grow, learn and excel. Remember, everything we see is a perspective, not a truth.

In conclusion, I urge you, my dear friends, to cherish this power of perception, embrace the power of positive thinking and no mountain will seem too high, no task too challenging and no dream too big. After all, there is nothing either good or bad, but thinking makes it so. Let's make sure our thoughts define our world for the better. Thank you.

Mădălina Elena Țimonea, VIIA
Coordinated by Elena Arina Ormenișan

PUBLIC SPEAKING - County Heat

Opinion

You know how we all see things differently, right? It's like when you're fourteen and one girl's happiness is another girl's sadness, so, like Shakespeare said: "There is nothing either good or bad but thinking makes it so". It's not the thing on its own being good or bad, but how we perceive it.

When I first heard the quote, I didn't pay much attention to it, but for some unknown reason, my mind remembered it. Strong or weak, silent or vocal, we all have our own opinions; this is what makes us unique because everyone thinks differently and some people don't even speak their mind, being afraid that they will be judged for having a different view. We could argue all day about whose opinion is better or who is worse but we will never get to the end of that argument because we could never all think the same. Imagine that some of us perceive a rainy day gloomy and others cozy. There are those little details that pop in our minds that may make it twist or turn depending on the person and on the person's judgement.

Why would something be only good or bad? What if you had a specific reason to do something bad? What if someone else thinks that your good deed was selfish or that you did it only to show off? The more you think about it the more your head makes up new scenarios and new thoughts come into your head all at once. What if the quiet or "bad" kid has a whole different story? If we dare to look beyond our perception, a whole new world that was invisible to us appears. It's like wearing different glasses to see the world through other's eyes.

Those glasses will allow you to feel and see what the other one is experiencing so instead of sticking labels why don't we always try to take off our own glasses and see the world through a wider perspective?

You may forget what you've wanted in the first place or get influenced by what others have said. Be open and respectful to what others think but also be prepared to stand up and fiercely defend what you believe in. Try being yourself and not the idea someone has of you. It is good to have your own opinions, but don't forget that nothing is always good or always bad only if you think so.

Thank you.

Joy Stănescu, VII B

Coordinated by Elena Arina Ormenișan

Pagina umoristică

Muncind din greu, greu cu munca

Am citit cartea „Munca și alte ocupații care te pot ucide” și putem să spunem că a fost minunată. Cartea cuprinde o serie variată de glume și citate despre job-uri și bani. Cel mai mult ne-a plăcut faptul că aceste glume și citate sunt reale și credem că mulți oameni se pot regăsi în paginile ei.

Recomandăm cu drag această carte care ne-a plăcut foarte mult.

(Alexia Neiciu și Alexandra Bărbuș, clasa a VI-a A)

Vă prezentăm câteva glume din carea scrisă de Bruce Lansky:

Se numesc bani gheață pentru că nu stau suficient de mult în buzunarul tău, încât să se încălzească. (Jeff Rovin)

Sunt încântat să spun că acest candidant este un fost coleg de al meu. (Robert Thornton)

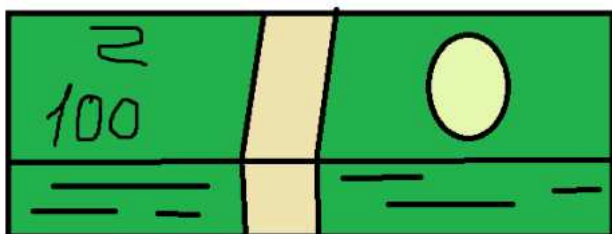
Dacă nu reușești din prima, încearcă, încearcă din nou. Apoi abandonează. Nu are nici un sens să te protestezi din cauza asta. (W.C. Fields)

A greși este omenește, dar e împotriva politicii firmei. (Anonim)

Îmi place munca; mă fascinează. Aș putea sta să o admir ore în șir. (Jerome K. Jerome)

Cel care poate zâmbi când lucrurile merg prost, s-a gândit deja la cineva pe care să dea vina. (Arthur Bloch)

Am remarcat că persoanele care întârzie la muncă sunt mult mai joviale decât persoanele care le așteaptă. (E.V. Lucas)

Bibliografie: Lansky, Bruce - Munca și alte ocupații care te pot ucide. Cele mai amuzante citate și caricaturi despre cum să câștigi un ban cinstit.

București, RAO International Publishing, 2004

O poveste scurtă care sperăm să vă placă:

Era o dimineață stresantă. Venea șefa de birou să vadă cât am avansat cu inventarul. Normal, toată lumea era agitată. Am mers repede să-i iau o cafea de la bufet și, chiar când eram în lift, Dănuț s-a băgat în mine și cafeaua a ajuns pe cămașa lui. Nu mai aveam timp să mă întorc... Șefa tocmai intra în birou.

Toată lumea panicată, Dănuț cu cămașa albă pătată, iar eu fără cafeaua șefei. Nu știam ce să fac.

Șefa mă cheamă în birou ca să iau niște documente și mă întreabă de cafea. I-o dau pe a mea. O gustă. Mă întreabă dacă pe a ei am vărsat-o. Eu răspund sincer că da. Îmi spune „Mmm, chiar m-ai nimerit. Cafea, cu lapte, de soia, cu extra frișcă, fără gheață și cu sirop de alune... Este cafeaua ta, nu? Doar nu îți iei, în fiecare dimineață, aceeași cafea ca a mea?”.

Eu dau din cap că da și ies rușinat din birou.

„Muncind din greu, greu cu munca”

Pentru job-urile care plătesc chiria

BIBLIA REPOVESTITĂ DE COPII

Coordonator: prof. Anca Munteanu

Cei trei magi de la Apus

Cerul nopții era prăfuit de stele. Sacul de dormit era umed pe pajiștea care era singură cu bolta întunecată, dar lumina se întrezărea de peste tot... Ceața sură îi mângâia creștetul și-i ciupea urechile. Scoase iconița din buzunarul de la piept și o aduse cu evlavie în fața urechiilor. Strânse sacul și îl îndesă în ghiozdan, după care se ridică încet, cu picăturile proaspete de rouă ascunzându-i-se printre gene. Își așeză ghiozdanul ușor ca o pereche de aripi pe umeri, după care inspiră adânc. Aerul înghețat îi mângâia plămâni și îi întărea gândurile. Porni încet pe pajiștea acoperită de brumă, schiopătând și respirând ușor la fiecare pas.

Pașii lui lăsau urme albastre pe pajiștea rece. Își împreună mâinile și se uită în sus, la cerul luminos. O cascadă ca de Auroră Boreală îi mângâia creștetul umed. Văzu un alt sac de dormit mai jos, lângă râu. Un soldat stătea lângă el în picioare, cu mâinile pe corp, uitându-se țintă la râu involburat. Se aproprie încet de silueta lui, dezmiardând vorba răcoroasă cu tălpile lui fine.

- Cine ești tu? îl întrebă pe soldatul îngândurat, ajungând lângă el și punându-i mâna pe umăr.

- Un om în uniformă, după cum vezi, răspunse acesta. Dar, în lipsa războaielor, ce nevoie mai e de astfel de oameni?

- Războiul îți dă o uniformă, dar te deformează, cugetă el, luând mâna de pe umărul soldatului. Pacea îți ia uniforma, dar îți dă în schimb o formă, una numai a ta.

- Așa o fi..., răspunse soldatul visător, punând mâna la buzunarul de pe piept, unde se odihnea vechea lui cârtică de rugăciuni. Aurul copertilor sale străjuia bogăția cuvintelor dintre ele...

- Vrei să vezi o minune? Îl întrebă pe soldat, care tăcea și privea drept înainte, țeapăn. Cine doarme în sacul tău? se interesă el, arătând ușor cu capul spre pământul de lângă picioarele solide ale soldatului.

- Fratele meu, răspunse încet soldatul. Are un picior beteag și nu poate lucra. Îl duc cu mine peste tot... A adormit aseară cu Biblia pe piept, după ce a citit din ea... L-am lăsat să doarmă așa, nu l-am mai deranjat.

- Nu ești obosit? veni următoarea întrebare.

- Nu, scutură din cap soldatul. Războiul m-a făcut să mă obișnuiesc cu greu. În plus, nu mă pot plânge – nopțile sunt foarte frumoase în perioada asta...

- Așa e, aprobă din cap.

O tăcere de cerneală se așternu asupra lor, colorându-le privirile. Soarele își începea ascensiunea pe cer, luând cu asalt culorile nopții ca un cățărător în flăcări.

- Aș vrea să plec într-o călătorie, îi mărturisi el, să mă formez prin frumusețea vieții... Ați vrea să mă însoțiți?

- Mai sunt multe de înfrumusețat pe-aici..., oftă soldatul. Dar frumusețea pură a inimii sincere rămâne mereu acolo.

- Cu Dumnezeu, înainte!..., murmură beteagul somnoros, mijind ochii.

Și cei trei porniră pe cărarea nebătătorită a ființei, printre luminile colorate ce scăpărau pe boltă și inundau pajiștea, el și soldatul cu sacii în spate, ținându-l pe olog între ei, spre a răspândi în lume iubirea, fericirea și bunătatea, aurul, smirna și tămâia sufletului...

...Cei trei ajung, călăuziți de o stea, la sălașul Pruncului Iisus, unde îi oferă aurul, smirna și tămâia, simțind că El este atât Împărat, cât și Preot și Învățător, amintindu-le tuturor cât de importante sunt smerenia, iubirea și iertarea la Nașterea Domnului.

Text: **Băilă Cristian-Andrei**, clasa a VIII-a A
Grafică: **Ruja Petra**, clasa a VII-a B

Vindecarea orbului din Ierihon

Era o zi ca oricare alta în cetatea Ierihon. Oamenii își vedeau de treburile și ocupațiile lor, totul părea monoton și nimic ieșit din comun.

La marginea cetății stătea un orb. Acesta era orb de mulți ani, nu-și mai amintea de cât timp. Nu știm dacă bărbatul este orb din naștere sau a orbit pe parcursul vieții sale, dar cert este că tot ceea ce își dorea acesta era să vadă.

În Ierihon s-a dus vestea că va veni în cetate Iisus din Nazaret, despre care oamenii spuneau că este Fiul lui Dumnezeu. Vestea a ajuns și la urechile orbului, iar el aștepta din clipă-n clipă să apară Iisus Nazarineanul, fiindcă dorea să-L cunoască.

Dintr-odată orbul aude gălăgie. Prin fața lui trecea o mulțime de oameni, iar unui om din mulțime i s-a făcut milă de bărbatul de la marginea drumului și i-a spus că atunci trecea pe acolo Învățătorul Iisus Hristos, care avea să intre în cetatea Ierihon. Auzind cele spuse, orbul strigă către Iisus, numindu-l Fiul lui David și rugându-l să aibă milă de el. Oamenii din mulțime l-au certat, zicându-i să tacă, dar bărbatul striga și mai tare.

Atunci, la urechile Mântuitorului a ajuns vocea orbului. Acesta s-a oprit din mers, apoi a rugat pe bărbatul din jurul său să îl aducă la el. Orbul a fost apropiat de Iisus și întrebat ce dorește. Acesta a șoptit, pentru a fi auzit doar de Fiul Domnului, că nădăjduiește că va putea vedea din nou. În acel moment, Iisus i-a spus că va vedea, căci credința bărbatului avea să îl vindece.

Îndată, orbul a putut să vadă. Nu vă pot descrie ce a simțit acesta când a văzut, în sfârșit, lumea cu proprii ochi, însă imaginea Mântuitorului i-a înmuiat expresia, aprinzându-i flacăra smereniei în ochi. I-a cuprins, cu reticență, chipul între mâinile sale, mângâindu-l obrazii. Iisus i-a luat mâinile într-ale Sale, l-a privit în ochi și s-a ridicat. Bărbatul l-a urmat pe Iisus Nazarineanul și a început să-L laude și să îl slăvească. Bărbatul din Ierihon care a fost odată orb urma să devină unul dintre primii misionari mărturisitori.

Din această întâmplare putem trage concluzia că Iisus nu dăruiește omului daruri materiale exterioare, ci daruri care îi schimbă cursul vieții, îl ridică pe om din starea disperată la una liniștită, binecuvântată. Mântuitorul Iisus Hristos are milă de omul bolnav și îi răspunde la rugăciuni, știind că acesta va urma drumul binevestirii iubirii milostive a lui Dumnezeu față de oamenii.

Text: **Băra Andreea**, clasa a VIII-a A
Grafică: **Ionescu Maria**, clasa a VII-a A

Eliberarea evreilor din robia egipteană

Bună! Eu sunt Spot. Sunt o cintează australiană zebrată. Locuiesc într-o colivie lată, cu gratii înguste, cu Suzy, o altă pasăre din specia mea. Din câte îmi dau seama, pe fata care are grijă de noi o cheamă Sofia. Cu toate că nu-mi prea plac oamenii, cu Sofi m-am obișnuit și sunt destul de fericit. Camera în care ne aflăm este înșorită, în colivie avem jucării și mâncarea e întotdeauna destulă.

În vremuri străvechi, în Egipt, poporul evreu trăia sub jugul aspru al sclaviei. Faraonul, temându-se de creșterea continuă a numărului lor, îi supunea la munci grele și nedrepte. În această întunecată perioadă, un băiețel evreu numit Moise s-a născut, devenind mai târziu liderul ales de către Dumnezeu. Cu inima plină de hotărâre, Moise și fratele său Aaron s-au îndreptat către faraon, rugându-l să elibereze poporul lor, dar inima faraonului era împietrită, iar refuzul său a adus peste Egipt zece mari nenorociri, cunoscute sub numele de „Plăgile Egiptului”. La ultima încercare trimisă Egiptului, Moise a primit instrucțiuni divine să marcheze casele evreilor cu sânge de miel și să mănâne carnea acestuia. Dumnezeu Însuși a venit și a lovit toate casele care nu erau marcate și Faraonul i-a eliberat, în sfârșit, pe evrei. În grabă, aceștia și-au făcut cărare către Marea Roșie care a fost despărțită în două de către Moise cu puterea lui Dumnezeu. Astfel, evreii au scăpat și au început lungul lor drum către Pământul Promis, conduși de Moise sub protecția divină.

Florea Flavius, clasa a VIII-a A

Competiția Națională de ȘAH

Coordonator: prof. Claudia Fugaru

Etapa locală. Cupa „1 DECEMBRIE”

În perioada 20-22 noiembrie 2023 a avut loc Cupa „1 Decembrie” la șah a Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu, ediția a XX-a. La această ediție l-am avut ca invitat special pe inițiatorul acestui concurs, domnul profesor Nan Dorin.

Au participat 25 de lăzăriști din ciclul gimnazial și doresc să-i felicit pe toți participanții pentru strategie, răbdare și autocontrol.

Primii elevi calificați sunt:

Gimnaziu, băieți:

1. **Matei Mihai**, VII B
2. **Jones David**, VI A
3. **Loghin Dan**, VII B

Gimnaziu, fete:

1. **Damian Cristiana-Sofia**, VIII B
2. **Popa Sofia**, V A
3. **Măgirescu Ema**, VI B

Primii doi elevi și primele două eleve au participat la etapa municipală a Olimpiadei Naționale a Sportului Școlar.

Prof. Claudia Fugaru

Inviat la deschiderea ediției a XX-a a Cupei „1 DECEMBRIE”, la șah, am avut bucuria să constat că, datorită pasiunii și consecvenței doamnei prof. Claudia Fugaru, în colaborare cu d-na Marinela Rusu de la Centrul de Documentare și Informare, această întâlnire a lăzăriștilor pasionați de „sportul minții” a ajuns la ediția cu numărul douăzeci.

Am avut satisfacția să văd că de la an la an interesul pentru practicarea șahului a atras tot mai mulți participanți în competiție. Cei 50 de elevi de gimnaziu și liceu înscriși la această ediție au depășit cu mult participarea de la prima ediție. Calitatea organizării a transformat Cupa „1 DECEMBRIE” într-o frumoasă sărbătoare sportivă dedicată Zilei Naționale a României.

Felicitări organizatorilor și participanților care și-au dovedit istețimea minții, iar celor care vor reprezenta Colegiul „Gheorghe Lazăr” la etapele municipale și naționale ale Olimpiadei Sportului Școlar, le doresc mult SUCCES!

Prof. Dorin Nan

Neagu Dragoș, clasa a V-a B

Șahul este sportul meu favorit, pentru că este un joc care îți pune creierul la încercare și în care cel mai bun câștigă.

Am început să joc acest sport în urmă cu patru ani, la un club din cartier. Mi-a plăcut și, în 2020, am participat la primul meu concurs de șah. Mereu mi-a plăcut sportul acesta, dar abia în 2021 am început un curs avansat. Am participat la tot mai multe concursuri și mă mândresc cu o cupă și nouă diplome. În prezent fac șah la Clubul Sportiv „Turnul Alb”, unde merg de trei ori pe săptămână.

La șah trebuie să ai încredere, concentrare și răbdare. Eu nu am prea multă răbdare, dar, cu timpul, am învățat că dacă vrei să ajungi un mare șahist, prima oară trebuie să începi cu noțiunile de bază.

Șahul se joacă de către doi jucători și fiecare jucător are 16 piese.

Dacă și ție îți plac jocurile la care te poți concentra și în care îți pui creierul la muncă, îți recomand șahul cu mare drag!

Popa Sofia, clasa a V-a A

Am început să joc șah când aveam doar 3 sau 4 ani. Am început să joc cu colegii mei și cu o doamna care ne învăța tehnici prețioase. După câțiva ani de antrenament, timp în care domnul Lazar Ludovic mi-a fost profesor, am participat la prima competiție de șah. Am avut mari așteptări de la mine, dar totuși am terminat pe locul 452 din 500 participanți, câștigând două meciuri și având o remiză. Acestea se întâmplau pe când aveam 6 ani. De atunci am participat la numeroase competiții și am câștigat două cupe, simbolizând locul al treilea, și patru cupe de locul 1. Anul acesta am participat la concursul de șah de la Colegiul Național “Gheorghe Lazăr”, la care am obținut locul al doilea. Am avut emoții când am observat că o cunoșteam pe una dintre elevele participante de la un alt concurs și m-am temut, fiindcă mi-o aminteam drept o adversară redutabilă. Cu toate acestea, tot am reușit să termin cu patru partide câștigate și una pierdută. Șahul mă relaxează, mai ales când joc cu tata sau cu bunicul. Este un joc al creativității matematice!

Benchea Ioan, clasa a V-a B

Hobby-ul meu preferat este să joc șah. Am început să practic acest sport la vârsta de patru ani. Mergeam la antrenamente marțea și vinerea, timp de doi ani. Am participat și la concursuri, unde am obținut locul III. Am învățat să joc destul de bine. La început părea la fel ca o joacă, dar pe parcurs a devenit mai greu. Șahul este un joc de gândire și logică. Pentru a juca acest joc ne trebuie multă răbdare. Șahul ne ajută să ne dezvoltăm logica. Mie îmi place să joc șah, deoarece mi se pare un joc incitant și distractiv.

Olimpiada Națională de Șah, Etapa Municipală

Etapa municipală a Olimpiadei de Șah a avut loc în data de 3 februarie 2024, la Liceul Tehnologic de Industrie Alimentară “Terezianum” Sibiu. În competiție au participat elevi din școlile sibiene, fiind în total șase categorii: fete primar, băieți primar, fete gimnaziu, băieți gimnaziu, fete liceu și băieți liceu. Fiecare copil a jucat câte cinci partide. La final, elevii clasați pe locul 1, 2 și 3 au fost premiați, fiind calificați la etapa județeană, care urmează să se țină în curând. Aștept cu nerăbdare etapa județeană la care voi participa împreună cu Popa Sofia Maria din clasa a V-a A și Sebastian Pâslaru din clasa a XI-a D.

Damian Cristiana-Sofia, clasa a VIII-a B

Felicitări tuturor participanților și mult succes câștigătorilor în etapa județeană!

prof. Claudia Fugaru

DAVID CANTOR - Cu „Fabrica de teatru” din Sibiu la un eveniment special din cadrul programului „Capitala Culturală Europeană – Timișoara 2023”

„Fabrica de teatru” este o trupă de actori amatori (elevi și liceeni), condusă de doamna Câmpean Laura. În anul 2023, Fabrica de Teatru a pregătit piesele: „Opinia Publică” și „Capra cu Trei Iezi”, piese (adaptate) cu care am avut onoarea și șansa de a participa la un concurs de teatru pentru liceeni, la care am câștigat o mențiune specială. Dar cel mai important a fost faptul că am fost invitați să prezentăm aceste piese în orașul-martir, „Timișoara, Capitala Culturală Europeană 2023”, în cadrul programului „25 de ore de Teatru Non-Stop”.

Deoarece eu am jucat în piesa de teatru „Opinia Publică”, adaptare după opera lui Aurel Baranga, în rolul lui Chitlaru, voi face o scurtă prezentare a acesteia. Așadar, personajele piesei sunt:

Directorul, Gina, Regizorul, Chitlarul, Pascalide, Turculeț, Bajenaru, s.a. Acțiunea are loc în redacția ziarului „Făclia Vie”, iar directorul primește ordin să reducă personalul. Astfel, în urma unei ședințe, la care participă întreaga redacție a ziarului, se decide că persoana ce trebuie dată afară este Chitlaru. Acesta, deși își vede serios de treabă, este nevoit să accepte faptul că trebuie să plece, dar până atunci ascultă articolele colegilor săi și propunerile pentru următoarele pagini ale ziarului. Pe întreg parcursul piesei, întâlnim texte comice și întâmplări specifice anului 1967, îmbinând perfect satira cu arta teatrală.

Istoria este pregătită pentru a se repeta, iar situațiile petrecute în acea perioadă, pot apărea și în zilele noastre.

În spatele cortinei (cu Băilă Cristian-Andrei, clasa a VIII-a A)

Despre „Revizorul” și „La han”

În decursul ultimilor doi ani (după ce ne-am „revenit” cu totul din pauza cauzată de infama perioadă a pandemiei, timp în care am înregistrat doar monologuri – ce bine că s-a dus!), noi, cei de la Trupa Act a Cercului de Teatru de la Palatul Copiilor Sibiu, am început o nouă etapă a vieții pe scenă (și a celei de dincolo de ea, de altfel; deși unii dintre noi au furat startul), pregătind, în fiecare an, timp de patru-cinci luni, câte o piesă de teatru pe care să o punem în scenă de mai multe ori pe parcursul anului respectiv (cu scuzele de rigoare pentru formularea crispată, predispusă să pună pe fugă cititorii). Astfel, am (re)adus la viață două comedii până acum, descoperindu-ne (mai mult sau mai puțin) alter ego-uri din secole trecute.

Comedia *Revizorul* a lui N.V. Gogol urmărește reprezentanții instituțiilor publice dintr-un orașel rusesc de provincie, ce află că instituțiile de care răspund urmează să fie vizitate de un funcționar trimis din capitală să verifice buna funcționare a lucrurilor din județ. Funcționarii, bineînțeles, corupți, apelează rapid la măsuri disperate pentru a-și ascunde pungășiile, luând astfel primul străin sosit în localitate drept... „revizor” – restul poveștii îl poate intui oricine a privit mai atent în străfundurile unui sistem de orice fel. În adaptarea noastră, Larisa (din a VIII-a B) a fost Piotr Ivanovici Dobcinski (unul din personajele care le spun funcționarilor înalți de sosirea presupusului „revizor”), Bogdan Zăgan (a VIII-a B) a avut rolul lui Artemii Filipovici (directorul spitalului din localitate), iar eu am jucat rolul primarului, Anton Antonovici. Am pus (în mod propriu-zis) piesa în scenă de două ori; prima dată la Sibiu, în cadrul unui concurs (10 iunie 2022), iar a doua oară la Tâlmăciu, în cadrul unui eveniment caritabil (17 decembrie 2022).

La han este, de fapt, un colaj din piese scrise de Carlo Goldoni (un fel de best of, dacă vreți), realizat de profesoara noastră. Acțiunea se petrece, bineînțeles, într-un han, în care s-ar întâlni cele mai savuroase personaje ale lui Goldoni, între ele creându-se legături și comploturi dintre cele mai diverse. În interpretarea trupei noastre, Larisa a fost Margarita (o mamă vitregă „neconvențională”, cu multe bătaii de cap), Bogdan a primit rolul lui Eugenio (un playboy din secolul al XVIII-lea cum nu s-a mai văzut), iar eu am intrat în pielea „Cavalerului” (care, în cele din urmă, a adus piesei morala de care avea nevoie, născută din dureroasa proprie experiență). Am adus „hanul” pe scenă tot de două ori, la două concursuri; prima dată la Alba Iulia (20 mai 2023), iar a doua oară la Sibiu, la Teatrul Gong (30 mai 2023).

A fost un adevărat roller coaster al emoțiilor, care m-a purtat printre toate vălurelile cortinei în jurul căreia ne deschidem și ne închidem ferestrele, ca să aerisim camerele inimii... Mă bucur că m-am imbarcat în el, ca să văd, măcar acum, în câteva clipe înghețate cu căldură în memorie, cum e în vârf... Până la următoarea coborâre vertiginosă spre scena psihedelică a vieții, vă salut!... :))

(Cortina)

Australia is the sixth largest country in the world. While it is home to 25,7 million people and well-known for its diverse culture and its stunning landscape, it is also the birthplace of some of the most unusual traditions and sights.

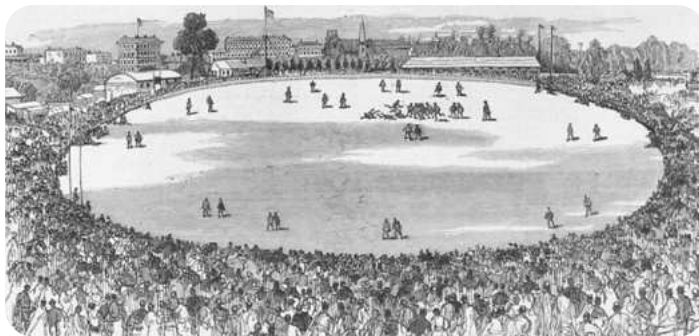
One such peculiar natural wonder is Uluru, the largest sandstone formation on planet Earth. Situated in the heart of Australia, it has a whopping height of 863 metres and, over the years, it has become one of Australia's most famous landmarks. Its distinct red hue makes it easily recognisable from afar and its enormous circumference (9.4 kilometres) contributes to its imposing quality. Uluru is located in the South of Australia's Northern

Territory, 335 kilometres away from the town of Alice Springs.

About 25 kilometres away from Uluru, another rock formation, Mount Olga (also known as Kata Tjuta) towers ever higher at 1066 metres tall. The main difference between this formation and Uluru is that Mount Olga is not an actual mountain. Rather, it is made up of 36 different rock domes separated by steep valleys. In 1950, Uluru (then known as Ayers Rock), became one of Australia's national parks. Since then, Mount Olga has also been added to this reservation to form the Uluru-Kata Tjuta National Park in 1993, one of the country's most breathtaking places.

While everyone thinks of kangaroos, koalas and scorching heat whenever Australia is mentioned, there are some less known, intriguing facts about this incredible country that are well-worth knowing.

(prof. Arina Ormenișan)

Among the popular list of physical sports is the Australian football, one of Australia's most beloved and distinctive sports, similar to rugby, but often misunderstood by outsiders because of its rules, commonly known as Aussie Rules or simply "footy". The origins of Australian Rules Football can be traced back to the mid of the 19th century, primarily in the state of Victoria. The game evolved as a combination of various football codes brought to Australia by early European settlers. However, it wasn't until the formation of the Melbourne Football Club in 1858 and the establishment of standardised rules that Aussie Rules began to take a recognisable form. Unlike other football codes, Aussie Rules is played on an elliptical ground, which adds an extra layer of complexity and excitement to the game.

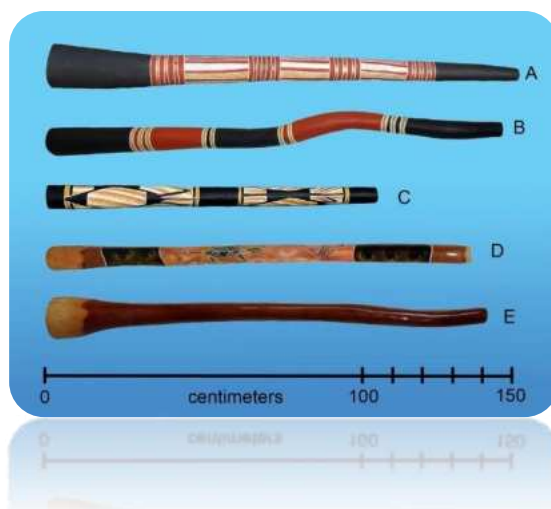
The evolution of the sport also saw the introduction of a distinctive scoring system, combining elements of both rugby and soccer. The game is played between two teams of 18 players each, with the objective of scoring points by kicking the ball through the opponent's goalposts. The primary means of advancing the ball is by kicking, handballing, or running with it, providing players with a diverse set of skills and strategies. One of the unique aspects of Aussie Rules is the absence of an offside rule, allowing players to roam freely across the expansive oval. From a cultural perspective, Australian Rules Football holds a special place in the cultural fabric of Australia. The sport has transcended its role as mere entertainment, becoming a unifying force that brings communities together. Moreover, The annual Australian Football League Grand Final, one of the country's premier sporting events, attracts millions of viewers.

beautiful land of Australia

Another unusual, less known fact about Australia is the camel race- a competition that started to be practised by the Australians in the twentieth century and ended up a part of their culture. This competition is extremely popular in Australia, while also found in other countries such as Kenya, Sudan, Egypt and India. Australia's richest camel race has been held every July in the spectacular town of Boulia, located in Outback Queensland, since 1997. Also, the longest camel race in Australia is The Better Beer Camel Cup, which has a route of over 1500 metres. What makes these races even more interesting is the fact that the racetrack has a U shape, with camels racing clockwise.

Another strange activity that Australians like to do is the cane toad racing. Before the race, someone is given the task to collect a bucket of cane toads that are labelled with specific numbers. One by one, each competitor is given a cane toad, instructed to kiss the toad for good luck, then place it in a bucket in the centre of the dance floor. After that, the bucket is lifted, the cane toads take off and the crowds go ballistic with excitement. The first toad to leave the dance floor is deemed the winner and its owner gets a prize. This competition is extremely strange as it is not based on the abilities of the competitor, but on sheer luck. Usually, these competitions are held in local bars and restaurants, so it is not an unusual thing to see a bunch of toads jumping on the floor while enjoying a meal.

The didgeridoo is a unique, peculiar looking wind instrument that was developed in northern Australia more than 1000 years ago. It is played with the help of vibrating lips while using a special breathing technique called circular breathing. This technique is accomplished by breathing in through the nose while pushing the air out through your mouth at the same time. Even though the didgeridoo was originally from Australia, nowadays, many people from all over the world play it, though it is still associated with Indigenous Australian music.

A didgeridoo is usually conical or cylindrical and it can measure anywhere from 1 m to 3 m long. The longer the instrument, the lower its pitch or key. Usually the didgeridoo is 1.2m long. It is made from wood eaten by termites, which creates its unusual and unique “drone tones”.

Originally made for men only, the didgeridoo has been played for ceremonial dancing, singing and for solo or recreational purposes.

Authors:

- Lăzăroaie Carla
- Giurca Tudor-Ioan
- Țimonea Mădălina Elena
- Herban Mădălina, from 7A

Sources: <https://en.wikipedia.org>

PAȘI SPRE CUNOAȘTERE

„METAMORFOZE”

„METAMORFOZE” ESTE UN PROIECT ÎN CADRUL CĂRUIA ELEVII CLASELOR A V-A AU ÎNVĂȚAT DESPRE CELE MAI DELICATE ȘI MAI FRUMOASE INSECTE – FLUTURII ȘI MOLIILE. AU DESCOPERIT INFORMAȚII DESPRE DIFERITELE SPECII CARE TRĂIESC PE PĂMÂNT, DESPRE CICLUL LOR DE VIAȚĂ, DESPRE MIGRAȚIE ȘI TRANSFORMARE. ÎN ACELAȘI TIMP, METAMORFOZA ESTE UN PROIECT DESPRE SCHIMBARE, DESPRE PRIETENIE, DESPRE DORINȚA DE CREȘTERE ȘI DEZVOLTARE PERSONALĂ, DESPRE CUM PUTEM SĂ FACEM LUMEA MAI FRUMOASĂ. VĂ INVITĂM ÎN LUMEA PLINĂ DE CULOARE A FLUTURILOR.

BIBLIOTECAR MARINELA RUSU

Trihenea Larisa, clasa a V-a A

Herciu Antonia, clasa a V-a B

Popianoș Sofia, clasa a V-a A

Viața fluturilor Tina și Maia

Trăia odată o omidă întristată din cauza faptului că nu își mai găsea hrană, întrucât iarna cea aspră a făcut ca toate rezervele sale de mâncare să se termine într-un timp foarte scurt.

Într-o după-amiază, omida aceasta, Maia a pornit în căutare de resure, deși nu avea prea mare speranță și astfel s-a întâlnit cu Tina, o altă omidă, care s-a oferit veselă să împartă cu Maia hrana ei. Din acel moment, omizile au început să petreacă mult timp împreună, căutând mâncare, jucându-se și chiar creându-și coconul împreună, unul lângă celălalt.

Nu după mult timp, veni ziua cea mare, în care pentru Maia și Tina începea procesul de metamorfoză. În câteva zile, amândouă omizile s-au transformat în doi fluturi superbi și colorați. Fiecare era uimită de frumusețea celeilalte, Tina repetându-i mereu Maiei:

- Vai, ce culori splendide au aripile tale!

Iar Maia o alinta pe Tina, spunându-i că este la fel de minunată.

Pe parcurs, acestea au învățat multe lucruri împreună: să zboare, să danseze, să facă scamatorii și chiar să pară periculoase în fața prădătorilor.

Tina și Maia au rămas cele mai bune prietene, de la stadiul în care erau omizi, până la viața de fluturi și apoi până la sfârșitul vieții lor de câteva luni minunate.

Săvoiu Daria, Burdușel Daria, clasa a V-a B

Fapta bună

Într-o zi de vară, pe când cerul albastru senin era luminat de razele calde ale soarelui și vântul adia ușor, doi coconi de fluturi stăteau atârnați pe creanga unui stejar bătrân.

Acești coconi se aflau acolo de cinci zile, așteptând să iasă și să fie liberi. Ei bine, uitați că astăzi se îndeplinește dorința fluturașilor. Sunt liberi să zboare și să se distreze. Curioși, vor să facă cunoștință:

- Cum te numești? întrebă fluturile din dreapta.
- Eu sunt Vanilie! Tu?
- Eu mă numesc Ciocolată!

Cei doi sunt foarte entuziasmați de frumusețea naturii care îi înconjoară. Aceștia încep să exploreze lumea din jurul lor, până când în fața lor se ivește o clădire mare, plină de copii. Pe clădire scrie „Spital”. Din curiozitate, se îndreaptă spre această clădire și se uită pe geamuri. Observă că înăuntrul ei se află copii care stau în paturi triști și posomorâți. Fluturașii încearcă să îi amuze și încep să facă giumbușlucuri. Copiii încep să râdă, să se bucure.

Cei doi fluturași își dau seama că este bine să îi ajuti pe cei care au nevoie, să împarți bucuria și veselia pe care o ai în suflet. Au realizat că au făcut o faptă bună și generoasă, un lucru pe care toți oamenii ar trebui să-l facă atunci când au ocazia, pentru că o faptă bună ne poate face viața mai frumoasă tuturor.

Gherghina Andreea, Fodor Natalia,
clasa a V-a B

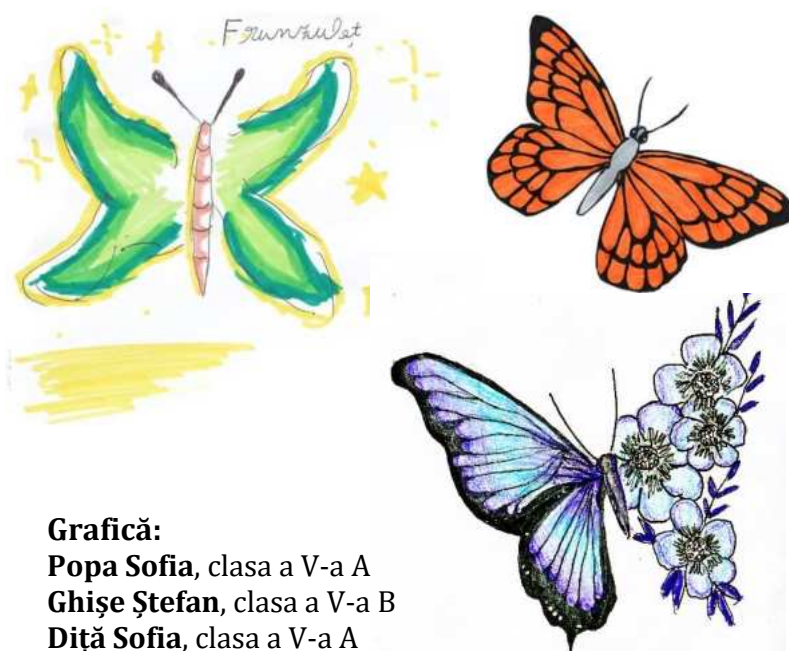
Copacul de Aur

Noi suntem două omizi care caută „Copacul de Aur” pentru a deveni fluturi cu aripi mari, colorate, pline de magie, care zboară lin ca frunza teiului când cade din copac în adierea vântului. Suntem omizi mici și drăguțe, avem spirit aventurier și suntem curioase. Numai ce ne-am trezit și deja am început pregătirile. Ne-am luat rucsacele din frunze și am început echiparea: ne-am pus fiecare câte o sticlă cu apă, o lanternă și mâncare (în caz că ne este foame).

Pornim la drum și dăm de un râu cristalin. Râul fiind mare, ne-am adunat tot felul de bețe și am construit o bărcuță. Se făcuse întuneric afară, așa că ne-am pus să dormim. Următoarea zi de dimineață am plecat cu bărcuța. Deși nu aveam vâsle, curenții râului ne-au trecut pe cealaltă parte. Ajunși pe celălalt mal, în fața noastră se întindea o grădină cu flori. După ce trecem de ele, zărim marele Copac de Aur. Ne pregătim de somnul cel lung și intrăm în cocoanele noastre.

Când ne trezim, suntem doi fluturi cu aripi catifelate și colorate ca-n povești. Visul nostru s-a îndeplinit!

Popianoș Sofia, Gherghel Andra, clasa a V-a A

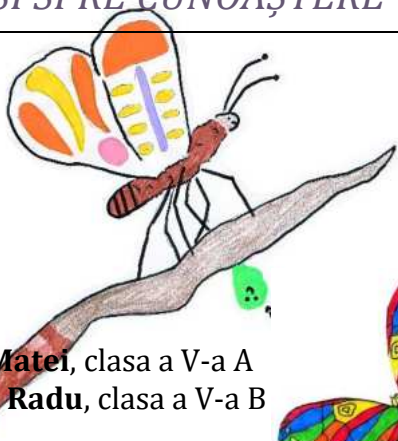

Grafică:

Popa Sofia, clasa a V-a A

Ghișe Ștefan, clasa a V-a B

Diță Sofia, clasa a V-a A

Grafică:

Călinoiu Matei, clasa a V-a A
Codorean Radu, clasa a V-a B

Aurora

Odată, într-o grădină fermecată trăia un fluture, numit Aurora. Ea nu era un fluture obișnuit, ci un fluture firav, cu aripile subțiri și culori pale. În mijlocul grădinii, pe un trandafir de culoarea rubinelor, locuia micuța creatură îngrijită de o vrăjitoare bună pe nume Elara.

Într-o zi, în timp ce zburda printre flori, Aurora a fost prinsă de un vânt puternic și dusă dincolo de grădina fermecată până într-o pădure întunecată. Pierdută și speriată, s-a îndreptat spre o lumină din depărtare. Ajungând acolo, a descoperit că era un fluture mare și maiestuos care s-a oferit să o ajute să găsească drumul înapoi spre casă.

Pe drumul de întoarcere, cei doi fluturi au întâlnit multe pericole, dar cu determinare și curaj, au reușit să depășească obstacolele. În cele din urmă, au ajuns înapoi, în grădina fermecată, unde Elara s-a bucurat de revenirea Aurorei și l-a primit călduros pe noul său prieten.

Bonciog Darius, Budrală Patrick,
clasa a V-a A

Lumea în armonie

Într-o însorită dimineață de primăvară, doi fluturași colorați zburăteau pe deasupra florilor proaspete de început de aprilie. În grădina aceea, bobocii parfumați de trandafiri și ghiociei delicați sunt întotdeauna minunați, iar fluturașii în nuanțe calde de roz și verde dansează printre lalele. E un colț de rai, parfumat și colorat, totul și toate trăiesc în armonie.

Beca Ana-Maria,
clasa a V-a A

Fluturile și molia

Trăiau o dată, într-o poieniță, doi prieteni buni, un fluture și o molie, numiți Elena și Damon. Aceștia erau judecați de ființele din jurul lor, locuitorii satului spunând că nu este normal ca o molie și un fluture să fie prieteni.

Într-o zi, cei doi prieteni se jucau cu mingea. Dintr-o dată, o pasăre i-a atacat, iar Damon a apărat-o pe Elena. Pasărea a înghițit molia, fluturile fiind salvat. Elena era supărată, stând în casă toată ziua și suferind din cauza pierderii prietenului ei. Într-o noapte, aceasta s-a dus să o roage pe Lună să îl aducă pe Damon înapoi la viață. Aceasta i-a spus că îl poate readuce pe prietenul său, doar cu o condiție. Acesta trebuia să treacă prin perioada de metamorfoză, iar Elena nu îl putea ajuta.

După două luni în care ea a așteptat cu sufletul la gură să termine Damon perioada de metamorfoză, din cocon a ieșit un fluture splendid, cu aripi turcoize și cu nuanțe de verde. Elena a fost nemaipomenit de fericită să îl revadă, iar aceștia au trăit fericiți până la adânci bătrâneți.

Herciu Antonia, Dordea Nicole,
clasa a V-a B

Fluturașul

Într-o zi frumoasă de vară, o omidă a decis că era timpul să devină un fluture frumos. Odată înăuntrul coconului, acesta a realizat că nu avea ce să facă! Oriunde se uita, vedea numai întuneric, care, cu timpul, a început să îl enerveze, așa că a închis ochii și a visat la o lume mai bună, în care zbură printre flori și se uita la stele. Când s-a trezit, acesta se transformase într-un fluture splendid, cu nuanțe de mov și albastru spectaculoase, iar peisajul din fața ochilor lui era fix cel pe care îl visase.

Morala poveștii este că trebuie să aștepti, oricât de greu este, pentru că într-un final, totul va decurge bine!

Ciobanu Andrei, clasa a V-a A

Micul Multicolor

Era o zi frumoasă de vară. Soarele arunca praful auriu peste pământul cusut cu mii și mii de culori. Norii dansau pe cerul inundat de lumina soarelui. Vântul cânta odată cu pădurea, iar sutele de flori își deschideau petalele brăzate în raze pentru a se bronză.

Mă plimbam prin grădina bunicii, când o pată de culoare m-a ghidat spre o câmpie plină de fluturi multicolori. Fericirea se răspândea pretutindeni, iar dansul frunzelor umplea văzduhul. Fluturile multicolor care m-a condus a început să vorbească. La început am crezut că visam, apoi am observat că acolo nu era doar o câmpie specială, era casa fluturilor, casa unde culorile prindeau viață. Micul Multicolor, fluturile ce m-a condus în acest loc magnific, a început să se întristeze.

-De ce ești supărat? Lacul spune povești, frunzele foșnesc și fluturii dansează.

-Astăzi este ziua balului, ziua în care toți fluturii cântă și dansează, dar mama mea nu mai e lângă noi. Clipele frumoase ce îmi redau scenariile vesele îmi amintesc de anii în care mergeam cu mama la bal și mereu ne luam aripi asortate, dar acum simt că nu pot retrăi acele clipe frumoase fără ea.

Povestea lui emoționantă m-a făcut să plâng, dar l-am încurajat, spunându-i că toți avem momente triste, dar trebuie să trecem peste ele și să fim pozitivi, pentru că fluturii aduc culoare în lume și fericire oamenilor.

Emil, trezește-te! E ora mesei!

O lumină caldă m-a învăluit și faptul că visul pe care l-am avut putea fi adevărat mi-a dat speranța de a fi din nou fericit și de a merge mai departe, fiindcă fiecare ființă își continuă drumul vieții, indiferent de greutatea prin care trece.

Ganea Ioana, clasa a V-a A

Grafică:

Papuc Alexia, clasa a V-a A

Floarea noastră

Într-o dimineață de primăvară, când razele soarelui îmbrățișau copacii verzi ca smaraldul, fluturii își adunau polenul galben ca razele soarelui din florile care abia au prins culoare. Însă, un singur fluturaș gingaș, cu aripioarele poleite în culori vii, dă târcoale unui câmp multicolor, plin cu flori superbe. Bate rapid din aripioarele delicate, căutând o floare pe care să poposească. Într-un final, alege o floare frumoasă, bogată în petale, de pe care alunecă bobițe de rouă. Fluturile, mândru că a găsit floarea perfectă, se așează cu finețe să îi ia nectarul. Dar, dintr-o dată, toți fluturii au năvălit pe floarea lui și el, fiind darnic și bun la suflet, i-a lăsat pe ceilalți fluturi să ia nectarul din floarea lui.

Iarna generoasă putea să vină căci ei aveau acum multe provizii!

Vlad Iris, clasa a V-a A

Fluturile monotone

Fluturașii sunt insecte colorate, care ne încântă cu frumusețea lor. Însă, Fluturile monotone era diferit, pentru că el nu avea culori.

Fluturașul era supărat, fiind singurul care avea aripile albe și gri. Într-o zi de august, fluturașul și-a găsit un prieten care era la fel ca el, avea aripile maro și gri, așa că acesta nu mai era așa trist, știind că nu e singurul fluturaș diferit. Cei doi au plecat împreună în „Aventura culorilor”, pentru a-și remedia problema.

Ajunși la bifurcația între drumurile culorilor, ei se gândeau care culoare ar fi mai potrivită pentru ei și care i-ar reprezenta cel mai mult. Însă, cei doi au ajuns la concluzia că culorile pe care le au sunt cele mai potrivite și cele care îi reprezintă cu adevărat.

Ei au învățat să aprecieze ceea ce au și să se bucure pentru că sunt speciali în felul lor.

Ciocanea Radu, clasa a V-a A

Concursul Interdisciplinar Mate-Bio-Fizică „Aurel Vlaicu”

În 27.01.2024, 522 de elevi din țară au participat la a XI-a ediție a Concursului Interdisciplinar Mate-Bio-Fizică „Aurel Vlaicu”, organizat online de către Colegiul Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu și Asociațiunea ASTRA, în colaborare cu Facultatea de Inginerie din cadrul Universității „Lucian Blaga” din Sibiu.

Concursul se adresează elevilor de clasa a VI-a și are în vedere stimularea abordării interdisciplinare a unor situații similare celor întâlnite în viața cotidiană, precum și testarea cunoștințelor elevilor într-o formă interdisciplinară, reprezentând totodată o formă de pregătire a Evaluării naționale la clasa a VI-a. Concursul urmărește autoevaluarea, fără ierarhizare. Proba s-a desfășurat online, utilizând un chestionar Google și a propus elevilor rezolvarea a 15 itemi, câte 5 pentru fiecare dintre disciplinele Matematică, Biologie, Fizică, construiți în viziune interdisciplinară, pe o anumită tematică. Evaluarea răspunsurilor s-a făcut automat. Rezultatele s-au transmis individual participanților pe adresa de e-mail furnizată la completarea chestionarului Google și nu au fost publicate pentru toți participanții, din motive de protecție a datelor cu caracter personal. Nu s-au acordat premii și mențiuni, având în vedere lipsa ierarhizării și caracterul de autoevaluare al concursului, însă se vor transmite diplome tuturor elevilor participanți.

Subiectele au fost elaborate de: prof. Nicolae Suci (matematică), prof. Gabriela Săndulescu (biologie), prof. dr. Gabriel Octavian Negrea (fizică) și verificate de cadre didactice de specialitate care nu au avut elevi în concurs: prof. Martin Bottesch (matematică), prof. Antonia Ursu (biologie) și prof. Dorin Florin Bunău (fizică). Pregătirea și publicarea chestionarului au fost realizate de prof. dr. Gabriel Octavian Negrea, în colaborare cu Facultatea de Inginerie din cadrul Universității „Lucian Blaga” din Sibiu. Chestionarul a fost găzduit în condiții de securitate crescută pe domeniul Universității „Lucian Blaga” din Sibiu. Adresa chestionarului a fost publicată pe site-ul Colegiului Național „Gheorghe Lazăr” Sibiu, iar accesul la chestionar a fost permis sâmbătă, 27.01.2024, în intervalul orar 9:50-11:05.

În intervalul orar permis accesului au fost înregistrate 549 de răspunsuri, dintre care 27 au fost eliminate de organizatori din cauza nerespectării regulilor de completare și de transmitere în vederea identificării. Statisticile următoare se referă la cele 522 de răspunsuri validate.

Au participat elevi din 10 județe și municipiul București, cu următoarea distribuție:

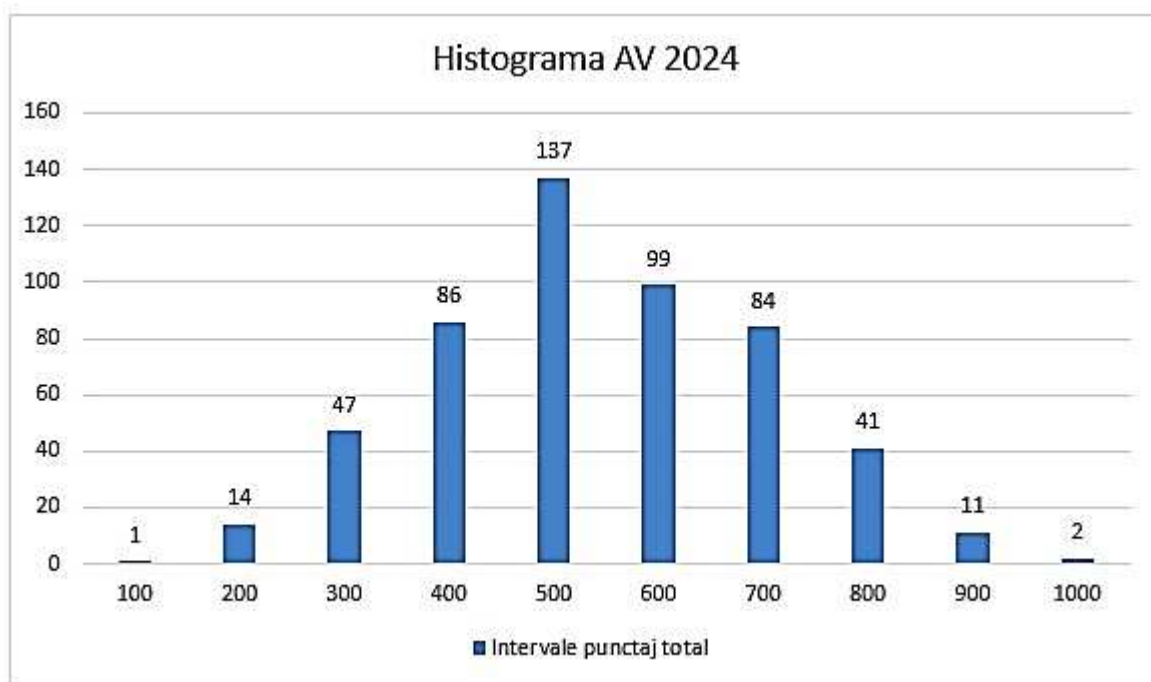
Județul	Nr. participanți
ALBA	16
ARAD	78
BACĂU	34
BUCUREȘTI	1
BUZĂU	10
IAȘI	64
ILFOV	5
SIBIU	266
SUCEAVA	26
VASLUI	14
VRANCEA	8
Total	522

Distribuția rezultatelor în funcție de scorul total obținut:

Interval	Numărul de participanți/interval	% din totalul participanților/interval
0-100	1	0,2%
100-200	14	2,7%
200-300	47	9,0%
300-400	86	16,5%
400-500	137	26,2%
500-600	99	19,0%
600-700	84	16,1%
700-800	41	7,8%
800-900	11	2,1%
900-1000	2	0,4%

- Scorul total minim 50/1000
- Scorul total maxim 920/1000
- Valoarea medie a scorului total 497,7/1000
- Punctajul maxim obținut a fost 920/1000
- Din liceul nostru, cele mai bune rezultate le-au obținut elevele Emilia Neacșu și Anastasia Sasu, cu al zecelea punctaj (800/1000).

Distribuția punctajelor totale (histograma rezultatelor) este prezentată în graficul următor:

Organizatorii apreciază că această ediție a Concursului Interdisciplinar Mate-Bio-Fizică „Aurel Vlaicu” a fost corespuns așteptărilor. Distribuția punctajelor obținute respectă clopotul lui Gauss, ceea ce atestă pe de-o parte seriozitatea cu care au abordat concursul elevii, iar pe de altă parte concordanța dintre nivelul cerințelor subiectului de concurs și nivelul achizițiilor elevilor la disciplinele de concurs. Având în vedere acestea, se intenționează continuarea concursului în anii școlari următori în același format, permițând astfel accesul unui număr mai mare de elevi comparativ cu varianta față-în-față utilizată înainte de pandemie.

Selecție de itemi din:

CONCURSUL INTERDISCIPLINAR MATE-BIO-FIZICĂ „AUREL VLAICU”

Sibiu, 27.01.2024, Ediția a XI-a

Parcul Sub Arini din Sibiu

Trecut și prezent

Parcul Sub Arini din Sibiu este unul dintre cele mai vechi parcuri din România. Amenajarea sa a început printr-o hotărâre a municipalității din noiembrie 1856 „... ca acestei promenade Sub Arini ... să i se dea un aspect demn capitalei țării ...” (Sibiul a fost capitala Principatului Transilvania între anii 1692-1791 și 1849-1865). Astfel, sunt construite cele două alei principale de-a lungul canalului Lohmühl și pâraului Seviș. Sunt plantați 927 de arbori, mai ales tei, plopi și arini, este construit digul și podul peste pâraul Trinkbach. Între 1860 și 1874, partea din amonte a digului se umplea cu apă pentru a crea primul patinoar din Sibiu.

În perioada 1879-1925, parcul intră sub ocrotirea Asociației pentru înfrumusețarea orașului care a continuat acțiunile de amenajare și de plantare a copacilor, se construiește sera (pe actualul teren de antrenament pentru fotbal), prima fântână arteziană, precum și pavilionul de muzică folosit de fanfara militară, care dădea spectacole aici în fiecare duminică. Din anul 1904 se introduce iluminatul electric!

În zilele noastre, parcul se întinde pe o suprafață de 22 ha și adăpostește aproape 70 de specii vegetale (dintre care 31 sunt exotice) și peste 95 de specii de păsări sedentare sau migratoare. Marea diversitate a speciilor de plante din parc îi dau acestuia aspectul unei grădini botanice. De o deosebită valoare științifică și decorativă sunt speciile exotice, atât cele din Extremul Orient (arborele vieții, magnolia), cât și cele din America de Nord (molid înțepător, pin strob, tuie, chiparos de California, stejar roșu și stejar de baltă, nuc negru, arbore de lealea, roșcov de Canada, arțar american și arțar de zahăr, catalpă). Cei mai bătrâni dintre arbori – exemplare de arini, plopi negri, tei, stejari – au peste 150 de ani.

1. Câți ani împliniți are Parcul Sub Arini acum?

a. 167; b. 168; c. 151; d. 150.

2. Pentru a determina lungimea unei alei, Ionuț a înregistrat pe smartwatch câți pași sunt necesari pentru a străbate aleea. A obținut succesiv următoarele rezultate:

1. 80 de pași; 2. 78 de pași; 3. 82 de pași; 4. 84 de pași; 5. 76 de pași.

Considerând că lungimea pasului lui Ionuț este de 50 cm și este constantă, care dintre următoarele valori crezi că aproximează cel mai bine lungimea aleii?

a. 40 m; b. 38 m; c. 39 m; d. 41 m.

3. Impresionat de frumusețea parcului, Alin a fotografiat în parc specii vegetale distincte și a încercat să alcătuiască un album, așezând 6, 5 sau 4 poze pe o filă. A constatat că de fiecare dată ar mai fi avut nevoie de 3 poze pentru ca ultima filă să fie completă.

Selectează valorile corecte pentru numărul pozelor și pentru numărul maxim al filelor necesare albumului:

	Număr poze	Număr file
15		
117		
30		
20		
57		
12		
56		

4. Parcul Sub Arini este un ecosistem terestru antropizat cu elemente de biotop și biocenoză specifice. Ecosistemele, în general, au resurse naturale care sunt puse la dispoziția omului în vederea utilizării raționale. Orice intervenție antropică necorespunzătoare asupra uneia sau alteia poate avea consecințe grave asupra vieții pe Terra.

Care dintre următoarele elemente nu fac parte din resursele naturale de mediu?

a. Resursele umane; b. Resursele neregenerabile; c. Resursele inepuizabile; d. Resursele regenerabile.

5. Tudor și Gabriel se plimbă cu bicicletele pe o porțiune rectilinie a pistei. Cei doi pornesc unul spre celălalt în momentul în care distanța dintre ei este de 715 m. Tudor se mișcă cu viteza constantă de 9 km/h, iar Gabriel cu viteza constantă de 10,8 km/h.

După cât timp de la începerea mișcării se întâlnesc cei doi?

a. 2 minute și 10 secunde; b. 4 minute și 40 secunde; c. 4 minute fără 2 secunde; d. 2 minute și jumătate.

6. Privind veverița, Ionuț și-a amintit unele detalii prezentate într-o oră de biologie. În prezent, există 28 de specii. Veverița cenușie - *Sciurus carolinensis* - este specia prezentă în Parcul Sub Arini. Ea are patru dinți în față, doi sus și doi jos, care nu se opresc niciodată din creșcut. Pentru a-i menține la o dimensiune normală, veverițele trebuie să roadă mai mereu câte ceva. Veverițele fac parte din puținele animale care au curaj să vină să mănânce din mâna omului. Alimentația de bază este formată din semințe, nuci, alune și conuri de pin sau de brad.

Indicați, în ordine, care este traseul alimentelor prin organele tubului digestiv al veveriței, începând cu cavitatea bucală:

- a. Faringe, esofag, stomac, intestin subțire, intestin gros;
- b. Esofag, faringe, stomac, intestin subțire, intestin gros;
- c. Faringe, laringe, esofag, intestin subțire, intestin gros;
- d. Faringe, laringe, esofag, stomac, intestin subțire, intestin gros.

Pentru mai multe informații accesați adresa: <https://www.cngl.eu/event/concurs-aurel-vlaicu-2024/>

*„Prezentul este locul unde trecutul
își pune amprenta asupra
viitorului.”*

COLOSSEUM - o experiență inedită

E începutul primăverii. Soarele își trimite razele calde spre pământ ca să trezească natura adormită la viață. Toate razele primesc câte o misiune specială: unele să ridice în lumină firele verzi de iarbă și să cheme florile, altele să trezească găzele pentru înviore, iar altele să ajute crengile amorțite ale copacilor să se împodobească cu frunze de un verde crud și cu flori albe și roz.

Stăteam împreună cu prietena mea cea mai bună pe iarba moale din curtea sa, lucrând la un proiect pentru ora de latina, o machetă a Colosseumului. Am ales să construim gigantul Colosseumul din lut, iar eu și Ilinca modelam lutul cu dibăcia unui adevărat meșter artizan. După mai multe deliberări, am stabilit ca eu să mă ocup de arenă. În timp ce o modelam, am simțit o înțepătură asemenea unei împunsături cu un vârf de ac. Speriată și uimită, m-am uitat la Ilinca și i-am spus ce am simțit; ea a început să râdă și asta m-a făcut să pun iar mâna pe arenă. Ce să vezi? Aceeași înțepătură... Am îndemnat-o să-și pună și ea mâna lângă a mea. În momentul în care Ilinca a atins arena, ne-am trezit într-un vârtej care ne făcea să alunecăm ca pe un tobogan...

Ne-am trezit lângă o gigantică statuie a împăratului Nero, alături de un amfiteatru imens, poleit într-o lumină strălucitoare, ambele oferind o priveliște grandioasă. În mijlocul amfiteatrului se întindea o arenă ovală lungă, înconjurată de un zid foarte înalt. Împinse de curiozitatea specifică vârstei de 13 ani, Ilinca și cu mine am hotărât să coborâm zidul ca să ajungem în arenă. Atunci când am pus ambele picioarele în arenă, o ușă dintr-o parte laterală s-a deschis și o mulțime de gladiatori au năvălit cu sulile ridicate spre noi. Împietrite de spaimă, ne-am prins de mână și chiar în clipa când o primă sulă era periculos de aproape să o atingă pe Ilinca, podeau arenei s-a deschis și acel vârtej, ca un tobogan ne-a cuprins și ne-a făcut să alunecăm. Ne-am izbit de pământul cald acoperit cu iarba crudă din grădina Ilincai, lângă replica amfiteatrului imens în care am fost atacate de gladiatori.

„Ce bucurie că trăim în mileniul trei!”, a exclamat Ilinca.

Ilinca Tomescu și Mara State
clasa a VII-a A
Profesor îndrumător, Delia Căzilă

Olimpiada Națională de Limba și Literatura Română, etapa județeană, 9 martie 2024
(prof. dr. Marcela Ciobănuș, prof. dr. Daniela Pănzăzan Lőrinczi, prof. dr. Anamaria Coroian)

- Diță Sofia-Elizabeth, clasa a V-a A – Premiul I, calificată la etapa națională
- Bărbuș Alexandra, clasa a VI-a A – Premiul I, calificată la etapa națională
- Suciș Eliza-Maria, clasa a VI-a B – Premiul al II-lea
- Țimonea Mădălina, clasa a VII-a A – Premiul I, calificată la etapa națională
- Lăzăroaie Carla, clasa a VII-a A – Mențiune
- Frățilă Sara Alexandra, clasa a VIII-a B – Premiul I, calificată la etapa națională
- Lőrinczi Francesca-Anamaria, clasa a VIII-a A – Mențiune

Olimpiada Națională de Lectură ca Abilitate de Viață (OLAV), etapa județeană, 16 martie 2024
(prof. dr. Marcela Ciobănuș, prof. dr. Daniela Pănzăzan Lőrinczi, prof. dr. Anamaria Coroian)

- Suciș Eliza-Maria, clasa a VI-a B – Premiul I, calificată la etapa națională
- Boriceanu Geanina, clasa a VI-a B – Mențiune
- Beca Ana, clasa a V-a – Mențiune
- Săvoiu Daria, clasa a V-a – Mențiune
- Greavu Ana, clasa a VI-a B – Mențiune
- Bărbuș Alexandra, clasa a VI-a A – Mențiune
- Țimonea Mădălina, clasa a VII-a A – Premiul I, calificată la etapa națională
- Neacșu Ruxandra, clasa a VIII-a A – Premiul al III-lea
- Stoica Diana, clasa a VIII-a A – Mențiune

Olimpiada Națională de Lingvistică „Solomon Marcus”, etapa județeană, 24 februarie 2024
(prof. dr. Marcela Ciobănuș, prof. dr. Daniela Pănzăzan Lőrinczi, prof. dr. Anamaria Coroian)

- Neacșu Emilia, clasa a VI-a B – Premiul I, calificată la etapa națională
- Golășilă Luca-Daniel, clasa a VI-a B – Premiul al II-lea, calificat la etapa națională
- Dull Matei, clasa a VI-a A – Premiul al III-lea
- Giurca Tudor, clasa a VII-a A – Premiul I, calificat la etapa națională
- Frățilă Sara-Alexandra, clasa a VIII-a B – Premiul al II-lea, calificată la etapa națională
- Radu Larisa-Maria, clasa a VIII-a B – Mențiune

Olimpiada de Educație Tehnologică, etapa județeană, martie 2024
(prof. Marioara Vonica)

- Lazăr Mihai Alexandru, clasa a VI-a B – Premiul I, calificat la etapa națională
- Matei Mihai, clasa a VII-a B – Premiul I, calificat la etapa națională
- Neiciu Alexia, clasa a VI-a A – Premiul II
- Băiaș Andrei, clasa a VIII-a A – Premiul II
- Pop Matei, clasa a VI-a B – Premiul III
- Ganea Ioana, clasa a V-a A – Mențiune
- Oltean Ștefania, clasa a VII-a A – Mențiune
- Tudosescu Ștefan, clasa a VII-a B – Mențiune

Olimpiada Națională de Matematică, etapa județeană, 10 martie 2024

(prof. Steliana Mărginean, prof. Delia Șerb)

- Baciú Vlad, clasa a V-a B – Premiul III
- Cioconea Radu, clasa a V-a A – Mențiune
- Diță Sofia, clasa a V-a A – Mențiune
- Beca Ana, clasa a V-a A – Mențiune
- Mănițiu Octav, clasa a V-a B – Mențiune
- Oancea Andru, clasa a V-a A – Mențiune
- Negrea Vlad, clasa a V-a B – Mențiune
- Ciobanu Teodor, clasa a V-a A – Mențiune
- Anchidin Anastasia, clasa a V-a A – Mențiune
- Săvoiu Daria, clasa a V-a A – Mențiune
- Tudorașcu Ianis, clasa a V-a A – Mențiune
- Benchea Ioan, clasa a V-a B – Mențiune
- Burdușel Daria, clasa a V-a B – Mențiune
- Cârștoc Silvana, clasa a V-a B – Mențiune
- Bratu Paul, clasa a VI-a B – Premiul I, calificat la etapa națională
- Neacșu Emilia, clasa a VI-a B – Premiul II, calificată la etapa națională
- Lazăr Mihai, clasa a VI-a B – Mențiune
- Lăzăroaie Carla, clasa a VII-a A – Premiul I, calificată la etapa națională
- Mănițiu Andrei, clasa a VIII-a B – Mențiune
- Trif Tudor, clasa a VIII-a B – Mențiune

Olimpiada Națională de Fizică, etapa județeană, 2024

(prof. Iuliana Pop, prof. Delia Bonea)

- Muntean Antonia, clasa a VI-a A – Premiul I, Medalie de aur, calificată la etapa națională
- Neacșu Emilia, clasa a VI-a B – Premiul II, Medalie de aur, calificată la etapa națională
- Rusu Ecaterina, clasa a VI-a B – Mențiune, Medalie de aur
- Lazăr Mihai, clasa a VI-a B – Medalie de aur
- Mozacu Matei Alexandru, clasa a VI-a A – Medalie de argint
- Muntean Simina, clasa a VI-a A – Medalie de argint
- Presăcan Natalia, clasa a VI-a B – Medalie de argint
- Suciú Eliza, clasa a VI-a B – Medalie de argint
- Boriceanu Geanina, clasa a VI-a B – Medalie de argint
- Ciobanu Ștefan, clasa a VI-a B – Medalie de argint
- Bratu Paul, clasa a VI-a B – Medalie de argint
- Faraon Alexandru, clasa a VI-a A – Medalie de bronz
- Teleanu Rareș, clasa a VI-a B – Medalie de bronz
- Jones David, clasa a VI-a A – Medalie de bronz
- Daina Natalia, clasa a VI-a B – Medalie de bronz
- Niculescu Raisa, clasa a VI-a A – Medalie de bronz
- Petre Daniel, clasa a VI-a A – Diplomă de onoare
- Ispășoiu Andrei, clasa a VII-a B – Premiul I, Medalia de aur, calificat la etapa națională
- Loghin Dan-Gines, clasa a VII-a B – Premiul III, Medalia de aur, calificat la etapa națională
- Țimonea Mădălina, clasa a VII-a A – Medalia de argint
- Matei Mihai, clasa a VII-a B – Medalia de argint
- State Mara, clasa a VII-a A – Medalia de argint
- Oltean Ștefania, clasa a VII-a A – Medalia de argint
- Giurca Tudor, clasa a VII-a A – Medalia de bronz
- Dinu Matei, clasa a VII-a A – Medalia de bronz
- Tudosescu Vasile, clasa a VII-a B – Medalia de bronz

- Topârcean Adelina, clasa a VII-a A – Diploma de onoare
- Băiaș Andrei, clasa a VIII-a A – Medalia de argint
- Frățilă Sara, clasa a VIII-a B – Medalia de argint
- Radu Larisa, clasa a VIII-a B – Medalia de argint
- Răuciu Cezara, clasa a VIII-a B – Medalia de bronz
- Tufă Bogdan, clasa a VIII-a B – Medalia de bronz
- Trif Ioan-Tudor, clasa a VIII-a B – Diplomă de onoare
- Băra Andreea, clasa a VIII-a A – Diplomă de onoare

Olimpiada de Chimie, etapa județeană, martie 2024

(prof. Dana Crețeanu)

- Matei Mihai, clasa a VII-a B – Premiul I, calificat la etapa națională
- Login Dan Gines, clasa a VII-a B – Premiul III

Concursul de Chimie „Lazăr Edelanu”, martie 2024

(prof. Dana Crețeanu)

- Giurca Tudor, clasa a VII-a A – Mențiune specială
- Băiaș Andrei, clasa a VIII-a A – Mențiune specială
- Buta David, clasa a VIII-a A – Mențiune specială

Olimpiada de Geografie și Științele Pământului, etapa județeană, martie 2024

(prof. Ana Marinescu)

- Neacșu Emilia, clasa a VI-a A – Premiul I, calificată la etapa națională
- Pinciu Andrei, clasa a VI-a B – Premiul II

Olimpiada de Educație Socială, etapa județeană, martie 2024

(prof. Ramona Săftescu)

- Țimonea Mădălina, clasa a VII-a A – Premiul I, calificată la etapa națională
- Băilă Cristian, clasa a VIII-a A – Premiul I, calificat la etapa națională
- Rusu Ioan-Tudor, clasa a VII-a A – Mențiune
- Topârcean Adelina, clasa a VII-a A – Mențiune
- Pereanu Carina, clasa a VII-a B – Mențiune
- Florea Flavius, clasa a VII-a A – Mențiune
- Lőrinczi Francesca, clasa a VIII-a A – Mențiune
- Voic Natalia, clasa a VIII-a B – Mențiune

Alexia Papuc, V A
Ana Beca, V A
Andra Gherghel, V A
Andreea Mărculeț, V A
Andrei Enache, V A
Andrei Ciobanu, V A
Andru Oancea, V A
Ania Popa, V A
Antonia Herciu, V A
Beatrice Vrânceanu, V A
Darius Bonciog, V A
Ecaterina Istrate, V A
Ioana Ganea, V A
Iris Maria Vlad, V A
Larisa Trihenea, V A
Matei Călinoiu, V A
Mateo Belia, V B
Patrick Budrală, V A
Radu Ciocanea, V A
Paul Ganciulea, V A
Rareș Stanciu, V A
Sofia Diță, V A
Sofia Popa, V A
Sofia Popianoș, V A

Ștefania Fulea, V B
Andreea Gherghina, V B
Antonia Herciu, V B
Bogdan Bran, V B
Daria Burdușel, V B
Daria Săvoiu, V B
Darius Ciobanu, V B
David Jurj, V B
Dragoș Neagu, V B
Dragoș Tudorașcu, V B
Eduard Simulete, V B
Ema Hancaș, V B
George Miculescu, V B
Ioan Benchea, V B
Iannis Tudorașcu, V B
Matei Jurj, V B
Natalia Tudor, V B
Natalia Fodor, V B
Nicole Dordea, V B
Radu Codorean, V B
Sara Nedelcu, V B
Ștefan Ghișe, V B
Silvana Cârștoc, V B
Vlad Negrea, V B

Alexia Neiciu, VI A
Alexandra Bărbuș, VI A
Alexandru Faraon, VI A
Ana Scăunaș, VI A
Anastasia Sasu, VI A
Andrei Pinciu, VI A
Antonia Muntean, VI A
Carina Bunea, VI A
David Oprișiu, VI A
Erika Romașcan, VI A
Maria Pîrvu, VI A
Petre Daniel, VI A
Raluca Angelescu, VI A
Raisa Niculescu, VI A
Rebecca Jones, VI A
Simina Muntean, VI A
Sonia Trif, VI A
Tudor Călinoiu, VI A
Vlad Tudor, VI A

Ana Sarealbă, VI B
Andra Boieșan, VI B
Andreea Negoescu, VI B
Clara Adam, VI B
Daria Butnariu, VI B
Daniel Luca Golășilă, VI B
Ecaterina Rusu, VI B
Ema Măgirescu, VI B
Eliza Suciu, VI B
Emilia Neacșu, VI B
Mihai Lazăr, VI B
Natalia Daina, VI B
Natalia Presăcan, VI B
Paul Bratu, VI B
Radu Mărginean, VI B
Sofia Greavu, VI B
Ștefan Ciobanu, VI B

Autori

Laboratorul de idei, nr. 27/2024:

Adelina Topârceanu, VII A
Bianca Duță, VII A
Carla Lăzăroaie, VII A
Ilinca Tomescu, VII A
Nadia Beleț, VII A
Maria Ionescu, VII A
Miruna Popențiu, VII A
Mădălina Herban, VII A
Mădălina Țimonea, VII A
Mara State, VII A
Oana Vecerdea, VII A
Sara Teașcu, VII A
Sofia Enache, VII A
Ștefania Oltean, VII A
Teodora Baicu, VII A
Tudor Giurca, VII A

Andrei Ispășoiu, VII B
Amelia Nistor, VII B
Dan Loghin Gines, VII B
Mihai Matei, VII B
Petra Ruja, VII B
Veronica Joy Stănescu, VII B

Andreea Bâra, VIII A
Cristian Andrei Băilă, VIII A
Diana Stoica, VIII A
Flavius Florea, VIII A
Francesca Lőrinczi, VIII A
Patrick Bucur, VIII A
Alexandru Răhăian, VIII A
Alexandru Priporeanu, VIII A
Andrei Datcu, VIII A
Karina Roșianu, VIII A
Miruna Boldea, VIII A

Cristiana Damian, VIII B
David Cantor, VIII B
Larisa Radu, VIII B
Sara Frățilă, VIII B

Echipa de redacție:

Redactor-șef:

Sara Frățilă, clasa a VIII-a B

Redactor-șef adjunct:

Sebastian Olosutean, clasa a VIII-a B

Cristiana Damian, clasa a VIII-a B

Redactor de rubrică:

Alexandra Bărbuș, clasa a VI-a A

Alexia Neiciu, clasa a VI-a A

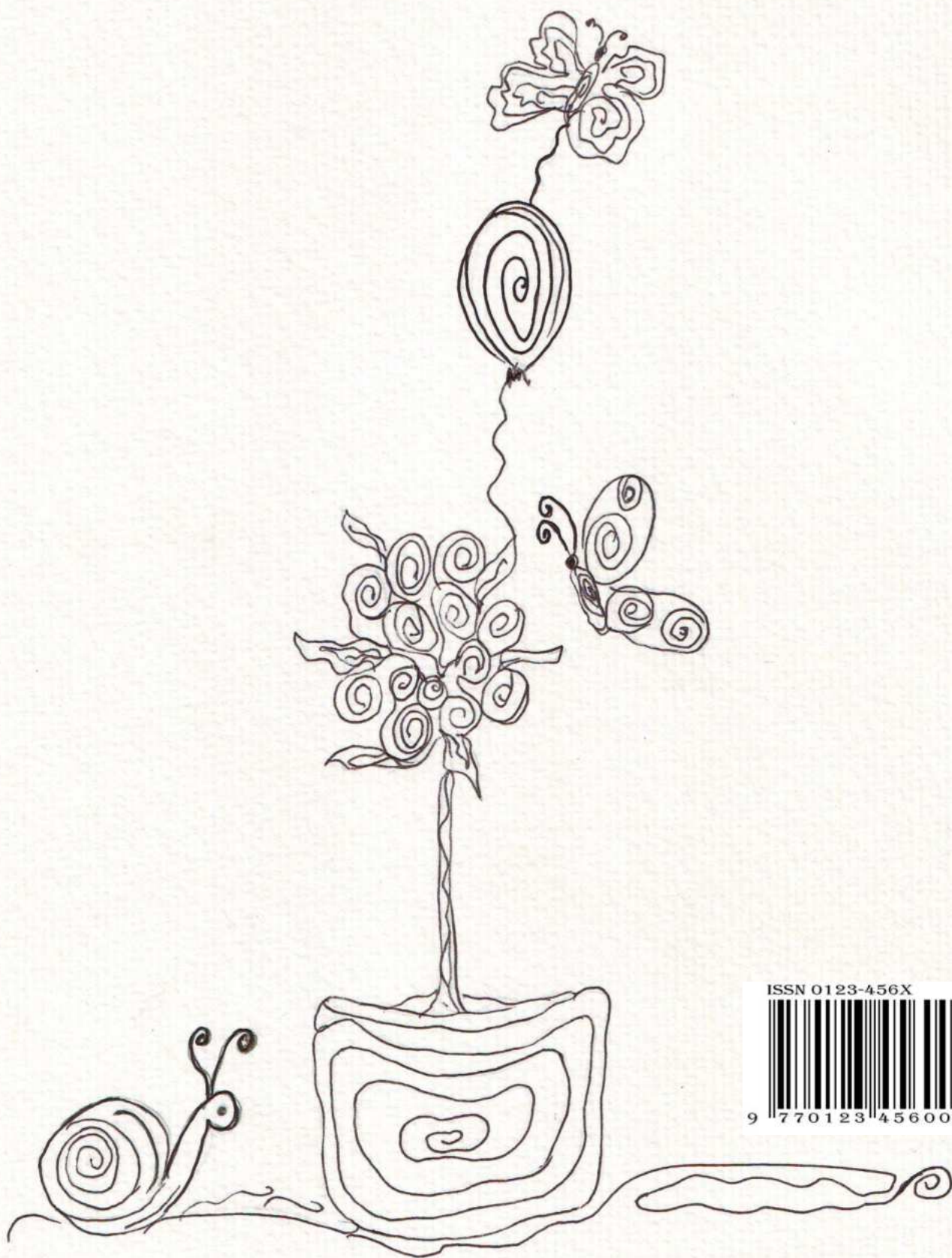
Raluca Angelescu, clasa a VI-a A

Simina Muntean, clasa a VI-a A

Prelucrare imagini:

Tudor Purcar, clasa a VIII-a B

ISSN 0123-456X

9 770123 456008

ISSN 2068 – 4258

Nr. 27, Martie 2024